Împreună pentru totdeauna

J.A. Redmerski

EROSCOP

Continuarea bestsellerului
Niciodată împreună?

TREI

Împreună pentru totdeauna

J.A. Redmerski

/EROSCOP

Continuarea bestsellerului
Niciodată împreună?

TREI

ÎMPREUNĂ PENTRU TOTDEAUNA

de J.A. Redmerski

Pentru toţi cei care au avut vreodată un moment de slăbiciune. N-o să vă doară veşnic, aşa că nu îi permiteţi să vă domine.

Andrew

1

Cu câteva luni în urmă, în timp ce stăteam întins pe patul de spital, nu credeam că aveam să mai fiu azi în viaţă, darămite să mă pregătesc să am un copil şi să fiu logodit cu un înger cu gura spurcată. Dar, iată-mă aici. Iată-*ne* aici, eu şi Camryn, înfruntând lumea… într-un mod diferit. Lucrurile nu prea au mers aşa cum le-am plănuit noi, însă trebuie să ţinem cont că asta nu se întâmplă prea des. Şi, chiar dacă am putea, noi nu am vrea să le schimbăm.

Ador acest scaun. A fost scaunul preferat al tatălui meu şi singurul lucru lăsat de el pe care eu mi-l doream. Bine, am moştenit şi un cec destul de consistent, care o vreme ne va asigura un trai decent mie şi lui Camryn, şi, desigur, am primit şi Chevelle-ul, însă scaunul are o valoare sentimentală la fel de mare pentru mine. Ea îl urăşte, dar n-ar spune-o în veci, deoarece a aparţinut tatălui meu. Nu o pot învinovăţi; e vechi, pute şi are şi o gaură în ţesătură din zilele în care tata fuma. Cel puţin, i-am promis că într-o zi voi aduce pe cineva să-l cureţe. Şi-o voi face. De îndată ce ea se va hotărî dacă rămânem în Galveston sau ne mutăm în Carolina de Nord. Mie îmi e indiferent, dar am senzaţia că ea nu spune ce vrea din cauza mea.

Aud apa de la duş oprindu-se şi, câteva secunde mai târziu, o lovitură puternică vibrează prin perete. Sar de pe scaun, scăpând telecomanda pe jos în timp ce alerg spre baie. Colţul măsuţei de cafea mă împunge al naibii de tare în fluierul piciorului atunci când trec în fugă pe lângă ea.

Deschid uşa de la baie.

— Ce s-a întâmplat?

Camryn clatină din cap spre mine şi zâmbeşte când se apleacă să ridice uscătorul de păr de lângă toaletă, unde acesta căzuse.

Respir uşurat.

— Eşti mai paranoic decât mine, râde ea.

Aruncă o privire spre piciorul meu în timp ce mi-l masez cu vârful degetelor. Pune uscătorul de păr înapoi pe masă, vine spre mine şi mă sărută pe colţul gurii.

— Se pare că nu eu sunt aia care trebuie să aibă grijă să nu se accidenteze, îmi spune ea zâmbind.

O apuc de umeri şi o trag mai aproape de mine, lăsând apoi o mână în jos pentru a-i atinge pântecele rotund. Nu prea zici că-i însărcinată. La patru luni de sarcină, mă gândeam că avea să semene cu un mic hipopotam, dar ce ştiu eu despre astfel de lucruri?

— Poate c-aşa e, spun eu, încercând să-mi ascund roşeaţa din obraji. Probabil c-ai făcut asta dinadins, ca să vezi cât de repede ajung aici.

Îmi sărută celălalt colţ al gurii, iar apoi îmi dă lovitura mortală, sărutându-mă de-a binelea în timp ce îşi lipeşte de mine trupul umed şi gol. Scot un geamăt, petrecându-mi braţele în jurul ei.

Dar mă retrag înainte să cad în capcana ei necinstită.

— La dracu, femeie, trebuie să încetezi cu asta!

Rânjeşte.

— *Chiar* vrei să încetez? mă întreabă cu zâmbetul ăla al ei de „sunt pusă pe rele”.

Mă bagă în sperieţi când face asta. Odată, după o conversaţie în care a zâmbit aşa, n-a mai făcut sex cu mine timp de trei zile. Au fost cele mai naşpa trei zile din viaţa mea.

— Ei bine, nu, spun eu agitat. Vreau să zic, nu acum. În jumătate de oră trebuie să fim la medic.

Sper să fie la fel de excitată pe toată durata sarcinii. Am auzit poveşti de groază conform cărora unele femei vor sex non-stop, până ce se fac foarte mari, iar apoi, dacă le atingi, se transformă în vrăjitoare care scuipă flăcări.

Treizeci de minute. La dracu. Aş putea s-o aplec repede peste masa din baie…

Camryn îmi zâmbeşte, după care trage prosopul de pe bara de la duş şi începe să se şteargă.

— Voi fi gata în zece minute, spune ea, făcându-mi semn să ies. Nu uita s-o uzi pe Georgia. Ţi-ai găsit telefonul?

— Încă nu, spun eu pornind spre uşă, dar apoi mă opresc şi adaug cu subînţeles zâmbind: Ăăă, am putea să…

Îmi închide uşa în nas. Plec de acolo râzând.

Alerg prin apartament, căutându-mi cheile pe sub perne şi în cele mai ciudate locuri, găsindu-le într-un sfârşit sub un teanc de plicuri cu reclame, adunat pe barul de la bucătărie. Mă opresc o clipă şi ridic un plic anume. Camryn nu mă lasă să-l arunc, pentru că la acesta s-a uitat când i-a dat operatorului de la 911 adresa mea în dimineaţa când am făcut o criză de faţă cu ea. Probabil e de părere că acea bucată de hârtie mi-a salvat viaţa, dar, sincer să fiu, cred că mai degrabă a ajutat-o să înţeleagă ce se întâmpla cu mine. Criza a fost inofensivă. Am avut parte de mult mai multe. La dracu’, am avut una când stăteam la hotelul din New Orleans, înainte să fi început

să împărţim camera. E inutil să mai spun că nu a fost deloc încântată când i-am povestit în cele din urmă despre asta.

Îşi face mereu griji că tumoarea va recidiva. Cred că se îngrijorează mai tare decât mine.

Dacă se va întâmpla, se va întâmpla şi gata. Vom trece împreună prin asta. Mereu vom trece împreună prin orice.

— Iubito, trebuie să mergem! strig eu din camera de zi.

Iese din dormitor îmbrăcată cu o pereche de jeanşi cam strâmţi şi cu un tricou la fel de strâmt. Şi pantofi cu tocuri. *Pe bune? Tocuri?*

— O să deformezi căpşorul fetiţei în jeanşii ăia, spun eu.

— Ba nu, n-am să deformez capul fetiţei sau băieţelului, mă contrazice în timp ce îşi înşfacă poşeta de pe canapea şi şi-o pune pe umăr. Eşti foarte sigur pe tine, dar mai vedem noi.

Mă ia de mână şi ieşim din casă, blocând clanţa când trântesc uşa în urma noastră.

— Ştiu sigur că e fată, spun eu încrezător.

— Vrei să punem pariu?

Se uită la mine şi îmi zâmbeşte.

Păşim în aerul blând de noiembrie şi îi deschid portiera, făcându-i semn, cu palma în sus, să între.

— Ce fel de pariu? întreb eu. Ştii că mă dau în vânt după pariuri. Camryn se strecoară pe scaun, iar eu alerg spre cealaltă parte şi mă urc. Sprijinindu-mi mâinile pe volan, îmi întorc capul spre ea şi aştept.

Ea îmi zâmbeşte şi, preţ de o clipă, îşi muşcă uşor buza de jos. Părul ei lung şi blond coboară pe umeri, iar ochii ei albaştri strălucesc de încântare.

— Tu eşti cel care pare atât de sigur, spune ea într-un târziu. Prin urmare, tu propui pariul, iar eu îl accept sau îl refuz…

Se opreşte brusc şi ridică degetul spre mine:

— Fără sex! Cred că la capitolul ăsta stai destul de bine. Gândeşte-te la ceva…

Flutură din mână în faţa ei.

— … nu ştiu… la un lucru îndrăzneţ sau care să însemne ceva. Hmmm. Mă aflu într-un impas. Introduc cheia în contact, dar nu o răsucesc.

— OK, dacă e fată, atunci eu îi pun numele, spun cu un zâmbet blând, mândru.

Sprâncenele i se contractă uşor şi ridică din bărbie.

— Nu-mi place pariul. Acest lucru e ceva la care ar trebui să contribuim amândoi, nu crezi?
— Da, OK, dar n-ai încredere în mine?
Şovăie.
— Ba da… Am încredere în tine, dar…
— … dar nu în ceea ce priveşte numele copilului.
Ridic din sprânceană spre ea, însă o fac în glumă. Ea deja nu mă mă mai poate privi în ochi şi arată de parcă nu s-ar simţi în largul ei.
— Ei bine? o îndemn eu.
Camryn îşi încrucişează braţele şi spune:
— Ce nume ţi-a trecut prin cap, mai exact?
— Ce te face să crezi c-am ales deja unul?
Răsucesc cheia în contact, iar Chevelle-ul porneşte torcând.
Ea îmi zâmbeşte arogantă, înclinând capul într-o parte.
— O, mă laşi? E clar c-ai ales deja unul, altminteri n-ai mai fi atât de sigur că e fată şi n-ai mai face pariuri cu mine, când noi ar trebui să ajungem la ecograf.
Rânjind, îmi întorc privirea şi bag schimbătorul de viteze în marşarier.
— Lily, spun eu, şi abia reuşesc să prind o frântură din privirea lui Camryn în timp ce ieşim cu spatele din parcare. Lily Marybeth Parrish.
Un mic zâmbet i se strecoară pe chip.
— Ca să fiu sinceră, îmi place, spune ea, iar zâmbetul îi devine din ce în ce mai mare. Recunosc, eram cam îngrijorată – de ce Lily?
— Niciun motiv special. Pur şi simplu îmi place.
Nu pare prea convinsă. Mijeşte ochii spre mine, în glumă.
— Vorbesc serios! spun eu râzând. Mă tot gândesc la numele copilului de când mi-ai dat vestea.
Zâmbetul lui Camryn se încălzeşte şi, dacă n-aş fi fost bărbat, mi-aş fi permis să mă înroşesc ca un prostănac.
— În tot timpul ăsta tu te-ai gândit la nume pentru copil?
Pare surprinsă şi fericită.
Bine, oricum mă înroşesc.
— Da, recunosc eu. Încă n-am un nume bun în cazul în care e băiat, dar mai avem vreo câteva luni la dispoziţie.
Camryn se uită pur şi simplu la mine, radiind. Nu ştiu ce anume îi trece prin minte, dar îmi dau seama că faţa mea devine din ce în ce mai roşie în timp ce ea mă priveşte în felul ăsta.

— *Ce e?* întreb eu râzând.

Se apleacă peste scaun şi ridică mâna, degetele ei întorcându-mi bărbia într-o parte. Iar apoi mă sărută.

— Doamne, cât te iubesc! şopteşte ea.

Îmi ia o secundă să-mi dau seama că zâmbetul meu e atât de mare, încât îmi simt pielea de pe chip extrem de întinsă.

— Şi eu te iubesc. Acum, pune-ţi centura, spun eu, arătându-i-o cu degetul.

Se aşază înapoi pe scaun şi îşi introduce centura de siguranţă în suport.

În vreme ce ne îndreptăm spre cabinetul doctorului, ne uităm într-una la ceasul din bord. Încă opt minute. Cinci. Trei. Cred că, atunci când intrăm în parcarea clădirii, gândul ne loveşte pe amândoi la fel de tare. În scurt timp vom face cunoştinţă pentru prima oară cu fiul sau fiica noastră.

Da, în urmă cu câteva luni nu credeam că voi mai fi în viaţă…

***

— Aşteptarea mă omoară, şopteşte Camryn, aplecându-se spre mine.

E atât de ciudat. Să stai în această sală de aşteptare, înconjurat de tipe însărcinate. Mi-e oarecum teamă să mă uit în ochii lor. Unele dintre ele au o privire mânioasă. Se pare că toate revistele pentru bărbaţi au pe copertă câte un tip într-o barcă, ţinând un peşte, cu degetul mare băgat în gura lui. Mă prefac că citesc un articol.

— Suntem aici doar de zece minute, îi răspund şoptit şi îmi trec palma peste coapsa ei, lăsând revista în poală.

— Ştiu, dar sunt agitată.

Exact când o iau de mână, o asistentă în uniformă roz iese pe o uşă laterală şi strigă numele lui Camryn, aşa că ne ridicăm şi o urmăm.

Mă sprijin de perete în timp ce Camryn se dezbracă şi îşi pune un halat de spital. O necăjesc că i se vede fundul, iar ea se preface a fi jignită, dar roşeaţa din obraji o dă de gol. Ne aşezăm şi aşteptăm. Şi mai aşteptăm o vreme, până ce o altă asistentă vine şi se ocupă de noi. Îşi spală mâinile la cea mai apropiată chiuvetă.

— Aţi băut suficientă apă cu o oră înainte de programare? întreabă asistenta după ce ne salutăm.

— Da, doamnă, spune Camryn.

Îmi dau seama că îi este teamă că ar putea fi ceva în neregulă cu bebeluşul şi că ecografia va arăta asta. Am încercat să-i spun că totul va fi

bine, dar asta nu o linişteşte câtuşi de puţin.

Se uită la mine din celălalt capăt al încăperii şi nu mă pot abţine să nu mă ridic şi să mă duc lângă ea. Asistenta îi adresează o serie de întrebări în timp ce îşi pune o pereche de mănuşi din latex. O ajut, unde pot, să răspundă la întrebări, deoarece Camryn pare din ce în ce mai îngrijorată cu fiecare secundă care trece şi nu vorbeşte prea mult. O strâng de mână, încercând să o liniştesc.

După ce asistenta întinde acea chestie gelatinoasă pe pântecele ei, Camryn inspiră adânc.

— Uau, impresionant tatuaj ai acolo, zice asistenta. Probabil că e destul de special dacă ai îndurat să ţi se facă unul aşa de mare pe coaste.

Da, în mod sigur e special, spune Camryn, uitându-se la mine zâmbind. E Orfeu. Andrew are cealaltă jumătate. Pe Euridice. Dar e o poveste lungă.

Ridic mândru cămaşa pentru a-i arăta asistentei jumătatea mea.

— Impresionant, spune aceasta, privind pe rând ambele tatuaje. Nu vezi asta în fiecare zi.

Asistenta începe să mişte sonda prin gel, arătându-ne capul bebeluşului şi cotul, şi alte părţi. Simt cum strânsoarea lui Camryn pe mâna mea începe să slăbească atunci când asistenta vorbeşte şi zâmbeşte în timp ce explică faptul că „totul arată bine”. Văd cum chipul lui Camryn trece de la agitaţie şi încleştare la uşurare şi fericire, iar asta mă face să zâmbesc.

— Aşadar, sunteţi sigură că nu există niciun motiv de îngrijorare? întreabă Camryn. Sunteţi extrem *de sigură*?

Asistenta încuviinţează şi îmi aruncă o privire fugară.

— Da. Deocamdată nu văd niciun motiv de îngrijorare. Se dezvoltă aşa cum trebuie. Mişcările şi bătăile inimii sunt normale. Cred că vă puteţi relaxa.

Camryn se uită la mine şi am o bănuială că ne gândim la acelaşi lucru.

Ea o confirmă când asistenta spune:

— Aşadar, sunteţi curioşi cu privire la sexul copilului?

Eu şi Camryn nu spunem nimic, ci doar ne uităm unul la celălalt. E atât de frumoasă. Nu pot să cred că e a mea. Nu pot să cred că e însărcinată cu copilul meu.

— Accept pariul, spune Camryn în cele din urmă, luându-mă pe nepregătite.

Îmi zâmbeşte cu seninătate şi mă trage de mână, iar noi ne întoarcem spre asistentă.

— Da, răspunde Camryn. Dacă e posibil acum.

Asistenta mişcă sonda înapoi spre o anumită zonă şi se pare că o verifică de două ori înainte să facă anunţul.

— Ei bine, e cam devreme, dar… deocamdată cred că e fetiţă, spune aceasta într-un târziu. La aproximativ douăzeci de săptămâni, la următoarea ecografie, vom putea stabili oficial sexul copilului.

Camryn

2

Chiar nu cred că l-am mai văzut vreodată pe Andrew zâmbind aşa. Poate doar în seara aceea din New Orleans, când am cântat cu el pentru prima oară şi a fost tare mândru de mine, dar, chiar şi-aşa, nu cred că expresia pe care o are acum pe chip poate fi egalată de ceva. Inima îmi bubuie în piept de încântare, mai ales datorită reacţiei lui Andrew. Îmi dau seama cât de mult îşi dorea o fetiţă şi pot să jur că îşi dă toată silinţa ca să nu plângă de faţă cu asistenta. Sau de faţă cu mine, că tot veni vorba.

Pe mine nu m-a interesat niciodată dacă este băiat sau fată. Sunt ca toate celelalte mămici însărcinate, care nu îşi doresc decât ca bebeluşul lor să fie sănătos. Totuşi, în mintea lui, şi Andrew este preocupat de sănătatea bebeluşului, nu doar de ce sex va fi acesta. Ştiu sigur că aşa e.

Se apleacă şi mă sărută uşor pe buze, ochii săi verzi scânteind de fericire.

— Aşadar, Lily rămâne, cad eu de acord şi îl mai sărut o dată înainte ca el să se ridice, trecându-mi degetele prin părul său şaten, scurt.

— Drăguţ nume, spune asistenta. Dar să aveţi pregătit şi un nume de băiat, pentru orice eventualitate.

Ea ridică sonda şi ne acordă câteva clipe.

Andrew îi spune brusc asistentei:

— Ei bine, dacă acum nu se vede niciun cocoşel la copilul meu, în mod clar e fetiţă!

Scot un mic hohot de râs şi îmi dau uşor ochii peste cap în faţa asistentei. Însă mai haios mi se pare că Andrew vorbea serios. Îşi întoarce capul într-o parte când observă privirea amuzată de pe chipul meu.

Ne petrecem restul zilei la cumpărături. Nu ne-am putut abţine. Am mai pierdut şi înainte vremea căscând gura la lucruri pentru bebeluşi, dar nu am cumpărat niciodată prea multe, întrucât nu ştiam dacă trebuia să luăm chestii roz sau albastre şi nici nu voiam să sfârşim cu o cameră plină de galben. Şi, cu toate că încă există posibilitatea de a fi băiat, am impresia că Andrew e şi mai convins acum că e fată, aşa că intru şi eu în joc şi îmi permit să cred asta. Dar el tot nu mă lasă să cumpăr prea multe!

— Mai aşteaptă! insistă el când dau să apuc următorul costumaş de fetiţe din raionul pentru nou-născuţi. Ştii că mama plănuieşte o petrecere de bun venit pentru bebeluş, nu-i aşa?

— Da, dar putem cumpăra acum câteva lucruri.

Oricum pun costumaşul în cărucior.

Andrew aruncă o privire înspre coş, apoi se uită din nou la mine, strângând buzele gânditor.

— Iubito, cred c-ai trecut de mult de *câteva*.

Are dreptate. Am pus deja haine de vreo nouăzeci de dolari. Ei bine, dacă se va dovedi că e băiat, atunci le voi putea schimba.

Şi cam aşa se desfăşoară restul zilei, până ce ne oprim acasă la mama lui pentru a-i da vestea.

— O, e minunat! spune Marna îmbrăţişându-mă. Eu eram sigură că o să fie băiat!

Mâinile îmi alunecă de pe braţele Marnei şi mă aşez cu Andrew la masa din bucătărie, în timp ce Marna se îndreaptă spre frigider. Scoate o carafă de ceai şi începe să umple paharele.

— Petrecerea de bun venit va avea loc în februarie, spune Marna de la bar. Am plănuit deja totul. Voi nu trebuie decât să veniţi.

Se uită la mine radiind şi lasă carafa jos.

— Îţi mulţumesc, spun eu.

Ne oferă câte un pahar şi apoi trage scaunul gol.

Chiar mi-e dor de casă. Dar îmi place şi aici, iar Marna e ca o a doua mamă pentru mine. Încă nu mi-am făcut curaj să-i spun lui Andrew cât de mult mi-e dor de mama *mea* şi de Natalie, cât de mult mi-e dor să am o prietenă cu care să pot vorbi vrute şi nevrute. Poţi fi împreună cu cel mai bun băiat de pe planetă – şi, ca să fiu sinceră, sunt –, dar asta nu înseamnă că nu îmi este oarecum dificil să nu am alţi prieteni. Am cunoscut aici o fată de vârsta mea, Alana, care locuieşte cu soţul ei la un etaj superior, dar mi-am dat seama că nu prea avem nimic în comun. Dacă inventez deja minciuni ca să evit să ies cu ea când mă sună, atunci se prea poate să nu avem deloc ceva în comun.

Însă cred cu adevărat că tristeţea mea secretă şi dorul de casă, şi toate stările sunt cauzate de sarcină. Hormonii mei au luat-o razna. Şi mai cred că toate astea au de-a face şi cu îngrijorarea. Îmi fac într-una griji. Vreau să zic, îmi făceam şi înainte să-l fi cunoscut pe Andrew, dar, acum, că sunt însărcinată, grijile mele s-au înmulţit: Va fi bebeluşul sănătos? Voi fi eu o mamă bună? Oare mi-am distrus viaţa cu… Iată, o fac din nou. La dracu'! Sunt o persoană îngrozitoare. Mă simt extrem de vinovată de fiecare dată când gândul ăla îmi trece prin minte. Iubesc acest bebeluş şi n-aş schimba lucrurile nici dacă aş putea, dar nu mă pot abţine să nu mă întreb dacă eu… dacă *noi* nu ne-am distrus vieţile odată cu sarcina asta atât de timpurie.

— Camryn?

Aud vocea lui Andrew şi tresar, abandonându-mi gândurile profunde.

— Eşti bine?

Mă forţez să zâmbesc.

— Da, sunt bine. Visam cu ochii deschişi – ştii tu, prefer purpuriul în locul rozului.

— Eu am fost cel care i-a dat numele, spune Andrew, aşa că tu poţi alege culorile pe care le vrei.

Îmi prinde mâna într-a lui. Simplul fapt că ştiu că îi pasă mult de toate lucrurile astea mă face să zâmbesc.

Marna îşi ia paharul de la gură şi îl pune pe masă.

— Serios? întreabă ea surprinsă. Aţi ales deja numele?

Andrew încuviinţează.

— Lily Marybeth. Al doilea nume al lui Camryn e Marybeth. Ar trebui să poarte numele mamei ei.

O, Doamne-Dumnezeule, tocmai mi-a topit inima. Nu îl merit.

Marna îmi zâmbeşte, cu chipul plin de fericire şi de toate celelalte sentimente pe care le-ar putea avea o persoană ca ea. Nu numai că fiul ei a învins boala şi a fentat moartea, dar acum mai are şi o nepoată pe drum.

— Ei bine, e un nume tare frumos, spune ea. Credeam că Aidan şi Michelle aveau să fie primii, dar viaţa e plină de surprize.

Din felul în care o spune, am senzaţia că ascunde ceva, iar Andrew observă şi el.

— S-a întâmplat ceva cu Aidan şi Michelle? întreabă Andrew, luând o gură de ceai.

— Doar că sunt căsătoriţi, răspunde ea. N-am văzut niciodată o căsnicie fără probleme, iar ei sunt împreună de mult timp.

— Câţi ani? întreb eu.

— Sunt căsătoriţi doar de cinci ani, spune Marna. Dar sunt împreună de vreo nouă ani, cred.

Scutură din cap în timp ce meditează la asta, bucuroasă că încă o ţine memoria.

— Probabil că Aidan e vinovatul, zice Andrew. Eu, unul, n-aş vrea să fiu căsătorit cu el.

Râde.

— Da, asta ar fi ciudat, îl aprob eu, strâmbând din nas.

Ei bine, Michelle n-o să poată veni la petrecerea de bun venit, spune Marna. Are câteva conferinţe la care trebuie să participe în decembrie şi pur şi simplu n-are cum să includă şi petrecerea asta în programul ei, mai ales că e atât de departe. Dar probabil că va trimite cele mai frumoase cadouri.

Marna îmi zâmbeşte dulce.

Încuviinţez din cap şi mai iau o gură de ceai, însă mintea mea a luat-o din nou pe arătură şi nu o pot opri. Mă gândesc într-una la ceea ce a spus puţin mai devreme, că nu există căsnicie fără probleme. Şi îngrijorarea mă cuprinde din nou.

— Camryn, ziua ta e pe opt decembrie, nu-i aşa?

Clipesc de câteva ori pentru a-mi reveni.

— A… da. Marele douăzeci şi unu.

— Ei bine, atunci se pare că mai am încă o petrecere de organizat.

— O, nu, nu trebuie să faci asta.

Dă din mână de parcă aş fi spus ceva ridicol, iar Andrew se reazemă de spătar cu un zâmbet ridicol pe chip.

Cedez, întrucât ştiu că nu are rost să te pui cu Marna.

O oră mai târziu ne îndreptăm spre casă, iar afară deja s-a întunecat. Sunt extrem de obosită după toată alergătura şi toate veştile bune legate de Lily.

Lily. Nu pot să cred că voi deveni mamă. Un zâmbet mi se lăţeşte pe chip în timp ce intru în camera de zi. Îmi las poşeta pe măsuţa de cafea şi mă prăbuşesc în mijlocul canapelei, scoţându-mi pantofii, însă nu durează mult până când Andrew se aşază lângă mine cu acea privire atotştiutoare pe chipul lui frumos.

Poate că am putut s-o fraieresc pe Marna, însă trebuia să ştiu că pe el nu îl puteam păcăli.

Andrew

3

O iau pe Camryn în braţe şi o trag spre mine. Stăm acolo împreună, eu cu braţele petrecute în jurul ei şi cu bărbia cuibărită în curbura gâtului ei. Ştiu că o preocupă ceva. Simt asta, dar mi-e oarecum teamă să o întreb.

— Ce s-a întâmplat? o întreb eu până la urmă, ţinându-mi respiraţia.

Se întoarce să se uite în ochii mei, care sunt plini de îngrijorare.

— Pur şi simplu mi-e teamă.

— De ce anume ţi-e teamă?

Face o pauză, lăsându-şi privirea să cutreiere prin cameră, până ce se fixează într-un anumit punct din faţa ei.

— De toate, răspunde ea.

Ridic mâna şi îi întorc bărbia spre mine.

— Camryn, poţi să-mi spui orice. Ştii asta, nu?

Ochii ei albaştri se umplu de lacrimi, dar nu le dă voie să curgă.

— Eu… ei bine, nu vreau ca noi să sfârşim precum… ei bine, precum o mulţime de oameni.

Of, ştiu încotro se îndreaptă discuţia asta. O apuc de talie şi îi întorc trupul, astfel încât acum stă cu faţa spre mine şi cu picioarele încolăcite în jurul meu.

— Uită-te la mine, îi spun, luând-o de ambele mâini. N-o să sfârşim ca toţi ceilalţi. Vrei să ştii de ce sunt atât de sigur?

Nu-mi răspunde, dar nici nu e nevoie s-o facă. Ştiu că ea vrea să continui. O lacrimă îi alunecă pe obraz, iar eu ridic mâna şi i-o şterg.

— N-o să ajungem aşa, pentru că ambii suntem conştienţi de asta, încep eu. Pentru că destinul ne-a făcut să ne întâlnim în acel autobuz în Kansas şi pentru că amândoi ştim ce vrem de la viaţă. Poate că nu avem detaliile scrise pe hârtie – nici nu avem nevoie de aşa ceva –, dar amândoi ştim încotro *nu* ne dorim să mergem.

Tac o clipă, după care spun:

— Încă putem călători prin lume. Pur şi simplu, va trebui să amânăm puţin asta. Şi, între timp, trăim aşa cum vrem noi. Fără rahaturile alea monotone ale vieţii de zi cu zi.

Primesc un mic zâmbet din partea ei.

— Mai exact, cum putem evita asta? întreabă ea, încrucişându-şi braţele la piept şi zâmbindu-mi arogantă.

Iat-o pe Camryn cea jucăuşă şi încrezută pe care o cunosc şi o iubesc.

O mângâi pe coapse, după care îi răspund:

— Dacă vrei să lucrezi, poţi să lucrezi. Nu-mi pasă dacă vrei să întorci burgeri pe grătar sau să mături rahaţi la grădina zoologică, însă în clipa în care te saturi de toate astea sau simţi că ele devin parte din viaţa ta, spune naibii stop şi pleacă. Şi, dacă îţi doreşti să stai şi să nu faci nimic, poţi să faci asta, aşa cum ţi-am mai spus. Ştii că voi avea grijă de tine orice s-ar întâmpla.

Realizez ce urmează, aşa că mă pregătesc sufleteşte. Şi, evident, Camryn mârâie şi începe să mă certe:

— S-o crezi tu c-am să stau degeaba şi-am să te las să ai grijă de mine.

E atât de sexy când îşi impune independenţa.

— Ei bine, n-am nimic împotrivă. Cum vrei, spun eu, ridicând mâinile în semn că renunţ. Dar vreau să înţelegi că nu-mi pasă ce faci, atâta timp cât eşti fericită cu asta.

— Şi cu tine cum rămâne, Andrew? Nu poţi pur şi simplu să-mi spui să nu mă îngrijorez în legătură cu „monotonia vieţii” în vreme ce tu vrei să munceşti pe brânci doar pentru că avem un copil de întreţinut. Nu e corect.

— Cam asta e ceea ce-ai spus în acea seară când mi-am băgat capul între picioarele tale. Am avut atunci vreo problemă cu asta?

Se înroşeşte toată. Chiar şi după tot acest timp şi după toate lucrurile prin care am trecut, eu tot reuşesc să o fac să se îmbujoreze.

Mă îndrept de spate, îi cuprind chipul cu mâinile şi o sărut.

— Atâta timp cât te am pe tine, pe Lily şi muzica, nu mai am nevoie de altceva.

O altă lacrimă alunecă pe obrazul ei neted, dar, de data asta, zâmbeşte.

— Promiţi? întreabă ea.

— Da, promit, spun eu hotărât, strângându-i mâinile.

Las seriozitatea să-mi dispară de pe chip şi îi zâmbesc din nou.

— Îmi cer scuze, spune ea, răsuflând învinsă. Nu ştiu ce se întâmplă cu mine în ultima vreme. Azi sunt veselă şi mă simt bine, iar mâine, brusc, mă cuprinde disperarea.

Râd uşor.

— Te-au lovit toanele. Obişnuieşte-te cu asta.

Deschide uşor gura, iar apoi râde şi ea.

— Ei bine, cred că poţi spune şi-aşa.

Tace brusc.

— Ai auzit asta?

Mijeşte ochii atunci când îşi îndreaptă urechea spre sursa sunetului. Aud şi eu, dar mă prefac că habar nu am despre ce vorbeşte.

— O, minunat! exclam eu. Nu-mi spune că sarcina dă şi schizofrenie.

Mă loveşte uşor în piept şi se dă jos de pe mine.

— Nu, e telefonul tău, spune ea, ducându-se în spatele canapelei. Credeam că bateria a murit.

Nu… Am închis soneria şi l-am ascuns ca să te fac să crezi asta. Cel puţin credeam că am închis-o.

— Am impresia că stai pe telefonul tău, spune ea.

Mă ridic şi fac pe prostul, cotrobăind pe sub pernă. Într-un târziu, îl scot ca să văd poza lui Natalie (de fapt, e o poză cu o hienă, lucru care o reprezintă cel mai bine) privindu-mă de pe ecran. La dracu'! O să fie ciudat.

Camryn întinde mâna spre el când observă numele lui Natalie.

— De când a început Natalie să te sune pe tine? întreabă ea, înşfăcând telefonul din mâna mea.

Da, în mod clar, e ciudat, de vreme ce nu pare câtuşi de puţin geloasă. Rânjeşte!

Ridic mâna şi mă scarpin agitat la ceafa, evitând să o privesc în ochi, dar apoi încerc să-i iau telefonul.

— O, să nu-ţi treacă prin minte! râde ea, îndepărtându-se de canapea.

— Haide, dă-mi telefonul.

Îl flutură în faţa mea când fac un salt peste canapea să ajung la ea.

Ea întinde mâna liberă spre mine.

— Ai grijă! Sunt însărcinată şi s-ar putea să mă răneşti! spune ea rânjind.

Aha, deci acum o face pe fragila. Ce diabolică e!

Îşi trece degetul peste dunga cu RĂSPUNDE şi duce telefonul la ureche în timp ce zâmbeşte cu toată gura.

Renunţ. Nu mă descurc deloc în astfel de situaţii.

— Ei bine, salut, Natalie, spune Camryn, fără să-şi dezlipească privirea jucăuşă de pe mine. Te-ai văzut pe-ascuns cu omul meu?

Clatină din cap la răspunsul lui Natalie. E evident că ştie ce se întâmplă sau cel puţin are o oarecare idee, întrucât e conştientă că nu aş înşela-o niciodată, mai ales cu cea mai bună prietenă a ei. Tipa e destul de drăguţă, dar seamănă cu rebuturile de la emisiunile de tip reality show.

Camryn o pune pe speaker.

— Scuipaţi tot, amândoi! ne porunceşte ea.

— Ăăăă… reuşeşte să îngaime Natalie de la celălalt capăt al firului.

— Pentru prima oară în viaţa ei, Natalie nu are ce să spună. Sunt şocată!

Camryn se uită la mine, aşteptând un răspuns.

— Scuze, Andrew! strigă Natalie.

— Nu e vina ta, spun eu. Am uitat soneria deschisă.

Camryn îşi drege vocea, nerăbdătoare.

— Urma să fie o surpriză, spun eu, încruntându-mă.

— Da! îţi jur că nu ne-o tragem!

Eu tresar vizibil la comentariul lui Natalie, iar Camryn încearcă din răsputeri să nu izbucnească în hohote de râs. Dar, ţinând cont că e Camryn, nu va rata nicio şansă de a-şi tortura oamenii dragi, chiar dacă are cele mai nevinovate intenţii.

— Nu te cred, Nat, spune ea pe un ton grav.

—Ce?

Natalie pare complet luată prin surprindere.

— De cât timp se petrece asta? continuă Camryn, făcând un teatru destul de convingător.

Vine şi pune telefonul pe măsuţa de cafea, după care îşi încrucişează braţele la piept.

— Cam… jur pe *Dumnezeu* că nu e nimic de genul ăsta. O, Doamne-Dumnezeule, nu ţi-aş face asta în *vecii vecilor.* Vreau să zic, Andrew e al naibii de sexy, da, recunosc asta, şi probabil că m-aş ţine de el aşa cum sex-appealul se ţine de Joseph Morgan, dacă voi doi n-aţi fi fost împreună, dar…

— OK, Nat, am priceput.

Camryn o opreşte – din fericire – înainte de a deveni ceea ce Camryn numeşte o Digresiune à la Natalie.

— *Pe bune? î*ntreabă Natalie precautǎ, dar în continuare confuză, ceea ce nu mă surprinde.

Camryn ridică telefonul din nou şi îl întoarce cu ecranul spre mine, spunând pe muteşte: Pe bune? Aparent, se referă la poza cu hiena.

Ridic din umeri.

— Aşadar, ce se întâmplă, de fapt? ne întreabă Camryn pe amândoi, lăsând glumele la o parte.

— Camryn, spun eu, îndreptându-mă spre ea, ştiu că ţi-e dor de casă. Ştiam asta de ceva vreme, aşa că în urmă cu câteva săptămâni am luat numărul lui Natalie din telefonul tău şi m-am hotărât s-o sun.

Camryn mijeşte ochii spre mine. O conduc să se aşeze din nou pe canapea, alături de mine.

— Da, m-a sunat şi mi-a spus când era programată următoarea ecografie, gândindu-se că eu aş dori…

Natalie rămâne tăcută, aşteptând să îi dau eu vestea.

— M-am gândit că ea şi-ar dori să organizeze o petrecere de bun venit pentru bebeluş, atunci când urma să aflăm dacă este băiat sau fată – am încercat s-o sun prima oară pe mama ta, dar presupun că încă era în Cozumel.

Camryn încuviinţează.

— Da, cel mai probabil era plecată atunci.

— Dar mama ta e total de acord s-o facem, se aude vocea lui Natalie prin micul speaker. Noi două am cam plănuit asta pe ascuns. Nu mai aveam răbdare să aştept ca iubiţelul tău să mă sune şi să-mi dea vestea, aşa că l-am sunat eu şi acum tu ştii tot şi surpriza s-a dus pe apa sâmbetei!

— Nu, nu, Nat, nu s-a dus pe apa sâmbetei, spune Camryn, ridicând telefonul şi ţinându-l aproape de gură pe când se sprijină de canapea. De fapt, e mai bine că am aflat, pentru că pot începe să fiu încântată ştiind că în curând mă voi îndrepta spre Carolina de Nord.

— Ei bine, nu mai ai mult de aşteptat, spun eu, pentru că plecăm vineri după-amiază.

Ochii lui Camryn se măresc de uimire, la fel şi zâmbetul ei.

Cred că avea mare nevoie de asta. E ca şi cum în numai două secunde o fată fericită s-a furişat şi a ieşit la suprafaţa unei fete căreia îi e dor de casă. Ador să o văd aşa. Ar fi trebuit s-o fac mai devreme.

— Totuşi, patru luni e cam devreme pentru o petrecere de bun venit, spune Camryn. *Nu* că mă plâng!

— Se prea poate, zice Natalie, dar cui îi pasă? Vii acasă!

— Da, zic eu, ne-am gândit, ce-ar fi să împuşcăm doi iepuri dintr-o lovitură?

— Ei bine, sunt entuziasmată. Vă mulţumesc amândurora! spune Camryn radiind.

— Aşadar… care-i vestea cea mare? întreabă Natalie.

Camryn tace preţ de câteva secunde lungi şi chinuitoare, ştiind că asta o înnebuneşte pe Natalie, după care spune:

— E fetiţă!

Natalie chicoteşte atât de tare prin telefon, că mă înfior şi mă dau la o parte.

— Ştiam eu! urlă ea.

În mod normal, pentru mine ar fi un motiv suficient de bun ca să mă retrag din această atmosferă de petrecere în pijamale şi să mă duc să fac un sendviş sau un duş, sau ceva de genul ăsta, dar nu pot scăpa atât de repede. Eu am fost complice la „marele secret”, aşa încât bănuiesc că ar trebui să fiu de faţă şi la restul conversaţiei.

— Sunt atât de entuziasmată, Cam. Pe bune, habar n-ai!

— De fapt, cam are habar, zic eu.

Cam îmi aruncă o privire ameninţătoare.

—Îţi mulţumesc, Nat. Şi eu sunt entuziasmată. Şi deja ne-am hotărât asupra numelui. Ei bine, ca să fiu sinceră, Andrew a ales numele.

— Poftim? spune Natalie pe un ton inexpresiv. Vrei să spui că el a fost cel care… l-a ales?

Spune asta ca şi cum ar fi ceva deosebit de periculos.

Ce, chiar toate femeile cred că băieţii sunt varză când vine vorba de ales nume?

— Lily Marybeth Parrish, spune Camryn mândră.

Mă face să mă simt mult mai bine că iubitei mele îi place numele la fel de mult cât îmi place şi mie şi că nu se preface doar pentru a nu-mi răni sentimentele.

— O, Doamne-Dumnezeule, chiar îmi place numele ăsta, Cam! Andrew, ai făcut o treabă bună!

Nu că aş fi avut nevoie de aprobarea lui Natalie, dar faptul că până şi *ei* îi place mă face să zâmbesc precum un băieţel.

Camryn

4

Ieri a fost o zi istovitoare. Într-un mod plăcut. Veştile bune păreau să vină din toate părţile, iar eu sunt încă ameţită după tot ce-am aflat. Iar asta înseamnă că ieşirea de diseară la barul nostru preferat din Houston va fi şi mai încântătoare.

În urmă cu o lună, eu şi Andrew am început să cântăm din când în când în câteva baruri, iar mie îmi place la nebunie. Înainte să-l fi cunoscut pe Andrew, nu m-aş fi gândit niciodată că aveam să cânt live prin baruri. Sau în alte părţi, că tot veni vorba. Nu mi-a trecut niciodată prin minte aşa ceva. Însă concertul din New Orleans mi-a deschis o nouă lume. Desigur, faptul că Andrew a cântat alături de mine a cântărit mult în entuziasmul meu şi acest lucru e valabil şi în prezent. Mă îndoiesc că aş mai putea face asta fără el.

Nu concertele în sine mă bucură cel mai tare; faptul că sunt cu *el* pe scenă mă face să iubesc asta.

Vorbesc cu mama o vreme despre faptul că mă întorc acasă în câteva zile, iar ea e extrem de entuziasmată să mă vadă. Mama şi Roger s-au căsătorit în Mexic! M-am cam supărat că n-am putut să fiu de faţă, dar, gândindu-mă mai bine la asta, nu mă deranjează, de fapt. Au fost spontani. Au făcut ceea ce au simţit că trebuiau să facă şi nu s-au dat în lături de la nimic. De când sunt împreună cu Andrew, am învăţat că a fi spontan şi a ieşi din carapace e adesea un lucru bun. La urma urmei, noi n-am mai fi fost împreună azi dacă eu nu aş fi experimentat pe propria-mi piele ce înseamnă să fii spontan.

Cât despre data nunţii noastre, ei bine, nu am stabilit-o încă. Am vorbit despre asta într-o seară şi am căzut de acord că ne vom căsători când şi unde vom crede noi de cuviinţă. Nici o dată. Nici o organizare. Nici o rochie de cinci mii de dolari, pe care o voi purta o singură dată. Fără flori asortate cu decorul. Fără cavaler de onoare sau domnişoare de onoare. Toate lucrurile astea ne stresează numai când ne gândim la ele.

Ne vom căsători când vom fi pregătiţi şi amândoi ştim că aşteptarea nu are nicio treabă cu nesiguranţa. E ceva ce ne dorim amândoi, de asta suntem siguri.

Îl aud pe Andrew zornăind cheile în uşa apartamentului, aşa că mă duc să îl întâmpin. Sar pe el, strângându-mi picioarele în jurul taliei lui, şi îl sărut pe buze. El închide uşa cu piciorul şi îşi petrece braţele în jurul meu, ţinându-şi buzele lipite de ale mele.

— Pentru ce-a fost asta? mă întreabă el, dând înapoi.

— Pur şi simplu sunt entuziasmată.

Gropiţele lui se adâncesc.
Mă ţin agăţată de el, cu braţele în jurul gâtului, în timp ce el mă plimbă prin camera de zi, ajungând într-un final la bucătărie.
— Îmi doresc să te fi dus mai din timp acasă, spune el, aşezându-mă pe barul de la bucătărie. El rămâne între picioarele mele suspendate şi îşi azvârli cheile pe masă.
— Nu începe cu vinovăţiile, spun eu, sărutându-l pe buze. Sunt sigură c-o să-mi fie dor de Texas dacă stau prea mult în Carolina de Nord.
El zâmbeşte, dar nu pare prea convins.
— Nu trebuie să iei o decizie chiar acum, zice el, dar vreau să te hotărăşti unde îţi doreşti să locuim, şi nu vreau să alegi Texasul din cauza mea. Îmi iubesc mama, însă dorul de casă nu va fi la fel de puternic ca al tău.
— De ce spui asta?
— Pentru că am trăit singur o bună bucată de vreme, răspunde el. Tu n-ai avut ocazia să faci asta înainte să fi plecat din Raleigh.
El zâmbeşte, păşind înapoi subtil, după care adaugă:
— În plus, hormonii tăi au luat-o razna, tu ai luat-o razna, eşti complet dată peste cap, aşa că sunt bucuros să fac orice doreşti şi nu mă voi certa cu tine.
Mă fac că-i trag un şut, dar ratez intenţionat.
El se apleacă între picioarele mele, îmi ridică tricoul şi apoi îşi lipeşte buzele calde de pântecele meu.
— Cum rămâne cu Billy Frank? întreb eu când el se ridică. Dacă îl laşi baltă din nou, s-ar putea să nu te mai angajeze niciodată.
Andrew râde şi ocoleşte barul, ajungând la dulap. Mă răsucesc pe bar, pentru a sta cu faţa spre el, lăsându-mi picioarele să atârne pe partea opusă.
— Billy Frank a tot fost şeful meu de când aveam vreo şaisprezece ani, spune el, scoţând o cutie de cereale. Suntem ca o familie, aşa că nu te gândi că e un loc de muncă oarecare la un atelier auto. Eu am mai multă nevoie de el decât are el de mine.
— De ce continui să o faci? îl întreb.
— Ce, să meşteresc sub capotă?
Încuviinţez.
El toarnă lapte peste cerealele din castron şi îl pune la loc în frigider.
— Îmi place să meşteresc la maşini, spune el, luând o lingură plină cu cereale.
Cu gura plină, continuă:

— Este ca un hobby. Şi, în plus, vreau să mai pun ceva bani deoparte.

Am o senzaţie neplăcută din cauză că încă nu am un loc de muncă. El simte asta, la fel cum se pare că simte toate lucrurile, înghite mâncarea şi îndreaptă lingura spre mine.

— Nu face asta!

Mă uit la el curioasă, prefacându-mă că n-am observat cât de repede s-a prins.

El se aşază pe scaunul de bar, lângă mine, sprijinindu-şi papucii pe bara de dedesubt.

— Tu ştii că munceşti, da? întreabă el, privindu-mă dintr-o parte. Săptămâna trecută am făcut patru sute de dolari în seara în care am cântat la Levy′s. Patru sute într-o singură seară nu-s deloc de neglijat.

— Ştiu, spun eu. Doar că am senzaţia că nu e un loc de muncă adevărat.

El râde uşor, clătinând din cap.

— Nu pare a fi un loc de muncă adevărat, deoarece îţi place ceea ce faci. Şi nici nu ai un orar fix.

Are dreptate, însă eu nu am terminat ce aveam de spus.

— Dacă am călători mereu, fără să avem de plătit chirii şi utilităţi şi un bebeluş pe drum, ar fi altceva.

Inspir adânc şi trec direct la subiect.

— Vreau şi eu să îmi găsesc un loc de muncă de tip hobby. Aşa, ca tine.

El încuviinţează.

— Perfect, spune, după care mai ia o lingură de cereale, în tot acest timp stând relaxat, cu mâinile puse în jurul castronului. Ce ţi-ar plăcea să faci?

Arată cu degetul spre mine.

— Te rog să observi cuvântul-cheie din această întrebare: *plăcea.*

Meditez la asta o vreme, strângând din buze gânditoare.

— Ei bine, îmi place să fac curat, aşa c-aş putea să mă angajez la un hotel, încep eu. Sau poate ar fi drăguţ să lucrez la Starbucks sau ceva de genul.

El clatină din cap.

— Mă îndoiesc că ţi-ar face plăcere să cureţi camerele de hotel, spune el. Mama obişnuia să facă asta înainte ca tata să-şi fi pus afacerea pe picioare. Oamenii lasă chestii nasoale în camerele alea.

Mă înfior.

— Ei bine, o să mă gândesc eu la ceva. De îndată ce ajungem în Raleigh, am să-mi caut un loc de muncă.

Lingura lui Andrew rămâne suspendată deasupra castronului.
— Prin urmare, te-ai decis să ne mutăm acolo?

Andrew

5

Nu am vrut ca privirea ei să devină aspră. Dau castronul la o parte şi o trag spre mine, făcând-o să alunece pe blatul barului. Îmi pun braţele pe picioarele ei goale şi mă uit la ea cu cel mai sincer zâmbet al meu.

— Iubito, n-am nimic împotrivă.

— Eşti sigur?

— Da. Categoric.

Mă aplec şi o sărut pe coapsa stângă, apoi pe cealaltă.

— O să mergem weekendul ăsta pentru petrecerea de bun venit, în cinstea bebeluşului, după care ne întoarcem şi începem să împachetăm.

Ea mă apucă de ambele mâini.

— Dar, după ce ne mutăm, o să trebuiască să ne întoarcem aici în februarie, pentru petrecerea de bun venit pe care o pregăteşte mama ta.

Zâmbesc cu gura până la urechi.

— Aşa vom face, spun eu, dar nu sunt deloc surprins că îi pasă şi de sentimentele mamei mele. Rămâne cum am stabilit. Raleigh va fi noul nostru cămin. Cel puţin până începem să ne plictisim de el.

Camryn, care se pare că e mult mai fericită decât era atunci când m-a întâmpinat la uşă, întinde mâna şi mă apucă de ceafă. Eu mă ridic şi o iau înapoi în braţe, cu fundul ei drăguţ proptit în palmele mele.

— Scuze pentru cerealele tale, spune ea.

— Poftim?

Stânjenită, îşi coboară privirea în pământ.

— Pun pariu că, atunci când visai să te căsătoreşti, îţi imaginai că soţia ta îţi va găti nişte mâncăruri care îl vor face de râs pe Gordon Ramsay.

Îmi dau capul pe spate şi râd.

— Nu, nu m-am gândit niciodată la astfel de lucruri, spun eu cu faţa extrem de aproape de a ei. Totuşi, crede-mă, ai nimerit-o la faza cu făcutul de râs.

Îşi strânge coapsele în jurul taliei mele, îmbujorându-se din ce în ce mai tare. O sărut pe nas şi apoi mă uit în ochii albaştri, frumoşi. Închid ochii şi simt căldura mentolată a respiraţiei ei acaparându-mă. Limba ei îmi atinge blând buza de jos, îndemnându-mi gura să se deschidă pentru buzele ei. Cedez imediat, atingându-i vârful limbii cu al meu, înainte să o sărut cu patimă, strângându-i trupul în braţele mele. O duc în dormitor, fără să-mi dezlipesc buzele de ale ei, şi ne facem de cap vreo oră înainte să ne îndreptăm spre Houston pentru a cânta.

***

Vineri, în jurul prânzului, ajungem pe aeroportul din Carolina de Nord şi deja văd o sclipire în ochii lui Camryn. E a doua vizită a ei din ultimele patru luni. Ne luăm bagajele şi ieşim în lumina soarelui, pentru a-i găsi pe Natalie şi Blake aşteptându-ne. Şi exact ca atunci când am văzut-o pentru prima oară, mă pregătesc sufleteşte pentru a sta faţă-n faţă cu prietena hienă a lui Camryn.

— Mi-a fost atât de dor de tine, Cam! spune Natalie, strângând-o în braţe.

Blake – cred că de-acum încolo am să-i spun Blondul, doar de-al dracului – stă în spatele lui Natalie, cu mâinile în buzunare, adus de umeri şi cu un zâmbet mare şi tâmp pe chipul lui bronzat îmi dau seama imediat care dintre cei doi e cocoşul la ei în casă. Tipul ăsta şi-o ia pe spinare la greu. Râd în sinea mea. Mai multă putere pentru el. Drace, nu pot să spun nimic…

— Andrew!

Natalie se întoarce spre mine, iar eu îmi ridic scutul invizibil pentru nebuni în timp ce îi întorc îmbrăţişarea nedorită.

OK, adevărul e că nu prea îmi place de Natalie. Nu o urăsc, dar ea e tipul de fată cu care nu aş sta de vorbă nici plătit, dacă nu ar fi Camryn la mijloc. Şi ceea ce i-a făcut lui Camryn înainte ca ea să se fi urcat în autobuz mi-a lăsat un gust amar. Eu sunt genul care iartă, dar numai faptul că Natalie a putut să facă aşa ceva cere măsuri de precauţie când te afli în jurul ei. Mi-a venit greu s-o sun acum două săptămâni şi să-i povestesc despre ecografie şi toate alea. Dar am făcut-o pentru Camryn şi asta e tot ceea ce contează pentru mine.

— Blake, mă bucur să te revăd! spune Camryn, trăgându-l într-o îmbrăţişare prietenească.

Ştiu totul şi despre Blake, că mai întâi a fost interesat de Camryn, iar la scurt timp după s-a combinat cu Natalie. Şi, în pofida faptului că a fost atras de Camryn înainte ca eu şi ea să ne fi cunoscut, nu am nimic cu el.

Eu şi Blake dăm mâna.

— O, Doamne-Dumnezeule, lasă-mă să văd! exclamă Natalie.

Ridică tricoul lui Camryn, punându-şi ambele mâini cu grijă pe pântecele ei, şi zâmbeşte cu toată gura. Natalie scoate un sunet asemănător cu un chiţăit, iar eu mă întreb cum de e posibil ca un corp uman să poată emite asemenea zgomote.

— Pot fi mătuşa Natalie sau naşa Natalie!

Ăăă, mai bine nu?

Camryn zâmbeşte şi încuviinţează repede din cap, iar eu mă asigur că nu emit nici o energie negativă pe care ea ar putea să o detecteze. Nu am de gând să îi distrug această vizită şi să îi spun că îi tolerez cea mai bună prietenă numai de dragul ei – e ultimul lucru pe care l-as face.

Camryn

6

Petrecerea de bun venit în cinstea bebeluşului pe care mama şi Natalie au organizat-o a fost un succes. Ne-am ales cu un pătuţ nou-nouţ, un premergător, un leagăn, un scaun înalt, două cădiţe de baie (una roz şi una albastră, în funcţie de nevoie), vreo 984 de scutece (mă rog, par a fi multe scutece), nenumărate flacoane de şampon pentru bebeluşi şi pudră, ceva numit Anti Monkey Butt şi Butt Paste, ceea ce mi se pare foarte tulburător, şi… nu îmi amintesc toate lucrurile, iar unele dintre ele nici măcar nu ştiu la ce folosesc.

După o vreme de stat într-o încăpere plină de oameni, încep să mă simt copleşită, dar sunt pregătită să pun punct acestei adunări şi să fac o baie lungă şi fierbinte.

Mai trec vreo două ore şi toată lumea a plecat, cu excepţia lui Natalie, care mă găseşte în cadă, înconjurată de spumă.

— Cam? aud vocea lui Natalie de cealaltă parte a uşii.

Bate încet de câteva ori.

— Intră! strig eu.

Uşa se deschide puţin şi Natalie îşi vâră capul înăuntru. Nu ar fi pentru prima oară când mă vede goală.

Ea se aşază pe capacul de la toaletă.

— Ei bine, e oficial, spune ea zâmbind, sarcina chiar îţi măreşte sânii.

Ca întotdeauna, exagerează. Scot mâna din apă şi arunc câţiva stropi spre ea.

— Te simţi bine? mă întreabă Natalie, încetând cu glumele. Pari obosită.

— Sunt însărcinată, spun eu pe un ton inexpresiv.

— Da, Camryn, ştiu asta, dar arăţi ca naiba.

— Mersi!

Duc mâna la ceafă, fixez mai bine clama pe care mi-am pus-o în păr pentru a-l împiedica să se ude, apoi îmi las mâna să se relaxeze pe marginea căzii.

— Ei bine, n-ar trebui să străluceşti? Aşa am auzit că se întâmplă cu gravidele.

Ridic din umeri şi clatin din cap.

Simt un uşor val de durere în spate, dar trece la fel de iute cum a venit. Fac o grimasă şi îmi schimb poziţia.

— Sigur eşti bine?

Pare mult mai îngrijorată decât ar trebui să fie.

— Înţepături şi dureri. Nimic care să mă îngrijoreze. Bănuiesc că de-acum înainte or să se înrăutăţească. Înţepăturile şi durerile, la asta mă refer.

Nu ştiu de ce m-am simţit nevoită să lămuresc ultima parte, exceptând faptul că voiam să mă asigur că nu se gândea la altceva.

— Tot nu ai greţuri dimineaţa? întreabă ea. Cred că şi eu aş prefera să mă doară câte ceva în loc să-mi vărs maţele.

— Nu, spun eu. Dar hai să nu exagerăm, Nat!

Recunosc, dacă ar exista posibilitatea alegerii, şi eu aş alege durerea în locul vomei. Şi deocamdată se pare că asta voi primi. Cred că sunt una dintre norocoasele pe lângă care greţurile de dimineaţă trec și nu se opresc. Şi nici nu am tot felul de pofte ciudate. Aşadar, ori sunt vreo ciudățenie a naturii, ori toate discuţiile alea despre murături şi îngheţată sunt doar nişte rahaturi de doi bani.

Ies din cadă şi mă înfăşor într-un prosop, înainte să-mi iau la revedere de la Nat şi să o îmbrăţişez.

Apoi mă întind de-a latul patului, amintindu-mi cât de confortabil era. Dar nu prea mi-e dor de această cameră şi nici nu simt că tânjesc să mă întorc la fosta mea viaţă. Nu. De fapt, încă îmi doresc să evit „fosta viaţă”, iar acesta este motivul principal pentru care eram atât de indecisă dacă să mă întorc sau nu acasă. Mi-era dor de mama şi de Natalie, şi recunosc că îmi era dor şi de Carolina de Nord. Dar nu mi-e dor de toate astea într-atât încât să-mi doresc să sfârşesc aici, făcând aceleaşi lucruri pe care le-am făcut şi înainte. Am fugit de acel stil de viaţă dintr-un motiv bine întemeiat şi nu am de gând să alerg înapoi acolo.

Mai târziu, mă hotărăsc să rămân acasă şi să mă culc mai devreme în loc să ies cu Natalie şi Blake. Mă simt epuizată, ca şi când trupul mi-ar fi stors de energie mai repede decât e cazul, şi se pare că durerea de spate nu a cedat deloc. În ultimele ore m-a sâcâit constant.

Andrew se urcă în pat lângă mine şi se întinde pe-o parte, cu capul sprijinit în mână.

— Mă simt de parcă aş face un lucru interzis stând aici, în camera ta din copilărie, spune el surâzător.

Zâmbesc vag şi mă învelesc mai bine cu pătura. Afară de-abia bate vântul, dar eu am îngheţat. Ridic pătura până la bărbie, strângând tare materialul pufos.

— Dacă tata ar fi fost aici, spun eu chicotind, ai fi dormit în camera lui Cole.

Se apropie de mine şi mă cuprinde cu mâna pe după talie. La început, am senzaţia că vrea să profite de faptul că în sfârşit suntem singuri, dar expresia i se înăspreşte şi îşi ridică mâna, trecându-şi degetele prin părul meu.

— OK, începi să mă îngrijorezi, spune el. Te porţi ciudat de când m-am întors aici cu Blake. Ce se întâmplă?

Mă lipesc de el şi-i spun:

— Tu şi Natalie, jur!

Îl privesc lung în ochi.

— Aha, deci şi ea a observat? întreabă el.

Încuviinţez cu o mişcare a capului.

— E doar o durere de spate şi am o stare generală proastă, dar voi doi uitaţi că sunt însărcinată.

Îmi aruncă o urmă de zâmbet.

— Poate c-ar trebui să mergem la doctor, să faci un control.

Clatin din cap.

— N-am de gând să fiu unul dintre acei oameni paranoici care dau fuguţa la spital pentru fiecare lucru insignifiant. Am fost la doctor săptămâna trecută. Totul e bine. Până şi ea a spus asta.

Mă aplec spre el, îl sărut blând pe buze şi zâmbesc, sperând să-l fac să se mai relaxeze.

El surâde şi trage pătura, astfel încât să se poată cuibări lângă mine. Mă ridic şi mă întorc pe partea cealaltă, cu spatele la el, iar el îşi lipeşte trupul cald de al meu, cuprinzându-mă cu mâna. E atât de cald, încât mă topesc în el, ştiind că în câteva minute voi adormi, îi simt respiraţia pe gât când mă sărută acolo. Închid ochii şi inspir mirosul lui natural după care tânjesc mereu, duritatea braţelor şi picioarelor lui, căldura pe care o emană trupul său. Mă îndoiesc că voi mai putea vreodată să adorm fără el lângă mine.

— Dacă se înrăutăţeşte, spune Andrew aproape şoptit, ai face mai bine să-mi zici. Nu vreau să fii unul dintre acei oameni încăpăţânaţi care nu-şi fac controale când ştiu că este ceva în neregulă.

Îmi întorc puţin capul în direcţia lui, părând uşor amuzată.

— A, ca tipul ăla pe care îl cunosc şi care a refuzat să vadă un doctor timp de opt luni, doar pentru că era sigur că tumoarea era de neoperat?

El oftează şi simt căldura respiraţiei lui pe umărul meu. Intenţia mea era să-l fac să râdă, dar se pare că nu e deloc amuzat.

— Te rog să-mi promiţi, spune el, strângându-mă uşor. Dacă te mai doare sau e ceva anormal, îmi vei spune şi vom merge la spital.

Încuviinţez, dar nu pentru că vreau să-i fac pe plac, ci pentru că are dreptate. Nu am mai fost însărcinată până acum, aşa că, la fel ca toate celelalte femei care sunt însărcinate pentru prima oară, nu mai ştiu ce e normal şi ce nu e.

E duminică după-amiază şi cred că ieri aveam pur şi simplu nevoie de un somn bun. Azi mă simt puţin mai bine, iar durerea de spate a dispărut. Mă îmbrac şi încep să-mi împachetez lucrurile, astfel încât toate să fie pregătite atunci când eu şi Andrew vom pleca diseară înapoi spre Texas. Dar, înainte de plecare, am la dispoziţie o zi pe care să mi-o petrec doar cu Natalie, şi de-abia aştept asta.

— Eşti sigur că nu te deranjează să ieşi cu Blake? întreb eu pe când Andrew îşi trage un tricou bleumarin peste pătrăţelele lui.

El este în faţa oglinzii, aranjându-şi părul, dacă trecutul degetelor prin păr poate fi numit aranjare. Lui nu prea i-a păsat vreodată cum arată, atâta timp cât nu stă ridicat în părţi în care n-ar trebui.

Se întoarce cu faţa spre mine.

— Nu mă deranjează. Blake e un tip de treabă. O să mergem la o sală de biliard să facem câteva jocuri.

Îşi petrece braţele în jurul meu.

— Nu-ţi face griji pentru mine. Distrează-te cu Natalie.

Râd uşor.

— Ştii, dacă află de poza aia pe care o ai în telefon la contactul ei, o să te omoare.

Zâmbetul lui Andrew se măreşte brusc.

— Eşti foarte vitează, Camryn Bennett.

Îşi pune mâinile pe umerii mei şi clatină din cap teatral.

— Aş muri sub greutatea personalităţii acelei fete dacă ar trebui să petrec mai mult de o oră în aceeaşi încăpere cu ea. Ori asta, ori îmi perforez timpanele cu un creion, oricare variantă vine prima.

Scot un hohot de râs şi îmi lipesc palmele de pieptul lui.

— Eşti atât de rău!

— Ei bine, da, sunt, spune el, zâmbind cu toată gura.

Se apleacă şi îşi lipeşte buzele de fruntea mea. Eu fac altă mişcare şi îl apuc uşor de tricou, trăgându-l spre mine şi lipindu-mi buzele de ale lui.

— Ştii, nu e prea târziu să ne-o punem aici…

Ochii săi verzi îmi scrutează chipul şi apoi buzele, înainte să mă sărute din nou, trăgându-mi buza de jos cu dinţii.

— Ba da, e târziu! o aud pe Natalie de cealaltă parte a uşii.

Sărutul se rupe şi noi ne întoarcem în acelaşi timp ca să o vedem stând acolo cu braţele încrucişate, rânjind cu jumătate de gură. Părul ei lung şi

negru e lăsat liber pe umeri. Primul lucru pe care îl fac e să mă întreb cât de multe a auzit.

Pe ascuns, Andrew îşi dă ochii peste cap. Bietul de el. Câte lucruri trebuie să îndure pentru mine.

Natalie intră nonşalantă în cameră şi se prăbuşeşte pe marginea patului meu. E clar că nu a auzit nimic incriminator, altminteri am fi aflat până acum. Bate din palme şi spune:

— Hai! Hai! Azi mergem să ne facem pedichiura şi manichiura, şi toate celelalte tratamente[1].

După privirea pe care o are Andrew, ştiu că îşi doreşte al naibii de tare să spună ceva legat de replica lui Natalie. Îi arunc o privire mânioasă, pentru a-l avertiza să tacă, aşa că el pur şi simplu zâmbeşte forţat, cu buzele strânse.

— Te simţi mai bine azi? întreabă Natalie.

Îmi vâr picioarele în mocasinii mei Rocket Dog – sau, aşa cum îi numeşte Andrew, cei mai urâţi pantofi pe care i-a văzut vreodată – şi apoi mă pieptăn.

— Da, ca să fiu sinceră, mă simt mai bine, spun eu, privind-o prin oglindă. Puţin ameţită, dar e mai bine decât ieri.

— Fă-mi o favoare şi stai cu ochii pe ea, îi spune Andrew lui Natalie. Dacă începe să se plângă de dureri sau ceva de genul, sună-mă, bine?

Natalie încuviinţează.

— Sigur. Vreau să zic, nu e pentru prima oară când fata asta ignoră o problemă de sănătate. Anul trecut a gemut şi a mârâit vreo două zile pentru o durere de măsea – a fost extrem de enervant –, dar, într-un târziu, a mers la dentist.

— Sunt chiar aici, spun eu, oprindu-mă din pieptănat.

Natalie dă din mână şi se întoarce spre Andrew

— Am să te sun dacă strănută mai mult de patru ori la rând.

— Bine, spune Andrew, după care se întoarce spre mine. Ai auzit asta? întreabă el pe un ton serios. Acum am întăriri.

Oare de când a devenit Andrew membru în gaşca lui Natalie? Cu câteva minute în urmă era sută la sută anti-Natalie. Clatin din cap şi mă întorc la părul meu, împletindu-l şi prinzându-l cu un elastic de cauciuc.

Andrew ne sărută pe mine şi pe Lily şi pleacă să se întâlnească cu Blake. Iar eu ies cu Natalie la scurt timp, sperând să pot trece peste ziua de azi fără

dureri de spate sau alte lucruri care ar putea s-o facă pe Natalie să-l sune pe Andrew şi să mă trimită la cel mai apropiat spital de urgenţă.

Mai întâi petrecem o vreme în Starbucks-ul nostru preferat şi apoi ne îndreptăm spre mall, la Bath and Body Works, unde Natalie lucrează de o lună. Ea mă prezintă şefei şi celor două fete care îi sunt colege de muncă. Le uit numele de îndată ce le aflu. Tipa e de treabă, ba chiar mi-a spus să revin şi să completez un formular dacă vreau. Natalie a sărit imediat să-i explice că mă întorc în Texas şi, când nu am confirmat afirmaţia ei suficient de rapid, a ştiut imediat că ascundeam ceva şi de-abia s-a mai putut stăpâni. I-am zâmbit şi i-am mulţumit acesteia, şi următorul lucru pe care îl ştiu e că Natalie mă târăşte literalmente din magazin şi nu-şi ia ochii de pe mine.

— Scuipă tot! spune ea, cu ochii ieşiţi din orbite.

Mă apropii de bara balconului şi mă sprijin de ea. Natalie procedează la fel, lăsând la picioare poşeta şi o sacoşă de cumpărături.

Cuget o vreme la răspunsul pe care vreau să i-l dau, întrucât nu sunt foarte sigură ce să-i zic. Nu pot confirma că mă mut înapoi în Raleigh, deoarece Natalie ar traduce asta drept *Mă întorc aici şi lucrurile vor fi exact ca înainte*. De fapt, asta înseamnă că îmi este dor de Natalie şi de mama şi că eu şi Texas nu ne potrivim deloc.

Adevărul mă loveşte din plin în timp ce privesc rătăcită prin mall. În toate acele zile când stăteam întinsă în pat, cu privirea pironită în tavan, în vreme ce Andrew lucra la atelierul auto cu Billy Frank, eu încercam să îmi dau seama ce naiba se întâmpla cu mine, de ce îmi era atât de dor de casă în acelaşi timp în care nu prea voiam să mă reîntorc. Îmi aduc aminte când am ajuns pentru prima oară în Texas alături de Andrew. La naiba, îmi amintesc momentele petrecute împreună pe drum, cu puţin *înainte* să fi intrat în statul Texas. Nu voiam să merg acolo. Mi-era teamă că totul avea să se sfârşească în Texas, că acea viaţă minunată pe care o trăisem cu Andrew pe drum avea să devină doar o amintire odată ce aveam să ajungem la finalul călătoriei.

Şi, într-un fel… aşa s-a întâmplat.

Înghit în sec şi încerc să-mi revin din şoc.

Nu e din cauza lui Lily. O iubesc enorm de mult şi nu aş putea niciodată să o învinovăţesc. E adevărat că viaţa nu se sfârşeşte cu o sarcină. Se pare că mulţi oameni au impresia asta, însă în sufletul meu cred că totul ţine de cum alegi să trăieşti. Desigur, să ai un copil e un lucru extrem de dificil, dar nu e sfârşitul lumii. Nu trebuie să spulbere visurile unei persoane. Ceea ce eu şi Andrew am făcut încet-încet, fără să ne dăm seama, e acel lucru care

spulberă visurile: am devenit mult prea relaxaţi – acel soi de relaxare care mai târziu te ia prin surprindere, te loveşte în moalele capului şi spune: *Hei fraiere! Tu îţi dai seama că ai făcut rahaturile astea în fiecare zi timp de zece ani?*

Continui să privesc ţintă înainte.

— Nat, nu sunt sigură ce-o să facem, spun eu, uitându-mă în cele din urmă la ea. Vreau să zic, mă mut înapoi acasă, dar…

Sprâncenele ei negre se ridică a întrebare.

— Dar ce?

Mă uit în altă parte şi, când nu îi răspund suficient de repede la întrebare, ea zice:

— O, nu, nu-mi spune că Andrew nu vine cu tine. Fată, se întâmplă ceva cu voi doi?

Îmi întorc imediat capul.

— Nu, Nat, nu e nimic de genul ăsta şi, da, el o să vină sigur cu mine. Nu ştiu, e greu de explicat.

Ea strânge din buze, ridicând un colţ al gurii, şi mă apucă de braţ.

— Avem toată după-amiaza la dispoziţie ca să-ţi dai seama, aşa că hai să mergem la salon şi poţi să meditezi la asta pe drum.

Se apleacă şi îşi ridică poşeta şi sacoşa, legănându-le pe încheietura liberă, în timp ce ne îndreptăm spre cea mai apropiată ieşire din mall.

În câteva minute ajungem la salon şi e plin de oameni, exact aşa cum îmi aminteam că e la fiecare sfârşit de săptămână. Eu şi Natalie stăm cocoţate pe scaunele înalte de pedichiură pe când două fete au grijă de picioarele noastre goale. A trecut ceva timp de la ultima pedichiură, astfel încât sper că degetele mele nu sunt prea hidoase.

— Ştii, Cam, nu mi-ai zis niciodată de ce-ai plecat, spune Natalie, întorcându-se spre mine. Te rog, spune-mi că n-a fost din vina mea.

— N-a fost din vina nimănui în mod special, spun eu. Pur şi simplu aveam nevoie să plec pentru o vreme. Nu mai puteam respira.

— Ei bine, eu n-aş face niciodată ceva *atât* de nechibzuit, dar, recunosc, întorsătura pe care au luat-o lucrurile e de-a dreptul uimitoare.

Asta mă face să zâmbesc.

— Nu-i aşa?

— Categoric, spune ea veselă, ochii ei căprui sclipind de fericire. Ai sfârşit prin a avea parte de sex pe săturate…

Fata care îi face pedichiura îi aruncă o privire iute.

— … un inel de logodnă şi un bebeluş drăgălaş pe drum.
Natalie râde.
— Sunt a naibii de geloasă!
Râd şi eu, dar nu la fel de tare.
— Pentru început, de ce ai fi geloasă pe mine când îl ai pe Blake? Şi, în al doilea rând, de unde ştii cum va arăta bebeluşul nostru?
Natalie strânge din buze şi se uită la mine ca şi când aş fi cea mai proastă persoană din univers.
— Pe bune? Voi doi n-aţi putea crea un bebeluş urât.
Fata care îmi face pedichiura se uită la colega ei şi îşi dă ochii peste cap.
— Şi nu sunt geloasă pe tine din cauza lui Andrew, ci sunt geloasă pentru că o să sfârşesc probabil prin a semăna cu mama mea, care nu a prea ieşit din Carolina de Nord. Dar n-am nimic împotrivă. Nu mă dau în vânt după autobuzele Greyhound şi mă simt claustrofobică atunci când cineva respiră prea aproape de mine, dar, într-un fel, tot te invidiez.
Mă gândesc în sinea mea la ceea ce a spus, dar nu dezvolt ideea.
Spatele începe să mă doară din nou şi încerc să-mi schimb poziţia, fără să trebuiască să mişc prea tare din picioare. Mă doare puţin şi într-o parte, dar sunt sigură că e de la prea mult mers pe jos.
— Şi… te-ai gândit la ce-am vorbit mai devreme? întreabă Natalie.
— Poftim?
Ea clipeşte de câteva ori, surprinsă că am uitat cu atâta uşurinţă conversaţia de la mall. Nu am uitat-o deloc; doar că am încercat să o evit.
Îmi mut privirea în altă parte şi mă gândesc la Andrew.
— Adevărul e că nu vreau să mă mut înapoi acasă *sau* să rămân în Texas. Adică vreau să fiu aici, dar şi mie mi-e cam teamă c-o să sfârşesc ca mama ta.
Nu aş fi dat-o de exemplu pe mama ei niciodată, dar era cea mai uşoară metodă de-a o face pe Natalie se pricepă, mai ales că şi ea a folosit mai devreme această comparaţie, aşa că a fost o idee bună.
— Da, te înţeleg perfect, spune Natalie încuviinţând. Dar ce altceva ai putea face? Nu prea ai de-ales, dacă ţinem cont că ai şi un bebeluş pe drum.
Dumnezeule, de ce a trebuit să spună asta? Oftez uşor şi încerc să nu mă uit la ea, astfel încât să nu-mi vadă privirea dezamăgită. Natalie e prietena mea cea mai bună, dar mereu am ştiut că ea va deveni unul dintre acei oameni care trăiesc toată viaţa într-un balon lipsit de culoare şi care va avea regrete când va fi prea târziu. A dovedit asta prin comentariul ei referitor la

faptul că a avea un copil e egal cu sfârşitul unei vieţi distractive, împlinite. Şi, pentru că ea nu va înţelege niciodată, nu-i răspund nici de această dată.

— Cam? Sigur eşti bine?

Îmi recapăt suflul şi mă uit la ea. O altă durere mă fulgeră în şold şi brusc încep să simt cum mă ia cu transpiraţii. Fără să-mi pese de fata care îmi face pedichiura, îmi trag piciorul din mâinile ei şi apuc mânerul scaunului ca să mă pot ridica.

— Trebuie să merg la baie.

— Camryn?

— Sunt bine, Nat, spun eu, coborând de pe scaun. Scuze, îi spun fetei şi trec pe lângă ea, îndreptându-mă spre culoarul scurt care duce la toaletă. În timp ce merg, încerc să dau impresia că nu am dureri, deoarece nu vreau ca Natalie să vină după mine, dar ştiu că oricum asta va face.

Intru în cabină şi mă încui acolo, putând în sfârşit să-mi arăt adevăratul nivel de disconfort. Broboane de sudoare îmi acoperă fruntea şi zona de sub nări. În mod sigur ceva nu e bine. Se prea poate să fie prima sarcină, dar îmi dau seama că felul în care mă simt acum nu e deloc normal. Folosesc baia repede, ies din cabina care îmi sporeşte disconfortul şi mă îndrept spre chiuveta alungită.

Nu mi se poate întâmpla asta…

Mâinile îmi tremură incontrolabil. Nu, tot trupul îmi tremură. Ridic mâna spre rezervorul automat de săpun şi mă spăl, dar nu apuc să mă usuc înainte să fiu lovită din plin de ceea ce mi se întâmplă. Izbucnesc într-un plâns cu hohote, ţinându-mă strâns de marginea blatului. Durerea fizică a dispărut deocamdată, dar… poate că pur şi simplu sunt paranoică. Da, asta cred că e. Paranoia. Durerea a dispărut şi sunt sigură că mi-e bine.

Inspir adânc şi apoi încă de vreo câteva ori, înainte să-mi ridic capul dintre umerii lăsaţi în jos şi să mă uit în oglindă. Cu mâna udă îmi şterg sudoarea de pe faţă şi lacrimile de pe obraji. Ba chiar mă simt atât de bine, încât mi se face scârbă când observ că sunt desculţă într-o baie publică.

Uşa de la intrare se deschide şi Natalie se îndreaptă spre mine.

— Pe bune, eşti OK? Nu, uită ce-am spus, e clar că nu eşti bine, aşa că te rog să-mi spui ce se întâmplă. Îl sun pe Andrew. Chiar acum.

Dă să iasă şi să se îndrepte spre locul în care şi-a lăsat telefonul, însă eu o opresc.

— Nat, nu, aşteaptă.

— Pe dracu! spune ea. Îl sun în fix şaizeci de secunde, aşa că nu prea mai ai mult timp la dispoziţie să-mi explici.

Renunţ, pentru că, oricât de tare aş fi vrut să mă conving că sunt bine, în adâncul inimii ştiu că nu sunt. Mai ales după ce am văzut înainte să ies din cabină.

— Mă dor spatele şi şoldul, şi sângerez.

— Sângerezi?

Se strâmbă dezgustată, dar se preface destul de bine şi e evident că e mai degrabă îngrijorată decât dezgustată.

— Adică… pe bune? E sânge?

Mă priveşte suspicioasă, cu capul într-o parte, şi aşteaptă un răspuns.

—Da.

Fără să mai spună vreun cuvânt, uşa de la toaletă se trânteşte în urma ei şi ea dispare.

În viaţa fiecărui om va veni un moment când va trebui să facă faţă unei situaţii atât de groaznice, încât va simţi că nu va mai fi niciodată aceeaşi persoană. E ca şi cum ceva întunecat coboară de undeva de sus şi îţi fură până şi ultima fărâmă de fericire pe care ai simţit-o vreodată şi tu nu poţi decât s-o urmăreşti, s-o *simţi* plecând, ştiind că, indiferent de ceea ce vei face în viaţă, nu vei mai putea s-o recuperezi niciodată. Toţi oamenii trec prin asta măcar o dată. Nimeni nu e imun. Însă eu nu pot înţelege cum de e posibil ca o persoană să simtă asta de cinci ori mai intens într-un timp atât de scurt.

Stau întinsă pe patul de spital de la urgenţe, ghemuită sub o pătură. Natalie stă pe scaunul din stânga mea. Nu pot vorbi. Mi-e prea frică.

— Ce mama dracului durează atât de mult? spune Natalie, referindu-se la medici.

Se ridică şi începe să se plimbe prin încăpere, tocurile ei înalte pocnind uşor pe gresia albă.

Apoi îşi schimbă tonul.

Se opreşte, se uită la mine şi spune optimistă:

— Poate că se gândesc că nu e niciun motiv de îngrijorare în timp ce pierd vremea cu formalităţile de externare.

Eu nu cred asta, dar nu am curajul s-o spun cu voce tare. E doar a doua oară când vin la urgenţe. Prima oară, când aproape că m-am înecat după ce am sărit în lac, mi s-a părut că am stat acolo vreo şase ore. Şi asta doar ca să-mi pună copci la rana pe care mi-o făcusem pe şold când am lovit rocile.

Mă întorc pe partea cealaltă şi privesc lung spre perete. Câteva secunde mai târziu, uşa glisantă se deschide. Cred că în sfârşit a venit un doctor, dar inima îmi stă în loc câteva secunde când văd că Andrew e cel care intră în încăpere. El şi Natalie schimbă câteva vorbe şoptite, pe care eu mă prefac că nu le aud.

— Ăştia nici măcar n-au examinat-o. I-au pus câteva întrebări şi i-au dat o pătură.

Andrew mă priveşte preţ de o secundă şi văd îngrijorarea de pe chipul lui, cu toate că el încearcă din răsputeri să nu fie atât de evident. El ştie la fel de bine ce mi se întâmplă, dar, la fel ca mine, nu o s-o spună cu voce tare şi nici n-o să creadă până ce un medic nu vine să ne-o confirme.

Ei mai vorbesc vreo câteva secunde, iar apoi Natalie vine lângă mine şi se apleacă să mă îmbrăţişeze.

— Nu ai voie să primeşti mai mult de un vizitator o dată, spune ea când se ridică. Mă duc să stau cu Blake în sala de aşteptare.

Se forţează să zâmbească.

—O să fie bine. Şi, dacă ăştia nu se grăbesc să intervină, o să dezlănţui iadul în cocina asta.

Zâmbesc şi eu puţin, fiind recunoscătoare pentru abilitatea lui Natalie de-a face ca asta să se întâmple chiar şi în cele mai dificile momente.

Se opreşte la uşă şi îi şopteşte lui Andrew:

— Te rog să mă anunţi de îndată ce afli ceva.

Apoi iese din cameră, trăgând panoul de sticlă în urma ei.

Inima mi se prăbuşeşte când Andrew se uită din nou la mine, deoarece, de data asta, am parte de toată atenţia lui. El trage scaunul gol şi se aşază lângă patul meu. Mă ia de mână şi o strânge blând.

— Ştiu că te simţi ca naiba, spune el, aşa că nu am de gând să te întreb.

Încerc să zâmbesc, dar nu pot.

O vreme ne privim reciproc. E ca şi când am şti ce urmează să ne spună doctorul. Nici eu şi nici el nu prea ne permitem să credem că poate lucrurile vor fi bine. Pentru că nu vor fi. Dar Andrew, făcând tot ce-i stă în puteri pentru a mă alina, nu îşi permite să plângă sau să pară prea îngrijorat. Dar ştiu că poartă masca aia de dragul meu. Ştiu că inima lui e sfâşiată.

Nu după mult timp, un doctor intră împreună cu o asistentă şi, cu toate că am o stare ciudată, ca şi cum aş visa, îl aud spunând că nu există nici o bătaie de inimă. Simt că sub mine s-a căscat o groapă care m-a înghiţit, dar nu sunt sigură. Văd ochii lui Andrew, acoperiţi de o peliculă fină de

umezeală, în timp ce-l priveşte lung pe doctorul care spune nişte cuvinte pe care eu deja nu le mai aud.

Inima lui Lily a încetat să mai bată.

Şi cred că… da, şi a mea s-a oprit…

Andrew

8

Suntem în Raleigh de două săptămâni. Nici măcar nu vreau să reiau toate rahaturile prin care noi… Camr*yn… a trecu*t în tot acest timp. Refuz să vorbesc despre acele detalii. Lily nu mai e, iar eu şi Camryn suntem devastaţi. Nu pot face nimic pentru a o aduce înapoi şi încerc să fac faţă situaţiei, dar, din acea zi sumbră, Camryn nu a mai fost ea însăşi şi încep să mă întreb dacă îşi va mai reveni vreodată. Nu vrea să discute cu nimeni. Nici cu mine, nici cu mama ei şi nici cu Natalie. Vorbeşte, dar nu despre ceea ce s-a întâmplat. Nu suport s-o văd aşa, întrucât e evident că pe sub toată acea faţadă de „sunt bine, n-am nimic" e multă durere. Şi mă simt inutil când văd că nu pot s-o ajut în niciun fel.

Camryn e la duş de mult prea mult timp, în vreme ce eu stau aici, în dormitorul ei, cu ochii pironiţi în tavan. Telefonul meu sună pe noptieră.

— Alo? spun eu.

E Natalie.

— Trebuie să-ţi vorbesc. Eşti singur?

Luat pe nepregătite, îmi ia o secundă să răspund.

— Despre ce? Şi, da, Camryn e la duş.

Arunc o privire spre uşă, ca să mă asigur că nimeni nu ascultă. Apa încă e pornită la duş, aşa încât ştiu sigur că ea e acolo.

— Ţi-a zis mama ei ceva legat de… ceva? întreabă Natalie suspicioasă, iar pe mine mă trece un sentiment foarte ciudat când aud asta.

— Trebuie să dezvolţi puţin, spun eu.

Conversaţia asta deja mă scoate din sărite.

Ea oftează adânc la telefon, iar eu încep să-mi pierd răbdarea.

— OK, ascultă. În mod clar, Cam nu e în apele ei, începe Natalie *(ei da, nu mai spune!),* şi trebuie să încerci să o convingi să reia şedinţele cu psihiatrul ei. Cât mai curând posibil.

Psihiatrul ei?

Aud apa oprindu-se şi arunc din nou o privire spre uşa închisă.

— Despre ce vorbeşti? Cum adică *psihiatrul* ei? întreb eu în şoaptă.

— Da, la un moment dat a urmat câteva şedinţe de terapie.

— Aşteaptă, şoptesc eu iute.

Uşa de la baie se deschide şi o aud pe Camryn târşâindu-şi picioarele.

— Se întoarce, spun eu repede. Te sun în câteva minute.

Închid şi pun telefonul pe noptieră cu câteva secunde înainte ca ea să deschidă uşa, purtând un halat roz şi un prosop pe cap.

— Hei, spun eu în timp ce îmi duc mâinile la ceafa şi îmi împreunez degetele.

Tot ceea ce vreau să fac este să o sun pe Natalie înapoi şi să aflu ce mai voia să-mi spună, dar schimb macazul şi merg direct la sursă, în plus, nu am de gând să ţin secrete faţă de ea. Am mai trecut odată printr-o astfel de situaţie şi n-am de gând s-o repet.

Camryn îmi zâmbeşte, apoi îşi dă părul peste cap şi îl şterge cu prosopul.

— Pot să te întreb ceva?

pesigur, spune ea, ridicându-se şi lăsându-şi părul blond şi umed să-i cadă pe umeri.

— Ai avut nevoie de un psihiatru la un moment dat?

Zâmbetul îi dispare de pe chip şi e imediat înlocuit de o expresie impasibilă. Se îndreaptă spre şifonier şi îl deschide.

— De ce întrebi?

— Pentru că Natalie tocmai m-a sunat şi mi-a spus c-ar trebui să te conving să reiei şedinţele.

Ea clatină din cap cu spatele la mine şi începe să cotrobăie printre hainele care atârnă în faţa ei.

— Numai Natalie m-ar putea considera nebună.

Încă îmbrăcat în boxeri, cobor din pat, lăsând cearşaful să alunece de pe trupul meu în timp ce mă îndrept spre ea, îmbrăţişând-o pe la spate.

— Să vezi un psihiatru nu înseamnă c-o să înnebuneşti, spun eu. Poate c-ar trebui să mergi. Doar ca să vorbeşti cu cineva.

Mă enervează la culme că nu pot fi eu acea persoană, dar asta nu e o chestiune importantă.

— Andrew, am să fiu bine.

Se întoarce şi îmi zâmbeşte, punându-şi vârful degetelor pe maxilarul meu. Apoi mă sărută pe buze.

— Îţi promit. Ştiu că tu, mama şi Natalie vă faceţi multe griji pentru mine şi nu vă învinovăţesc, dar n-am de gând să merg la niciun psihiatru. E ridicol.

Se întoarce şi trage o cămaşă de pe un umeraş.

— În plus, oamenii ăia nu fac decât să-ţi scrie o reţetă şi să te dea afară cât mai repede. Nu am de gând să iau niciun tratament pentru minte.

Ei bine, nu eşti obligată să iei niciun medicament „pentru minte, dar cred cu tărie că, dacă ai vorbi cu cineva despre ce s-a întâmplat, vei putea trece mai uşor peste asta.

Se opreşte, cu spatele încă întors spre mine, şi îşi lasă mâna să cadă într-o parte, ţinând strâns cămaşa. Oftează şi, într-un târziu, umerii i se relaxează. Apoi se întoarce şi mă priveşte cu o expresie obosită.

— Cea mai bună metodă de a trece peste ceea ce s-a întâmplat este să uit, spune ea, sfâşiindu-mi sufletul. Va fi bine atâta timp cât nu sunt forţată să-mi amintesc de asta în fiecare zi. Cu cât încercaţi mai tare să mă faceţi să „vorbesc despre asta" – arată ghilimelele cu degetele – şi să continuaţi să mă priviţi cu acele expresii tăcute şi triste de fiecare dată când intru în cameră, cu atât mai mult îmi va lua să uit.

Asta nu e ceva ce poţi pur şi simplu să uiţi, dar nu am inima să i-o spun.

— OK, aşadar…

Mă îndepărtez de ea şi, căzut pe gânduri, pornesc înapoi spre pat.

— … cât timp stăm aici? Nu c-aş fi nerăbdător să mă întorc.

E doar una dintre cele câteva întrebări pe care vreau să i le adresez, însă sunt oarecum circumspect în legătură cu toate. Am senzaţia că în ultimele două săptămâni am tot mers pe cărbuni încinşi când voiam să îi spun ceva.

— Eu n-am de gând să mă întorc în Texas, spune ea pe un ton nonşalant, alegând o pereche de jeanşi.

Cărbuni încinşi. Să fiu al dracului, cărbuni încinşi peste tot.

Ridic mâna şi mă scarpin la ceafa.

— Bine, spun eu. Dacă vrei, am să mă-ntorc singur şi am să împachetez, iar între timp tu poţi să mergi cu Natalie şi să cauţi un apartament pentru noi. Alegerea ta. Orice-ţi doreşti.

Îi zâmbesc precaut. Vreau ca ea să fie fericită şi voi face tot ce-mi stă în putinţă să realizez asta.

Chipul i se luminează şi cred că sunt de-a dreptul păcălit de zâmbetul ei. Ori asta, ori ea chiar zâmbeşte cu adevărat. Ca s-o spun pe aia dreaptă, nu prea pot s-o mai citesc.

Camryn vine spre mine şi mă face să merg cu spatele către pat, lipindu-şi palmele de pieptul meu. Apoi mă aşază pe pat. Îi arunc o privire lungă. În mod normal aş fi sărit deja pe ea, dar ceva pare a fi în neregulă. Ştiu că şi-o doreşte. Cel puţin, cred că şi-o doreşte… dar, de când cu avortul, mi-e frică s-o ating.

Se suie pe mine, călărindu-mă, şi, în pofida faptului că mi-e teamă s-o ating, instinctul mă îndeamnă să mă lipesc de ea. Îşi lasă mâinile peste umerii mei şi mă soarbe din priviri. Îmi muşc obrazul pe interior şi închid ochii când ea se apleacă să mă sărute. O sărut înapoi, gustând buzele ei

dulci şi inspirând adânc mirosul ei. Dar apoi mă îndepărtez şi o ţin de talie pentru a o împiedica să continue ceva ce nu-şi dorea.

— Iubito, nu cred că…

Pare împietrită, înclinând capul într-o parte.

— Nu crezi ce?

Nu ştiu sigur cum să formulez asta, însă rostesc prima versiune care îmi vine în minte.

— Au trecut doar două săptămâni. Nu mai…

— … sângerez? întreabă ea. Nu. Inflamată? Nu. Ţi-am spus, sunt bine.

Nu e deloc bine. Însă am senzaţia că, dacă încerc să o conving, lucrurile se vor sparge cumva în capul meu.

La naiba… poate că, la urma urmei, eu chiar *trebuie să* îmi adun curajul şi să vorbesc cu Natalie.

Camryn alunecă din poala mea, însă mă ridic şi o cuprind cu mâinile pe la spate, trăgând-o spre bustul meu gol. Îmi lipesc obrazul de părul ei umed.

— Ai dreptate, spune ea, întorcându-se ca să se uite la mine. Ar trebui, ăăă… să iau din nou anticoncepţionale. Am fi proşti să riscăm iarăşi.

Se îndepărtează de mine.

Nu la asta voiam eu să ajung de fapt. Desigur, e spre binele nostru ca de data asta să fim mai atenţi, ţinând cont de lucrurile prin care a trecut. Dar, ca să fiu sincer, dacă ea şi-ar dori, aş trânti-o imediat pe pat, doar pentru a o lăsa din nou însărcinată. Dacă mi-ar cere asta, aş face-o fără să stau pe gânduri. Nu regret deloc prima oară şi aş mai face-o. Dar ar trebui să fie dorinţa ei, şi mă tem că, dacă aş aduce subiectul în discuţie, ea l-ar lua drept sugestia *mea,* făcând-o să se simtă vinovată că a pierdut-o pe Lily *a mea,* şi cel mai probabil şi-ar dori să fie din nou însărcinată, deoarece ea crede că e ceea ce eu am nevoie pentru a mă simţi mai bine.

Camryn îşi scoate halatul şi îl aruncă pe pat, după care începe să se îmbrace.

— Dacă asta îţi doreşti, spun eu în legătură cu anticoncepţionalele, atunci sunt alături de tine.

— Asta e ceea ce *tu* îţi doreşti? întreabă ea, oprindu-se pentru a se uita la mine.

Pare a fi o întrebare-capcană. Ai grijă, Andrew!

Încuviinţez cu o mişcare a capului.

— Îmi doresc orice îţi doreşti tu. Iar în momentul de faţă mă gândesc la ce-i mai bine pentru tine şi cred că e cea mai bună alegere.

Nu văd nimic în ochii ei, iar asta mă face să fiu agitat.

Într-un târziu încuviinţează şi ea, mutându-şi privirea în altă parte, îşi trage jeanşii, apoi cotrobăie prin sertar după o pereche de şosete.

— Am să mă duc azi la medic, dacă are timp şi pentru mine.

— Perfect, spun eu.

Şi, ca şi când n-am fi avut adineauri o conversaţie oarecum deprimantă şi serioasă, Camryn vine la mine şi îmi zâmbeşte înainte să mă sărute pe buze.

— Şi apoi, poţi să redevii tu însuţi, spune ea.

— Ce vrea să însemne asta?

— O, haide, spune ea, de când s-a întâmplat ce s-a întâmplat, n-ai încercat nici măcar o dată să faci sex cu mine.

Zâmbeşte, iar apoi ochii ei îmi cercetează lent bustul gol.

— Trebuie să recunosc, mi-e dor de acel Andrew Parrish înnebunit după sex. În ultimele trei zile m-am descurcat singurică.

Se apropie de buzele mele şi apoi se îndreaptă spre ureche, trăgându-mă cu dinţii de lobul ei şoptind:

— Am făcut-o la duş acum zece minute. Ar fi trebuit să fii acolo.

Mă ia cu fiori, care coboară de pe şira spinării până la tălpi. La naiba de ce nu m-a rugat să o ajut? Aş fi făcut-o cu mare drag. Cred că ştie şi ea *asta.*

O apuc cu mâinile de obraji şi o sărut pătimaş, în timp ce ea mă apucă bine de mădular. Mă trezesc că sunt întins pe pat, iar Camryn e deasupra mea. Degetele ei se mişcă de-a lungul elasticului boxerilor mei, în timp ce-mi priveşte trupul cu nişte ochi diabolici.

O, Doamne, dacă are de gând să o ia în gură…

Nici măcar nu mi-am dat seama că am închis ochii până ce nu-i simt degetele strecurându-se între boxeri şi piele. Apoi începe să-i scoată, iar eu nu mai văd nimic.

Conştiinţa îşi scoate capul urât la iveală şi o opresc, ridicându-mă pe jumătate de pe pat şi sprijinindu-mă în coate.

— Iubito, nu acum.

Ea îşi ţuguie buzele. Şi le ţuguie cu adevărat, echivalentul perfect al ochilor de căţeluş trist, iar eu pur şi simplu vreau să cedez, fiindcă m-a topit.

— Vreau să faci asta. Crede-mă… chia*r vreau s-o* faci, spun eu râzând uşor, dar hai să mai aşteptăm. Mama ta e pe cale să se întoarcă acasă, iar eu…

Ea îşi înclină capul într-o parte şi zâmbeşte cu gura până la urechi.

— E OK, spune ea, sărutându-mă din nou înainte să coboare din pat. Ai dreptate. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e ca mama să mă prindă făcându-ţi sex oral.

Tocmai am refuzat un sex oral? Fata asta habar nu are ce pofte a trezit în mine. Aş face mai bine să nu-i spun, altminteri s-ar putea să abuzeze de puterea ei. Drace, ce tot spun aici? *Vreau* ca ea să abuzeze. O iubesc la nebunie.

Camryn pleacă mai târziu cu mama ei, după ce a reuşit să-şi facă o programare pe ultima sută de metri la ginecolog. La un moment dat am vrut s-o iau pe mama ei de-o parte şi să-i pun întrebări legate de lucrurile pe care mi le-a spus Natalie, dar nu am reuşit. Trebuiau să se grăbească pentru a ajunge la medic şi ar fi fost ciudat dacă aş fi luat-o pe mama ei într-o cameră, ca să discutăm între patru ochi. Ar fi ştiut imediat că vorbeam despre ea.

Camryn mi-a lăsat maşina ei. Am întrebat-o de ce nu a mers cu maşina în loc să ia autobuzul anul trecut în iulie, iar ea mi-a răspuns cu: „Tu de ce n-ai luat-o pe-a ta?” A fost nevoie de multă putere de convingere pentru a mă sui la volanul maşinii, o Toyota Prius, mică şi roşie, însă am inspirat adânc şi am condus spre Starbucks, unde am fost de acord să mă văd cu Natalie.

Toată această situaţie pare periculoasă şi murdară. Şi nu murdară în sensul bun. Vreau doar să spun că la finalul acestei întâlniri va trebui să mă spăl cu buretele de sârmă. Natalie intră fără Blake şi îşi croieşte drum spre mine, cu părul ei lung şi negru prins într-o coadă de cal. Eu am ales o masă departe de ferestrele înalte de sticlă, de teamă să nu mă vadă cineva în compania ei. Nu contează că nimeni de pe-aici nu mă cunoaşte; nu ăsta e motivul. Am încercat s-o conving să-mi spună la telefon ce voia să discutăm, dar ea a insistat să ne vedem faţă-n faţă.

Se aşază pe scaunul gol în acelaşi moment în care poşeta ei aterizează pe masă.

— Nu muşc, spune ea zâmbind.

Poate că nu, dar pun pariu că…

— Nu trebuie să te prefaci că mă placi, îmi întrerupe ea gândurile. Cam nu-i aici. Şi nu sunt atât de netoată pe cât mă crezi.

Recunosc că m-a surprins. Eu chiar credeam că nu are habar de faptul că nu o plac. Se prea poate să fie cea mai bună prietenă a logodnicei mele, dar ea chiar a rănit-o pe Camryn în urmă cu câteva luni şi nu a crezut-o când Damon, fostul prieten al lui Natalie, îi spusese că se îndrăgostise de ea. Ce rahat!

Mă îndepărtez de masă şi îmi încrucişez braţele la piept.

— Ei bine, de vreme ce suntem sinceri unul cu celălalt, zi-mi şi mie care dracu’ e problema ta?

Asta a luat-o prin surprindere. Cască ochii de uimire, după care îi mijeşte. Am senzaţia că îşi muşcă interiorul obrazului din cauza frustrării.

— La ce te referi?

Ea este cea care îşi încrucişează braţele acum şi înclină capul într-o parte, coada ei de cal atârnând în gol.

— Ştii bine la ce mă refer, spun eu. Iar, dacă nu ştii, atunci poate că eşti netoată.

Nu mă pot abţine să nu fiu măgar cu ea. Aş fi putut să o tolerez la nesfârşit şi să nu îi vorbesc niciodată urât, dar ea a fost cea care a început să facă dezvăluiri. E numai vina ei.

Un beculeţ tocmai i s-a aprins, iar ochii ei căprui par în sfârşit să înţeleagă la ce mă refer.

— Ştiu, merit asta, spune ea, mutându-şi privirea în altă parte. Probabil am să regret toată viaţa ce i-am făcut lui Camryn, dar ea m-a iertat, aşa că nu înţeleg de ce trebuie să fii atât de măgar. Tu nu mă cunoşteai atunci. Şi *încă* nu mă cunoşti.

Nu, n-o cunosc, este adevărat, dar ştiu suficient şi asta e tot ceea ce-mi trebuie. Cel puţin pot s-o înfrunt pe Natalie. Damon sau cum dracu' îl cheamă e o altă poveste. Mi-ar face o deosebită plăcere să-l am acum în faţa mea, în locul lui Natalie. Aş fi încântat să-i scot dinţii.

— Dar asta n-are treabă cu mine, spune ea, aruncându-mi din nou acel zâmbet arogant al ei, aşa că lasă-mă să-ţi spun de ce te-am rugat să ne întâlnim aici.

Încuviinţez din cap şi cedez.

— Eu şi Cam suntem prietene de mult timp. Am fost alături de ea când bunica ei a murit, când Ian a murit, când fratele ei, Cole, l-a omorât pe tipul ăla şi a intrat la închisoare. Ca să nu mai amintesc de momentul când tatăl ei a înşelat-o pe maică-sa şi apoi au divorţat.

Se apleacă peste măsuţă.

— Toate astea s-au întâmplat în decurs de trei ani.

Clatină din cap şi se lipeşte de speteaza scaunului, încrucişându-şi din nou braţele.

— Şi, Andrew, astea au fost doar lucrurile importante care i-au întors viaţa cu susul în jos. Sinceră să fiu, cred că fata asta a dus pe umeri mult mai mult decât poate duce un om.

Ridică mâna în faţa ei şi zice pe un ton dramatic:

— Oooo, dar în niciun caz nu-i pot spune asta lui Cam. Data trecută când am încercat să-i ridic moralul, ea a făcut crize. Îţi spun sigur că nu-i place să fie compătimită. Urăşte asta. Ea crede în minţişoara ei răvăşită că, indiferent câte probleme întâmpină, alţii o duc şi mai rău.

Îşi dă ochii peste cap.

Ştiu exact la ce se referă Natalie. Camryn a încercat să se ferească de probleme şi când a pornit la drum alături de mine, aşa că am trăit-o pe propria mea piele, dar ceea ce Natalie nu ştie e că am ajutat-o oarecum pe Camryn să iasă din cochilia ei. Zâmbesc în sinea mea la gândul că am reuşit să fac în două săptămâni ceea ce Natalie, aşa-zisa prietenă a ei, nu a putut să facă în toţi acei ani de când se cunosc.

— Aşa că ea pur şi simplu acceptă asta, continuă Natalie. Mereu a procedat aşa. A trecut prin multe faze de durere, furie, dezamăgire şi tot tacâmul – situaţii pe care nu a putut niciodată să le înfrunte cu adevărat. Şi acum, după ce s-a întâmplat cu bebeluşul…

Înghite adânc şi priveşte îngrijorată.

— … îmi fac multe griji pentru ea, Andrew.

Nu credeam că această întâlnire cu Natalie urma să aibă ca rezultat şi mai multe griji faţă de sănătatea şi de starea sufletească ale lui Camryn. Mi-am mai făcut griji şi înainte, dar, cu cât vorbeşte mai mult, cu atât mai tare se înrăutăţeşte situaţia.

— Spune-mi care-i treaba cu psihiatrul, o rog eu. Am întrebat-o mai devreme, dar nu a vrut să vorbească despre asta.

Natalie îşi pune picior peste picior şi oftează adânc.

— Ei bine, tatăl ei a convins-o să consulte un psihiatru la scurt timp după ce Ian a murit. Camryn s-a dus în fiecare săptămână, şi chiar dădea impresia că o ajuta, dar cred că ne-a tras pe sfoară pe toţi. Dacă „te simţi mai bine”, nu pleci fără să spui nimănui şi pur şi simplu te sui într-un autobuz, aşa cum a făcut ea.

— Tatăl ei a convins-o să facă asta?

Natalie încuviinţează.

— Da. Mereu a fost mai apropiată de el decât de maică-sa – Nancy e de treabă, dar uneori e cam zăpăcită. Cred că problemele s-au accentuat atunci când tatăl ei şi-a făcut valiza după divorţ şi s-a mutat la New York împreună cu noua lui prietenă. Dar, desigur, ea n-ar recunoaşte asta în veci.

Inspir adânc şi îmi trec ambele mâini prin păr. Mă simt vinovat să aud asta tocmai de la Natalie, dar e mai bine decât deloc, întrucât, aparent, Camryn nu avea de gând să-mi spună.

— A menţionat ceva legat de nişte pastile, zic eu. A spus că nu are de gând să se ducă la nici un psihiatru, întrucât…

Natalie încuviinţează şi mă întrerupe:

— Da, i-a dat nişte antidepresive, pe care le-a luat o vreme. Însă la un moment dat a recunoscut că nu le mai lua de câteva luni. Habar n-am avut.

În cele din urmă trec la subiect.

— Aşadar, care a fost motivul pentru care m-ai adus aici? întreb eu. Sper că nu pentru a-mi divulga toate secretele ei.

Apreciez că m-a informat, dar încep să mă întreb dacă nu cumva Natalie mi-a spus-o doar pentru a se debarasa de ea. Probabil că nu. Cred că îi pasă

cu adevărat de Camryn, dar Natalie e Natalie, iar ăsta nu e un lucru pe care să-l pot trece cu vederea.

— Cred că nu trebuie s-o scapi din ochi nici o clipă, spune ea, făcându-mă din nou atent. Cred că a căzut într-un soi de depresie după ce Ian a murit. Vreau să zic, a existat o perioadă în care simţeam că n-o mai recunosc. Nu a plâns şi nici nu s-a comportat aşa cum se comportă oamenii deprimaţi, nu, Cam a fost…

Priveşte în sus, căutându-şi cuvintele, după care se uită din nou la mine.

— A fost indiferentă, dacă ăsta e cuvântul potrivit. A încetat să mai iasă cu mine. A încetat să-i mai pese de şcoală. A refuzat să se înscrie la facultate. În ultimul an de liceu am făcut planuri peste planuri legate de facultate, dar, când a căzut în starea aia depresivă, facultatea era ultimul lucru în mintea ei.

— Ce anume *era* în mintea ei?

Natalie clatină uşor din cap.

— Nu pot preciza cu exactitate, deoarece nu prea vorbea despre asta. Dar uneori spunea ceva legat de nişte rahaturi profunde, ciudate: să îşi ia rucsacul în spinare şi să călătorească în jurul lumii, chestii din astea. Nu îmi amintesc exact, dar în mod clar nu era în apele ei, îţi zic sigur. A, uneori spunea că şi-ar dori să poată simţi din nou sentimentele. Dacă mă întrebi pe mine, mi se pare ciudat să *nu* poată simţi cineva nici un sentiment, dar, mă rog…

Dă din mână a indiferenţă. Apoi îmi zâmbeşte şi nu prea îmi dau seama ce ar trebui să înţeleg din asta până ce nu vorbeşte.

— Dar pe urmă ai apărut tu în viaţa ei şi a redevenit ea însăşi. O variantă de o sută de ori mai bună. Mi-am dat seama de asta în seara în care am vorbit cu ea, când eraţi împreună la New Orleans, că s-a schimbat ceva. Sinceră să fiu, n-am mai văzut-o niciodată să se comporte aşa cum se comportă de când e cu tine.

Face o pauză, după care adaugă:

— Cred că eşti cel mai bun lucru care i s-a întâmplat vreodată lui Cam. Să nu mă împuşti că aduc asta în discuţie, dar, dacă ai fi murit…

Aştept nerăbdător ca ea să continue, dar n-o face. Îşi mută privirea în altă parte şi arată de parcă ar vrea să retragă tot ce era pe cale să spună.

— Dacă aş fi murit, ce?

— Nu ştiu, spune, iar eu nu o cred. Trebuie doar să stai cu ochii pe ea. Sunt sigură că nu trebuie să-ţi spun că acum are cea mai mare nevoie de

tine.

Nu, nu era necesar să-mi spună asta, dar ţinând cont de toate celelalte lucruri pe care mi le-a zis, simt că trebuie să fiu alături de Camryn *chiar acum* şi în fiecare minut al fiecărei zile. Aproape c-o urăsc pe Natalie pentru că mi-a spus toate astea, dar, în acelaşi timp, trebuia să ştiu.

Mă ridic şi îmi pun jacheta neagră, după care împing scaunul.

— Aşadar, pleci pur şi simplu?

Mă opresc şi mă uit la ea.

— Da, plec, spun eu, iar ea se ridică. Cred că ştiu destule.

— Te rog să nu-i spui…

Ridic mâna.

— Uite ce e, nu mă înţelege greşit, îţi sunt recunoscător că mi-ai mărturisit toate astea, dar, dacă o să mă-ntrebe, am să-i spun că ne-am văzut aici între patru ochi şi că mi-ai spus tot ce ştiu. Aşa că nu te aştepta să îi ascund lucrurile astea.

Răsuflă adânc.

— Ai dreptate, zice ea, luându-şi poşeta de pe masă. Spuneam asta doar pentru că îmi fac griji în legătură cu reacţia pe care ar putea s-o aibă dacă ar afla c-am vorbit cu tine, nu că mi-ar fi teamă c-o să se supere pe mine.

Încuviinţez din cap. Recunosc, de data asta o cred.

***

Stau la televizor în camera de zi când Camryn şi mama ei se întorc acasă de la medic. Îmi dau seama că stau mai drept decât de obicei, simţindu-mă aiurea că mă aflu în casa mamei ei şi din cauza situaţiei în care ne aflăm. Pun telecomanda pe măsuţa de cafea din lemn de stejar şi mă ridic s-o întâmpin pe Camryn.

— Aşadar, cum a fost?

Poziţie ciudată. Întrebări ciudate. Toate lucrurile sunt ciudate. Urăsc ciudăţenia. Trebuie să ne găsim un apartament cât mai repede cu putinţă. Sau măcar să ne mutăm într-o cameră de hotel.

Ochii lui Camryn se îmblânzesc atunci când vine spre mine.

— A fost bine, îmi răspunde ea, sărutându-mă pe obraz. Mi-au dat ceea ce aveam nevoie. Tu ce-ai făcut azi? Pun pariu c-ai arătat foarte sexy conducând toată ziua prin oraş maşina aia de fete, nu?

Partea stângă a gurii i se ridică într-un rânjet.

Mă înroşesc uşor.

Mama ei îmi zâmbeşte vag în timp ce trece pe lângă noi şi se îndreaptă spre bucătărie. E acelaşi tip de „zâmbet tăcut” despre care Camryn vorbea azi-dimineaţă, cel care strigă *E atât de fragilă* şi *îmi pare enorm de rău pentru amândoi*. Încep să înţeleg de ce Camryn îl urăşte atât de mult.

— Ei bine, n-am făcut prea multe, însă am îndurat o conversaţie de un sfert de oră între patru ochi cu Shenzi, la Starbucks.

— Shenzi?

Clatin din cap, zâmbind:

— Nu contează. Natalie. A vrut să ne vedem ca să vorbim despre tine. E foarte îngrijorată.

Camryn, enervată, porneşte pe holul care dă spre dormitorul ei. O urmez.

— Deja îmi imaginez ce ţi-a povestit, spune ea, cotind pentru a ajunge în cameră.

Îşi pune poşeta şi sacoşa de cumpărături pe pat.

— Şi mă scoate din sărite că te sună fără ştirea mea.

— Probabil n-ar fi trebuit să mă întâlnesc cu ea, spun eu, stând în pragul uşii. Dar a insistat şi, ca să fiu sincer, voiam să aud ce avea să-mi zică.

Se întoarce spre mine.

— Şi ce-ai aflat?

În glas îi răzbate o undă de nemulţumire, care mă înţeapă uşor.

— Doar că ai trecut prin multe şi…

Camryn ridică mâna şi clatină din cap încruntată.

— Andrew, pe bune. Ascultă-mă, OK?

Face un pas spre mine şi îmi ia mâinile într-ale ei.

— În momentul ăsta, singurul lucru care mă face nefericită e faptul că toată lumea îşi face griji pentru mine. Gândeşte-te la asta – am purtat aceeaşi conversaţie cu câteva ore în urmă. Acum, uită-te la mine.

Mă uit la ea, nu că n-aş fi făcut-o deja.

— Ţi se pare cumva că stau toată ziua şi bocesc?

Nu, nu mi se pare.

— De câte ori m-ai văzut zâmbind în ultima săptămnă?

Ca să fiu sincer, de multe ori.

— M-ai auzit vreodată spunând că sunt mai tristă decât las să se vadă?

Nu, bănuiesc că nu.

Îşi înclină frumosul cap blond într-o parte şi ridică mâna, mângâindu-mă pe obraz cu degetele ei catifelate.

— Vreau să-mi promiţi un lucru.

În mod normal aş fi spus „orice” fără să ezit, dar, de data asta, ezit.

Îşi înclină capul în cealaltă parte, luându-şi mâna de pe chipul meu. Într-un târziu, spun pe un ton şovăitor:

— Depinde ce îmi ceri.

Nu mă contrazice, dar îi văd dezamăgirea din expresie.

— Promite-mi că vom reveni la normal. Asta e tot ce-ţi cer, Andrew. Mi-e dor de felul în care eram înainte. Mi-e dor de orele nebuneşti pe care le petreceam împreună şi de sexul nostru nebunesc, şi de gropiţele tale nebuneşti, şi de atitudinea ta nebunească de om care iubeşte viaţa.

— Ţi-e dor de excursia noastră? o întreb eu, iar chipul îi păleşte, ca şi când aş fi spus ceva îngrozitor.

Ochii ei nu mai sunt fixaţi asupra mea, iar ea pare pierdută într-un moment profund, întunecat.

— Camryn… ţi-e *dor* de excursia noastră?

Acum, din cauza reacţiei sale neaşteptate, am nevoie de răspunsul la această întrebare mai mult decât aveam în urmă câteva secunde.

După un moment lung, tăcut, se uită din nou la mine şi mă simt pierdut în privirea ei, cu toate că într-un mod inconfortabil.

Nu-mi răspunde. E ca şi cum… nu poate.

Neştiind ce anume se petrece în mintea ei şi fiind curios să aflu, spun:

— O putem face acum.

Îmi pun palmele pe braţele ei.

— Poate că asta e ceea ce tu… vreau să zic, noi, avem nevoie.

În timp ce această idee prinde contur în mintea mea, devin din ce în ce mai entuziasmat gândindu-mă la ea. Eu şi Camryn. Pe drum. Liberi şi trăind clipa, aşa cum plănuiserăm. Îmi dau seama că zâmbesc cu gura până la urechi, chipul fiindu-mi luminat de entuziasm. La dracu’! Da, de asta avem nevoie. De ce nu m-am gândit mai devreme?

— Nu, spune ea pe un ton inexpresiv, iar răspunsul ei mă face să ies din acea stare visătoare de fericire pură.

— Nu?

Nu pot să cred. Sau să înţeleg.

— Nu.

— Dar… de ce nu? întreb, iar ea se îndepărtează de mine nonşalantă. Nu mai avem niciun motiv pentru care să aşteptăm.

Înţeleg imediat motivul din spatele răspunsului ei. Dar nu trebuie să îl aduc eu în discuţie, întrucât o face chiar ea.

— Andrew, spune ea cu o expresie plină de regret, dacă am face asta mereu aş gândi în sinea mea că a fost un lucru pe care l-am amânat din cauza copilaşului. Nu m-aş simţi deloc bine s-o facem acum. Mai vreau să treacă o vreme. O vreme îndelungată.

— OK, spun eu, apropiindu-mă de ea.

Încuviinţez şi zâmbesc, sperând să înţeleagă că, indiferent de ceea ce doreşte să facă sau să nu facă, sunt alături de ea orice-ar fi.

— Aşadar, la ce nivel de bipolaritate m-a dus Natalie azi?

Râde pe înfundate şi se duce să cotrobăie în sacoşa de cumpărături cu care a venit.

Râd şi eu şi mă aşez orizontal pe patul ei, cu picioarele atârnând într-o parte.

— La nivelul galben, spun eu. Nivelul cel mai de jos. Însă mi-a dat de înţeles că ea se află la nivelul roşu.

Întorc capul într-o parte, ca s-o văd.

— Dar sunt sigur că ştiai deja asta.

Îmi zâmbeşte şi scoate un teanc de chiloţi din pungă, cărora începe imediat să le rupă etichetele.

— Ei bine, sunt sigură că ţi-a împuiat capul cu etapa de depresie şi cu toate „rahaturile” – face ghilimelele cu degetele – cu care am avut de-a face.

Întinde degetul spre mine, mijind un ochi.

— Dar asta-i tot. A fost doar o fază. Am trecut peste. Şi, în plus, care om *nu are* parte de decese în familie, divorţuri şi despărţiri? E ridicol că…

— Iubito, ce ţi-am spus înainte? Când eram în New Orleans?

— Mi-ai spus o mulţime de lucruri.

Aruncă etichetele în coşul de lângă pat.

— Că durerea nu e o competiţie.

— Da, îmi amintesc, zice ea.

Ea dă să ridice chiloţii de pe pat, însă eu întind mâna şi înşfac câteva perechi de deasupra înainte ca ea s-o poată face. Ridic o pereche roz, cu dantelă, în faţa mea şi îmi pun alte două perechi pe piept.

— Îmi plac al naibii de tare, îi spun, iar ea mi-i înşfacă de pe degete.

— În fine, continuă ea, în timp ce eu iau celelalte două perechi şi fac acelaşi lucru, nu mai vreau să vorbesc despre lucrurile astea, bine?

Se întoarce la mine şi se suie în poala mea, cu genunchii vârâţi în pătura care acoperă patul. Îmi frec palmele de coapsele ei.

— În seara asta vreau să ieşim, spune ea. Ce zici?
Îmi răsfrâng buza de jos între dinţi, vrând să par gânditor, şi trag adânc aer în piept, după care spun:
— Zic că e o idee bună. Unde vrei să mergem?
Îmi zâmbeşte dulce, ca şi când ar fi avut în minte acest plan toată ziua. Îmi place s-o văd zâmbind astfel. Şi e un zâmbet al dracului de real, aşa că poate, la urma urmei, Natalie exagerează.
— Ei bine, mă gândeam c-am putea merge în The Underground cu Natalie şi Blake.
— Stai puţin, ăsta nu e locul în care te-a sărutat pe acoperiş nenorocitul ăla?
— Da, spune ea pe o voce melodioasă.
La dracu, dacă nu încetează să se mişte în poala mea…
— … dar „nenorocitul” ăla e la închisoare de un an. Şi Natalie chiar vrea să mergem. Mi-a trimis un mesaj înainte să ajung acasă.
— Eşti sigură că nu face asta pentru că se simte cu musca pe căciulă?
Camryn ridică din umeri.
— Poate că aşa e, dar, oricum, va fi distractiv. Şi chiar o să fie drăguţ să vedem alte formaţii cântând live în loc să fim noi doi pe scenă.
Se întinde pe pieptul meu şi o apuc de fundul ei perfect, strângându-l bine. Ea mă sărută, iar eu îmi ridic mâinile şi o îmbrăţişez.
— Bine, şoptesc atunci când ne oprim din sărutat şi ea îşi ridică uşor capul. Îmi trec degetele prin părul ei şi apoi îi ţin capul nemişcat, cu obrajii în mâinile mele. Mergem la The Underground. Iar mâine o să iau avionul spre Texas, ca să încep să împachetez.
— Sper că nu te superi că nu merg, spune ea.
— Stai liniştită, nu mă supăr.
O sărut pe frunte.
— Ştii, nu mi-ai spus dacă ai de gând să te duci cu Natalie să cauţi un apartament.
Se ridică, îndreptându-se de spate, şi mă apucă de ambele mâini, împletindu-ne degetele.
— Am să mă ocup de asta, îmi spune ea zâmbind. Facem lucrurile pas cu pas, iar acum, următorul pas e să mă pregătesc pentru ieşirea din seara asta.
Încuviinţez, întorcându-i zâmbetul, iar apoi o strâng de mâini şi o trag din nou spre mine.
— Însemni totul pentru mine, îi şoptesc eu. Sper să nu uiţi niciodată asta.

— N-am să uit, îmi răspunde ea şoptind şi îşi mişcă şoldurile foarte subtil în poala mea. Apoi îşi trece buzele peste ale mele şi îmi spune, înainte să mă sărute:

— Dar dacă am să uit vreodată, din cine ştie ce motiv, sper să găseşti mereu o modalitate de a-mi reaminti.

Îi studiez gura, şi apoi obrazul, care se sprijină în degetele mele mari.

— Întotdeauna, spun eu, după care o sărut cu nesaţ.

10

A trecut ceva timp de când am petrecut ultima oară într-un club ca The Underground. La naiba, am doar douăzeci şi cinci de ani, iar locul ăsta mă face să mă simt bătrân. După ce mi-am petrecut cele mai multe nopţi de distracţie în cluburi mai retrase, cum ar fi Old Point, am uitat că heavy metal-ul există. Hei, îmi place heavy metal-ul, dar prefer oricând chestiile mai vechi. Eu şi Camryn ne-am petrecut seara alături de Blake şi Natalie, ascultând o formaţie care îşi spune Sixty-Nine – cât de original! — scârţâind la chitară numai acorduri false, în timp ce vocalistul mârâia la microfon ca un elan în călduri.

Însă mulţimii se părea că îi place. Sau poate că asta se întâmpla din cauză că mulţi dintre ei erau beţi sau drogaţi. Probabil ambele.

Şi eu ar trebui să fiu beat, dar am acceptat să fiu şoferul desemnat pentru această seară. Şi n-am nimic împotrivă. Voiam ca iubita mea să petreacă până în zori şi să se distreze pe rupte. Avea nevoie de asta. Şi sunt mândru de ea că încearcă, întrucât mă aşteptam oarecum să refuze mult timp orice distracţie. Şi eu deplâng pierderea lui Lily, dar Camryn e încă aici şi ea e singura care contează acum.

Aerul rece de noiembrie e numai bun după ce am stat trei ore captiv în acel depozit supraîncălzit şi plin de fum.

— Eşti sigură că vrei să o luăm pe jos? o întreb pe Camryn, mergând la pas cu ea, cu mâna petrecută în jurul taliei ei.

Ea îşi sprijină capul de mine şi îşi vâră mâinile în mânecile paltonului.

— E OK, spune ea. De data asta mi-ai tăiat avântul la momentul potrivit, deci nu trebuie să mă cari în spate, aşa cum ai făcut-o în noaptea aia în New Orleans.

Simt că îşi ridică ochii spre mine, aşa că mă uit la ea preţ de o clipă, încercând în acelaşi timp să văd pe unde păşim pe acest trotuar întunecat.

— Îţi aduci aminte de seara aia, nu-i aşa?

— Fireşte că-mi aduc aminte.

O strâng mai bine lângă mine.

— Nu a trecut mult timp şi, în plus, chiar dacă ar fi fost aşa, n-aş putea niciodată să uit noaptea aia sau oricare altă noapte cu tine, că tot veni vorba.

Ea îmi zâmbeşte şi apoi îşi îndreaptă privirea înainte.

— Nu uiţi nimic, adaug eu rânjind.

— M-am trezit o dată în noaptea aia, spune ea, îngropându-şi capul în căldura braţului meu. Am văzut toaleta într-o parte şi m-am întrebat cum

de-am ajuns acolo. Apoi am simţit trupul tău în spatele meu, braţul tău peste talia mea, şi n-am vrut să mă ridic. Nu pentru că încă eram beată şi aveam senzaţia că îmi băgasem capul într-un tocător de hârtie, ci pentru că tu erai cu mine.

— Da, îmi amintesc…

Mă pierd şi eu preţ de câteva clipe în acea amintire.

Mergem prin frigul nopţii vreo zece minute, lipiţi unul de celălalt, până ce ajungem pe terenul abandonat din apropierea unei benzinării, unde am parcat maşina. Dau căldura la maximum şi conduc această maşină de gagici înapoi spre casa mamei lui Camryn, dorindu-mi ca în tot acest timp să fi stat la hotel. Când tragem pe alee, văd maşina mamei ei parcată în faţă. Îmi place de Nancy, dar, de asemenea, îmi place să merg prin casă în boxeri sau gol-puşcă, fără să-mi fac griji c-aş putea avea public.

O ajut pe Camryn să iasă din maşină şi o duc înăuntru, cu braţul petrecut în jurul ei, în cazul în care alcoolul încă nu şi-a făcut efectul până acum. Dar se pare că e în regulă. Destul de ameţită, dar în regulă. Blochez portierele, iar Camryn îşi scoate imediat paltonul şi îl aruncă pe cuierul din hol. Eu procedez la fel.

În casă e linişte deplină, iar singurele lumini sunt licărul portocaliu de la becul de veghe băgat într-o priză din hol şi una care e deasupra blatului de la bucătărie, iluminând barul.

Camryn mă ia prin surprindere cu mâinile ei care şerpuiesc pe pieptul meu şi cu degetele apăsate cu putere în abdomenul meu, lipindu-mă de peretele holului. Îşi vâră limba în gura mea, iar eu o muşc uşor de vârf şi de buza de jos înainte să o sărut. Mâna ei dreaptă îşi face drum spre nasturele jeanşilor mei, pe care îl desface cu uşurinţă, după care trage fermoarul. O sărut mai puternic şi gem peste buzele ei când îşi strecoară mâna în boxeri şi mă apucă bine.

Dumnezeule, a trecut atât de mult timp…

Se împinge mai tare în mine, izbindu-mă cu spatele de perete.

Întrerup sărutul doar pentru câteva secunde, suficient cât să spun:

— Te doresc al naibii de tare, dar hai mai întâi să intrăm în camera ta.

Sărutul îi devine şi mai lacom, iar apoi spune, cu buzele lipite de ale mele:

— Maică-mea nu e acasă.

Îmi muşcă tare buza de jos, suficient cât să mă usture, dar asta mă face să fiu şi mai nebun după ea.

— S-a dus la serviciu cu maşina lui Roger.

Îmi apăs buzele pe gura ei şi o ridic în braţe pentru a o duce în cameră. Ne dorim să ajungem cât mai repede acolo, iar, înainte să fi trecut de uşă şi să o fi aruncat pe saltea, ea mi-a scos deja cămaşa. Îi scot celelalte haine, lăsând-o doar în chiloţi. Se ridică pe marginea patului şi îmi scoate jeanşii şi boxerii. Mă sui peste ea şi păstrez distanţa sprijinindu-mă cu un pumn vârât în saltea, în timp ce cu cealaltă mână o aţâţ, frecându-mi degetul între labiile ei, pe deasupra chiloţilor. Ea se vânzoleşte sub mine, închizând ochii şi dându-şi capul pe spate, lipindu-l de saltea, astfel încât sânii ei se ridică puţin mai sus în faţa mea.

Mă dau jos de pe pat şi îi scot chiloţii cu degetele mijlocii. O sărut pe interiorul coapselor şi nu mă pot abţine să nu mă afund între picioarele ei imediat, ţinând cont că n-am mai putut să-i fac asta de mult timp. Nu o mai aţâţ. Nu pot, căci aş lua-o razna dacă aş continua aşa.

O ling frenetic, iar ea încearcă să se strecoare din pat, fugind de gura mea. Trage cearşafurile de deasupra, până ce capul îi atârnă de cealaltă parte a patului. O strâng ferm de coapse pentru a o ţine în loc, degetele mele pătrunzând uşor în pielea ei. Îi sug clitorisul şi mai tare, până ce nu mai suportă şi încearcă să îşi strângă coapsele în jurul capului meu.

Îmi dau seama că e pe cale să juiseze, când, deodată, mă apucă de păr şi mă forţează să-mi îndepărtez gura de ea.

Privesc peste formele netede ale trupului ei şi o văd uitându-se lung la mine. Îşi trece degetele prin părul meu. Aştept, întrebându-mă ce gândeşte, întrebându-mă de ce m-a făcut să mă opresc.

E ca şi când ar aştepta ceva, dar nu sunt sigur ce anume. Tot ce-mi trece prin minte este cum să o penetrez. Să fiu al naibii dacă nu fac tot ce pot să mă abţin, dacă nu fac tot ce pot să nu o întorc şi să o pun în patru labe, trăgând-o de păr suficient de tare cât să o doară, să…

Ea îşi înclină capul într-o parte şi mă priveşte cu atenţie, studiindu-mă de parcă s-ar întreba care îmi va fi următoarea mişcare. Sunt complet fermecat de chipul ei. Există ceva enigmatic şi fragil acolo, ceva ce nu am mai văzut niciodată. Camryn mă ridică de la marginea patului şi, din instinct, mă întind pe spate. Se caţără peste mine, sărutându-mi abdomenul şi coastele, şi pieptul, în timp ce se ridică uşor, poziţionându-se deasupra mea. Un geamăt iese necontrolat din gâtlejul meu imediat ce o simt caldă şi umedă. Îmi zâmbeşte, dulce, nevinovată, cu toate că ştiu că ea numai asta nu e.

Apoi îmi apucă mădularul cu mâna, iar ochii mi se dau peste cap când îl bagă în ea şi alunecă pe el atât de lent, încât e o tortură.

O las să mi-o tragă cât vrea, dar mă străduiesc din răsputeri să nu termin înaintea ei. Şi în acea ultimă secundă se întâmplă ceva ce nu am anticipat, iar eu încep să mă panichez în sinea mea, sperând că n-o să sesizeze când va trebui să iau acea decizie vitală de moment, dacă să o scot din ea sau nu.

Camryn

Inima îmi bubuie în piept. Am rămas fără suflare şi pe frunte mi-au apărut broboane de sudoare, chiar şi în acest aer rece care persistă în cameră. Când îmi dau drumul, Andrew, oarecum panicat şi confuz, şi-o scoate din mine. Sunt uşor surprinsă, dar nu îi dau de ştire. În schimb, mă aplec, de-abia atingându-mi pieptul de al lui, şi i-o frec cu mâna.

După aceea mă prăbuşesc cu totul peste el, cu obrazul lipit de pieptul lui, cu genunchii încă îndoiţi de-o parte şi de alta a lui. Îi aud în ureche bătăile rapide ale inimii. Îşi întinde ambele braţe pe pat şi îşi trage sufletul înainte să mă învăluie cu ele. Îi simt buzele apăsându-mă în creştet.

Eu stau pur şi simplu întinsă aici, cugetând. Mă gândesc la ceea ce tocmai s-a întâmplat şi la ce nu s-a întâmplat. Mă gândesc cât de bine miroase şi cât de caldă e pielea lui lipită de a mea. Mă gândesc la cât de blând a devenit. Toate din cauză că îşi face griji că mă va răni, fizic, emoţional, poate chiar şi spiritual, dacă asta ar fi posibil. Şi îl iubesc pentru asta. Îl iubesc pentru cât de mult mă iubeşte, dar sper că nu va fi mereu atât de protector cu mine.

Deocamdată îl las în pace şi nu-i spun nimic. Bănuiesc că pentru a-l face să lase garda jos trebuie să îi dovedesc mai întâi că sunt eu însămi. Şi respect asta.

Îmi ridic obrazul de pe pieptul lui şi îi zâmbesc.

Mă întreb dacă o să încerce să-mi ofere vreo explicaţie, să-mi spună de ce şi-a scos-o brusc, să-mi spună că nu era sigur dacă putea sau nu s-o facă. Dar tace mâlc. Poate că aşteaptă să fac eu primul pas. Dar nici eu nu spun nimic.

Pentru a alunga tăcerea dintre noi şi o parte din nesiguranţa care pluteşte în cameră, mă bâţâi jucăuşă pe el şi râd.

— Iubito, mai întâi lasă-mă puţin să-mi revin.

Îmi întoarce zâmbetul şi îmi loveşte fundul cu ambele mâini.

Scot un scâncet exagerat, prefăcându-mă că mă usturǎ cu adevărat, după care mă mai bâţâi puţin.

— Ai face mai bine să-ncetezi, mă avertizează el, gropiţele adâncindu-i-se în obraji.

O fac din nou.

— Crezi că glumesc? Fă-o din nou şi-ai să regreţi!

Desigur, o fac din nou şi mă pregătesc sufleteşte pentru lecţia pe care plănuieşte să mi-o dea.

Pune mâinile între noi, îmi apucă ambele sfârcuri între degete şi le strânge suficient de tare cât să mă facă să îngheţ de spaimă că la o mişcare prea bruscă aş putea să le rup.

— Aaaauuuu!

Scot un hohot de râs şi îl apuc de mâini, dar el mă pişcă mai tare când încerc să i le îndepărtez.

— Ţi-am spus, clatină el din cap spre mine, adoptând o mină serioasă, care mă impresionează prin cât e de convingătoare. Ar fi trebuit să mă asculţi!

— Te rog, te rog, *te rog*, dă-mi drumuuuuuul!

El îşi linge buzele uscate şi spune pe un ton nonşalant:

Ai să fii cuminte?

— Jur pe mormântul răposatului meu câine, Beebop!

Mă mai pişcă o dată de sfârcuri, făcându-mă să mă înfior şi să scrâşnesc din dinţi, după care îmi dă drumul. Iar apoi se ridică în capul oaselor şi îmi trage picioarele în jurul taliei lui. Se apleacă şi urmează conturul sânilor mei cu vârful limbii, după care îi sărută.

— E mai bine? întreabă el, sorbindu-mă din priviri.

— Mult mai bine, şoptesc eu.

Apoi mă sărută pe buze şi facem dragoste înainte să adormim, ghemuiţi unul în celălalt, undeva pe la trei dimineaţa.

11

Am crezut ca o sa fiu mult mai mahmură decât sunt în această dimineaţă. Seara trecută a fost pentru prima dată în ultimele luni când am băut, dar nu mă plâng. Mă răsucesc pe-o parte şi, când văd ceasul de lângă mine care arătă că Andrew trebuia să fie la aeroport acum o oră şi jumătate, deschid ochii bine de tot şi mă ridic imediat în capul oaselor.

— Andrew! strig eu, zgâlţâindu-l ca să se trezească.

El geme şi se întoarce pe partea cealaltă, deschizând uşor ochii, întinde mâna şi încearcă să mă îmbrăţişeze, astfel încât să poată adormi la loc, însă eu îl resping.

— Ridică-te! Ai pierdut avionul.

Singura parte a trupului care i se mişcă sunt ochii, pe care îi deschide mai tare decât am făcut-o eu şi, când se trezeşte la realitate, restul corpului se pune şi el în mişcare.

— Rahat! Rahat! Rahat!

Coboară din pat şi se opreşte în mijlocul camerei, gol-puşcă.

Nu mă satur niciodată să-l privesc – gol-puşcă sau îmbrăcat, nu contează. Nici până în ziua de azi nu pot să înţeleg cum de m-am ales cu el. Andrew îşi trece ambele mâini prin păr, oprindu-le la ceafa, unde îşi încordează braţele musculoase. Iar apoi un oftat prelung, învins îi dezumflă pieptul.

— Va trebui să iau următorul avion.

Cobor din pat şi înşfac halatul de pe jos, astfel încât să intru la duş.

— Nu că m-ar deranja să mai stau cu tine vreo câteva ore, spune el, venind în spatele meu.

— Nu ştiu, Andrew.

Îmi pun halatul şi îl leg în faţă.

— Îmi doream oarecum să scap de tine, spun eu zâmbind.

În cameră se lasă tăcerea.

— Vorbeşti serios?

Vocea lui stupefiată mă împiedică să fiu serioasă. Mă răsucesc pe călcâie şi îl sărut pe buze.

— La dracu', evident că nu vorbesc serios. Poate că eu am fost cea care a oprit alarma aseară. Poate că *eu* sunt cea care a plănuit toate astea.

Zâmbetul i se întinde pe chip şi mă sărută înapoi, după care ocoleşte patul ca să-şi caute boxerii.

— Ai *făcut-o*? mă întreabă el, punându-şi boxerii.

— Nu, n-am făcut-o. Dar e o idee bună. O s-o ţin minte pentru data viitoare. Vrei să faci duş cu mine?

În acea clipă se aude un ciocănit la uşă. Ştiind că probabil e mama, Andrew se îmbăţoşează puţin şi se aşază pe pat pentru a se acoperi cu pătura de la brâu în jos.

Deschid uşa şi o văd pe mama, cu părul ei mare, oxigenat, stând acolo. Poartă o bluză roz-deschis cu nasturi, iar pe pomeţi s-a dat cu un fard roz asortat.

— Te-ai trezit? întreabă ea.

Nu, mamă, sunt somnambulă. Uneori e amuzantă.

Observ imediat privirea pe care i-o aruncă lui Andrew şi-a exprimat deja îngrijorarea referitoare la o nouă sarcină, dar sunt sigură că nu se aşteaptă ca noi să ne abţinem de la sex. E ceea ce-şi doreşte, dar n-are nicio şansă.

Îmi aruncă o urmă de zâmbet şi mă întreabă:

Vrei să mergi cu mine la Brenda?

În mod sigur nu. O iubesc pe mătuşa Brenda, dar nu îmi doresc să mor înecându-mă cu norii de fum de ţigară din casa ei.

— Nu, mi-am făcut nişte planuri cu Natalie.

Ca să fiu sinceră, n-am plănuit nimic, dar, în fine.

— Aha, am înţeles. Păi…

Se uită din nou la Andrew, după care la mine.

— Nu trebuia să plece azi-dimineaţă în Texas?

Strâng mai bine cordonul halatului şi îmi încrucişez braţele.

— Da, ei bine, am dormit duşi, dar o să prindă următorul zbor.

Mama încuviinţează şi îi mai aruncă o privire lui Andrew.

Îi zâmbeşte vag, iar el procedează la fel. Stânjenitor. Îl place cu adevărat pe Andrew, dar în mod clar nu s-a obişnuit cu gândul ca un băiat să doarmă cu mine în cameră, chiar dacă el se află aici, cu mine, de mai bine de două săptămâni. Dacă n-aş fi avut aproape douăzeci şi unu de ani şi n-aş fi fost logodită, el nu s-ar mai fi aflat aici. În acelaşi timp, ea ştie că ne iubim, şi după ceea ce s-a întâmplat cu bebeluşul, ea îşi doreşte ca el să fie alături de mine. Dar tot e ciudat. Pentru toţi. Da, eu şi Andrew va trebui să ne mutăm cât mai curând posibil.

Un loc al nostru… aici, în Raleigh. Brusc, simt o apăsare în piept.

Într-un târziu, mama ne lasă în pace, iar eu mă uit spre Andrew, care pare să se simtă complet nelalocul lui, cu pătura în poală şi cu un soi de încruntare agitată pe chip.

— Vrei să faci duş cu mine? îl întreb din nou, însă îmi dau seama că ideea nu îi mai surâde.

El se înfioară.

— Cred c-am să fac după tine.

Chicotesc la comportamentul lui copilăresc, după care îmi înmoi expresia.

— În acest sfârşit de săptămână am să caut o locuinţă pentru noi doi. Îţi promit.

El se ridică.

— Dacă vrei să căutăm împreună, spune-mi. Ţi-am sugerat-o pe Natalie în cazul în care vrei să faci ceva cât timp voi fi plecat. Ştii tu, să te consulţi pe teme din astea de fete – draperii şi palete de culori, şi toate rahaturile alea.

Râd în hohote.

— N-am să aleg draperii, spun eu. Perdele, poate, însă draperiile sunt pentru designerii de interior şi pentru bogătani.

El clatină din cap când pornesc să ies din cameră şi să mă îndrept spre baia de pe hol.

Mă simt ca Jekyll şi Hyde[2]. Tot timpul. Când mă aflu în compania lui Andrew, îmi pun masca de persoană fericită, dar nu e ca şi cum m-aş preface. *Sunt* fericită. Cred. Dar în clipa în care sunt din nou singură, parcă aş deveni cu totul altcineva. Mă simt de parcă aş avea mereu o persoană invizibilă în spate, care se joacă la un afurisit de întrerupător în creierul meu. Oprit. Pornit. Oprit. Pornit. Opri… nu, pornit.

Mă aşez în cadă cu genunchii la piept şi las apa fierbinte să curgă fără oprire pe mine. Mă gândesc la inevitabilul apartament pe care e musai să-l găsesc, la distracţia de care am avut parte aseară în The Undergound, la mormanul de rufe pe care trebuie să îl spăl şi la cum logo-ul de pe săpun dispare uşor-uşor. Când apa începe să se răcească, schimbarea de temperatură mă trezeşte din starea mea de visare cu ochii deschişi, suficient ca să observ cât de mult am stat aici. Nici măcar nu mă epilez înainte să opresc apa şi să ies, evitând intenţionat covoraşul de baie, întrucât urăsc senzaţia pe care mi-o dă sub tălpi. Arunc un prosop curat peste el şi stau acolo, privindu-mă în oglindă. Dusă pe gânduri, încep să număr picăţelele de pastă de dinţi care pătează sticla. Mă opresc la paisprezece.

Deschizând uşa dulapului, cotrobăi printre flacoane şi tuburi, căutând Advilul.[3] Din fericire, aşa-zisa mahmureală necesită doar câteva pastile

contra durerilor de cap. Când îl găsesc, încep să dau la o parte câteva flacone portocalii pentru a-l lua, însă mă opresc brusc, în schimb, scot unul dintre flacoanele prescrise şi citesc eticheta. *Percocet 7.5 – Luaţi câte o tabletă la fiecare şase ore în funcţie de durere – Nancy Lillard*. Habar nu am de ce mama are un flacon de analgezice, pe care e evident că nu le-a luat, însă o bună bucată de vreme a avut probleme cu spatele, aşa că poate s-a hotărât să meargă la doctor. Sau poate că mama mea, fiind asistentă, se transformă în infractoare şi profită de accesul facil la medicamentele prescrise.

Nu. Nu cred, ţinând cont că flaconul a fost cumpărat acum o lună şi că e încă plin. E aceeaşi mamă pe care o ştiu dintotdeauna, căreia nu i-au plăcut niciodată pastilele contra durerilor, excepţie făcând acele chestii inofensive eliberate fără reţetă.

Dau să îl pun înapoi, însă mă opresc brusc, chiar înainte ca flaconul să atingă raftul. N-o să-mi facă niciun rău. Capul îmi bubuie, aşa că asta poate trece drept durere, corect? Corect. Răsucesc capacul şi răstorn o pastilă în palmă. O înghit cu apă de la chiuvetă, mă şterg pe corp şi după aia îmi înfăşor părul în prosop. Punându-mi înapoi halatul, îl leg bine şi mă întorc în cameră ca să mă îmbrac. Îl aud pe Andrew vorbind în bucătărie, însă tonul pe care îl foloseşte îmi spune că nu vorbeşte cu mama mea. Probabil că e la telefon. Când îl aud menţionând numele fratelui său, Asher, sunt satisfăcută că bănuiala mea era corectă, aşa că încep să mă îmbrac.

Tocmai eram pregătită să mă cert din nou cu Natalie, în caz că era ea. Trebuie să înceteze cu toate acele griji şi cu discuţiile pe la spate cu Andrew.

După ce îmi pieptăn părul umed, mă îndrept spre bucătărie.

— Ştiu, frate, dar nu cred că e o idee atât de bună acum, îl aud pe Andrew spunând şi rămân puţin în urmă, astfel încât să nu îl întrerup atât de repede. Da. Da. Nu, se simte mai bine. Nu mai e aşa de distrusă cum era după prima săptămână.

Trag cu ochiul pe după colţ şi îl văd stând la bar, cu telefonul la ureche şi cu o mână sprijinită de masă. Din când în când încuviinţează, ascultând persoana de la celălalt capăt al firului, care bănuiesc că e Aidan. Şi am dreptate când îl aud zicând:

— Spune-i lui Michelle că îi mulţumesc pentru invitaţie. Poate că o să vă vizităm într-o lună sau două, după ce lui Camryn îi va fi… Nu, poate în primăvară. În Chicago e mult prea frig iarna pentru oasele mele.

Andrew râde şi adaugă:
— La dracu, nu, frate, de ce crezi că prefer Texasul?
Râde din nou. Într-un târziu mă apropii, iar el mă vede.
— Eu aş vrea să mergem, spun eu.
Andrew mă priveşte lung preţ de o clipă, după care i-o taie lui Aidan.
— Aşteaptă o clipă.
Acoperă microfonul cu palma.
— Vrei să mergem la Chicago?
Pare uşor surprins.
— Sigur, spun eu, zâmbind. Cred c-o să fie distractiv.
La început am impresia că se gândeşte la ceva anume. Poate că nu mă crede sau poate că rumegă ideea şi îşi imaginează doar vânt şi zăpadă. Dar apoi chipul i se luminează şi, uşor-uşor, începe să încuviinţeze.
— OK, spune el, şovăie şi duce telefonul din nou la ureche. Aidan, te sun în câteva minute, bine? Da. OK. Vorbim mai târziu. Pa!
Îşi trece degetul peste ecranul telefonului şi închide. Apoi se uită din nou la mine.
— Eşti sigură? Credeam că voiai să mai stai pe-aici o vreme.
Intru în bucătărie şi iau o sticlă de suc de portocale din frigider.
Nu, sunt sigură, îi spun, luând o gură de suc. Am impresia c-a fost ideea lui Michelle.
El încuviinţează cu o mişcare a capului.
— Da, Aidan a spus că ea îşi face griji pentru tine. S-a oferit să ne găzduiască la ei câteva zile, în caz că vrem să-i vizităm.
Mai iau o gură de suc şi pun sticla pe bar.
— Îşi face griji pentru mine? Ei bine, e drăguţ din partea ei, dar sper că dacă mergem acolo n-o să mă trezesc pe cap cu aceleaşi probleme pe care le am aici cu Natalie.
Andrew clatină din cap.
— Michelle nu-i aşa.
Revine la acel comentariu pentru a sublinia cât de adevărat e.
— Michelle *nu se compară* deloc cu Natalie.
— Andrew, nu la asta mă refeream.
— Ştiu, ştiu, spune el, dar, pe bune, ea e OK.
Ţinând cont că o cunosc personal pe Michelle, ştiu că are dreptate.
Apoi pastila aia mă loveşte din neant şi, brusc, mă simt ca şi când capul mi-ar atârna pe umeri. Simt că trupul mă gâdilă din cap până-n picioare şi

îmi ia o clipă să văd din nou bine. Mă apuc cu mâna de marginea barului ca să-mi ţin echilibrul.

— Hoooo!

Înghit şi clipesc puternic de câteva ori. Andrew mă priveşte curios.

— Eşti bine?

Un zâmbet mi se întinde pe chip atât de tare, încât simt aerul din încăpere izbindu-se în dinţii mei.

— Da, sunt bine.

Se uită la mine cu capul într-o parte.

— Ei bine, nu te-am mai văzut zâmbind aşa de când ţi-am pus inelul ăla pe deget.

Zâmbeşte şi el într-o oarecare măsură, dar curiozitatea îl domină.

Ridic degetul în faţa ochilor şi admir inelul meu de logodnă, care costă sub o sută de dolari şi pe care cele mai multe viitoare mirese nu l-ar considera în veci inel de logodnă. L-am văzut într-o zi într-un magazinaş din Texas şi am menţionat în treacăt cât de drăguţ era:

— Îmi place la nebunie, am spus eu, ţinându-l în lumina soarelui fix în unghiul potrivit. E simplu şi are ceva special.

I l-am dat înapoi vânzătoarei din spatele tejghelei improvizate, iar ea l-a pus în vitrina de sticlă dintre noi.

— Ce, nu eşti una dintre acele tipe care spun că diamantele sunt cele mai bune prietene ale unei fete? a întrebat Andrew. Nu îţi doreşti o nestemată de nuntă suficient de mare încât să trebuiască să o cari într-o roabă?

— Nici gând, am spus eu râzând. Un astfel de inel nu are nici o însemnătate. De obicei, subiectul de discuţie e preţul.

Am ieşit din magazinul de bijuterii şi am început să ne plimbăm pe trotuar.

— Chiar tu ai spus asta odată, îţi aminteşti?

— Ce anume am spus?

Am zâmbit şi l-am luat de mână când am ajuns la colţul străzii şi am cotit la stânga, spre cafenea.

— Lucrurile simple sunt sexy.

Mi-am rezemat capul de umărul lui.

— Acum ceva timp, acasă la tatăl tău, când mi-ai ţinut predica aia cum că n-ar trebui să petrec o oră machindu-mă şi aranjându-mi părul sau ceva de genul ăsta.

Am ridicat privirea să-l văd zâmbind, pierdut în amintirea acelei zile, iar apoi el m-a tras mai aproape.

— Da, am spus asta, nu-i aşa? „Lucrurile simple sunt sexy.“ Ei bine, e adevărat.

— De asemenea, e frumos, am zis eu.

A doua zi, Andrew s-a întors acasă cu acelaşi inel şi mi l-a întins. Apoi, în stilul lui caracteristic, s-a aşezat într-un genunchi şi a dat-o pe moda veche, doar că puţin mai dramatic decât se face de obicei:

— Camryn Marybeth Bennett, cea mai frumoasă femeie de pe planeta Pământ şi mama copilaşului meu, vrei să-mi faci onoarea de a fi soţia mea?

Am zâmbit cu toată gura şi i-am aruncat o privire suspicioasă, cu capul uşor înclinat, după care i-am răspuns:

— Doar de pe planeta Pământ?

El a clipit şi a spus:

— Ei bine, deocamdată n-am văzut gagici de pe alte planete.

Nu ne-am putut abţine să nu râdem. Aşa că am râs împreună. Dar apoi el a adoptat o mină foarte serioasă, iar trecerea bruscă de la o stare la alta m-a făcut şi pe mine să fiu serioasă.

— Vrei să te căsătoreşti cu mine? m-a întrebat el.

Lacrimile care curgeau şuvoi pe obrajii mei şi sărutul lung şi profund pe care i l-am dat şi care ne-a făcut să cădem pe covor au spus da de un milion de ori.

Desigur, îmi ceruse să mă căsătoresc cu el din ziua în care i-am spus că eram însărcinată, dar atunci a procedat ca la carte, iar eu nu voi uita niciodată acel moment.

— Mai trăieşti?

Andrew flutură mâna prin faţa mea.

Eu revin cu picioarele pe pământ şi mă trezesc brusc la realitate, drogată de-a binelea din cauza acelei pastile. Şi îmi dau seama imediat că trebuie repede să-mi recapăt calmul, astfel încât el să nu ştie ce se petrece.

Andrew

Am impresia că toanele persistă chiar şi după… ei bine, mai persistă o vreme chiar şi după sarcină. În mai puţin de o oră, Camryn a trecut de la un comportament normal la sărituri vesele în Tărâmul Nebunilor. Dar se pare că e fericită, aşa că cine sunt eu să o judec după felul în care alege să-şi exprime stările?

Însă faptul că brusc ea vrea să plece din Raleigh şi să se ducă într-un loc cu totul diferit, chiar şi pentru un sfârşit de săptămână, mi se pare ciudat, aşa că e musai să o întreb:

— De ce atât de repede? Vreau să zic, eu n-am nimic împotrivă dacă tu îţi doreşti asta, dar credeam că voiai să stai aici, să găseşti un apartament?

— Păi, da, vreau… spune ea pe un ton neconvingător.

Încă mai are o urmă de zâmbet pe chip, ceea ce mi se pare al naibii de ciudat.

— Cred c-ar trebui să mergem să-i vizităm cât încă mai avem ocazia, pentru că, de îndată ce voi găsi un loc de muncă aici, îmi va fi aproape imposibil să-mi fac timp liber în weekend.

Îşi aduce mâinile aproape de stomac şi le împreunează, degetele ei rotindu-se deasupra articulaţiilor, ca şi când nu ar avea astâmpăr.

— Eşti…

Mă opresc. N-am să fac ceea ce ea îşi doreşte ca noi să *nu* mai facem: să mă îngrijorez mereu şi să o întreb tot timpul dacă e bine. În schimb, zâmbesc şi spun:

— Am să-l sun pe Aidan înapoi şi am să îi spun că vom fi acolo în acest sfârşit de săptămână.

Aştept să aprobe această perioadă de timp, dar, când nu spune nimic, adaug:

— Aşadar, asta înseamnă că nu mai e niciun rost să mă întorc acum în Texas după lucrurile noastre. Voi face asta când ne vom întoarce de la Chicago.

Era mai degrabă o întrebare. Trebuie să recunosc, toată nesiguranţa asta legată de locul în care ne vom afla a doua zi începe să mă ameţească. E foarte diferit de acele zile pe care le-am petrecut pe drum, trăind clipa şi dând o definiţie cuvântului *spontan.* Atunci măcar era ţelul nostru de a nu şti ce avea să ne aducă următoarea zi. Acum, nu sunt sigur ce anume se petrece.

Ea încuviinţează şi trage un scaun de bucătărie, pe care nu se aşază decât atunci când ia micul dejun. Arată de parcă simţea nevoia să se aşeze.

— Aşteaptă, spun eu brusc. Eşti sigură că vrei un apartament? Putem cumpăra o căsuţă pe undeva.

Ăsta e, presupun, felul meu de a afla ce anume e cu ea, fără ca, de fapt, să întreb: *Ce se întâmplă cu tine?*

Ea clatină din cap.

— Nu, Andrew, nu mă deranjează deloc să locuim într-un apartament. Asta n-are nicio legătură cu nimic. În plus, n-am să te las să cheltuieşti moştenirea tatălui tău pe o casă într-un stat care nu e pe placul tău.

Trag un scaun lângă ea şi mă aşez, întinzând braţele pe masă. O privesc în felul acela de ştii-bine-cum-stau-lucrurile.

— Eu merg unde mergi şi tu. Ştii asta. Atâta timp cât nu vrei să cumperi un iglu în Arctica sau să te muţi în Detroit, nu-mi pasă. Este moştenirea mea. Oricum, ce-aş putea să fac cu ea în afară de achiziţionarea unei case? Aşa procedează oamenii. Cumpără lucruri mari cu sume mari.

Avem aproximativ 550 000 de dolari, pe care i-am moştenit de la tata la moartea lui. Fraţii mei au primit aceeaşi sumă. Sunt o mulţime de bani, iar eu sunt un tip simplu. Ce dracu aş putea face cu o asemenea sumă? Dacă ea nu ar fi fost parte din viaţa mea, aş fi locuit singur într-o garsonieră modestă pe undeva prin Galveston, mâncând supe cu tăiţei şi preparate congelate. Micile facturi ar fi fost plătite şi încă aş fi lucrat pentru Billy Frank, întrucât îmi place al naibii de tare mirosul unui motor. Camryn seamănă mult cu mine la acest capitol, iar asta face ca relaţia noastră să fie oarecum perfectă. Însă uneori mă deranjează când nu vrea să accepte faptul că banii mei sunt şi banii ei. Nici nu vrea să mă lase să-i achit cardul de credit pe care l-a folosit în călătoria cu autobuzul atunci când ne-am întâlnit. Şase sute de dolari pe un card pe care tatăl ei i l-a dat să-l aibă pentru urgenţe. Dar ea a insistat – cu multă încăpăţânare – să-l plătească singură. Şi a făcut-o cu jumătate din banii câştigaţi din cântările la Levyʹs.

Dacă există vreun lucru care mă scoate din sărite la ea, e această chestiune aparte. O să am mereu grijă de ea, indiferent dacă ei îi place sau nu. Şi va trebui să accepte asta.

— Hai să ne bucurăm de câteva zile în Chicago, iar când ne întoarcem, o să mergem împreună să căutăm o casă.

Mă ridic şi împing scaunul într-o manieră care spune *Nu încap discuţii.*

Ea pare surprinsă, dar nu într-un mod bun, iar acel zâmbet ciudat îi dispare complet de pe chip.

— Nu, dacă urmează să cumpărăm o casă, atunci o să trebuiască să economisesc…

Tai aerul din faţa mea cu ambele mâini.

— Nu mai fi atât de încăpăţânată! spun. Dacă îţi faci atât de multe griji legate de „contribuţia ta”, poţi întotdeauna să mă plăteşti cu sex şi câte un striptease din când în când.

Rămâne cu gura căscată.

— Ce dracu’?! râde ea, deşi încearcă să pară jignită. Eu nu sunt târfă!

Se ridică şi izbeşte uşor cu palma în masă, dar cred că mai degrabă o face pentru a-şi ţine echilibrul, nu ca să protesteze.

Rânjesc şi dau să plec.

— Hei, tu m-ai făcut s-o spun.

Ajung la intrarea camerei de zi şi arunc iute o privire peste umăr. Nu s-a mişcat deloc, probabil din cauza şocului.

— Şi tu eşti *orice vreau eu* să fii! strig eu în timp ce mă îndepărtez. Nu văd nimic rău în a fi târfa *mea!*

Mă uit cu coada ochiului şi o văd alergând spre mine. Eu măresc pasul în camera de zi, sărind ca un ninja peste canapea, iar apoi ies pe uşa din spate a casei, în timp ce ea mă urmăreşte. Vocea ei stridentă şi hohotele de râs călătoresc prin aer pe când încearcă să mă ajungă din urmă.

***

Avionul nostru aterizează la Aeroportul O’Hare vineri după-amiază. Slavă Domnului că nu există nici un nămete de zăpadă afară. Îmi retrag tot ce i-am spus lui Camryn referitor la locul în care vrea să locuiască. În mod clar, aş aduce argumente contra, dacă va dori vreodată să se mute într-un loc unde zăpada şi frigul năprasnic sunt inevitabile iarna. O urăsc. Din tot sufletul. Şi sunt la fel de vesel cum părea Camryn marţi, când văd un peisaj lipsit de zăpadă şi când simt temperatura de unsprezece grade pe chipul meu. Uşor cald în Chicago pentru această perioadă a anului, dar nu mă plâng, încălzirea globală? Hei, nu e un lucru chiar atât de rău.

Aidan ne aşteaptă la terminal.

— Mi-era dor de tine, frăţioare, spun eu, dând mâna cu el şi îmbrăţişându-l.

El mă bate pe spate de câteva ori şi se uită la Camryn.

— Mă bucur să te revăd, spune el.

Camryn îl îmbrăţişează.

Şi eu, zice ea, după care se dă înapoi. Mulţumim pentru invitaţie.

— Ei bine, trebuie să-i mulţumeşti pentru asta soţiei mele insistente, spune el, ridicând dintr-o sprânceană. Nu că n-aş fi vrut să veniţi, desigur, adaugă el, făcându-i cu ochiul.

Camryn se îmbujorează, iar eu o iau de mână.

Când ajungem la ei acasă, Michelle ne aşteaptă cu masa pusă. Femeia asta e o bucătăreasă iscusită. Şi, când vine vorba de mâncare, seamănă cu mine şi Aidan, aşa încât nu sunt surprins că a pregătit cheeseburgeri graşi cu sos de brânză. Şi bere. În momentul de faţă mă aflu în raiul mâncărurilor.

Luăm masa în camera de zi, urmărind un film la televizorul de o sută cincizeci şi doi de centimetri şi vorbim vrute şi nevrute în timpul secvenţelor plictisitoare. Când am ajuns aici, o mică parte din mine îşi făcea griji că Aidan şi Michelle vor aduce în discuţie avortul lui Camryn, care e un subiect extrem de sensibil. Dar eram convins că ei nu vor merge într-acolo. Uitându-mă la ei, nu pot să-mi dau seama dacă se gândesc măcar puţin la acest lucru. Aidan cel mai probabil nu. El stă departe de astfel de subiecte profunde. Iar Michelle îşi joacă bine cărţile, făcând-o pe Camryn să se simtă în largul ei, fără să-i dea vreun motiv să se gândească la acel lucru pe care ea vrea să îl uite.

Şi nu am văzut-o niciodată pe Camryn să se comporte cu Natalie aşa cum se comportă acum cu Michelle, aşa că e drăguţ. Se pare că această călătorie neaşteptată se va dovedi a fi mult mai benefică decât îmi imaginam.

În timpul unei conversaţii, Aidan îşi dă capul pe spate şi râde. Fraţii mei n-or să mă lase niciodată să scap de acel moment afurisit.

— Da, Andrew era mort de beat, îi explică Aidan lui Camryn în timp ce eu îmi dau ochii peste cap, când tipul de la agenţia de modelling l-a abordat în acea seară în barul meu.

Of, urmează exagerata reluare a acelui eveniment. Camryn zâmbeşte cu gura până la urechi şi în mod evident se distrează când mă vede vânzolindu-mă lângă ea.

— Tipul s-a aşezat lângă Andrew pe scaunul de la bar şi i-a spus ceva de genul că are „aspectul fizic necesar”.

Aidan tace suficient cât să clatine din cap.

— Şi, înainte ca tipul să fi apucat să termine, Andrew s-a întors spre el şi a spus cu o expresie sălbatică à la Charles Manson: „Amice, tu mi-ai mâncat alunele alea afurisite?” Expresia tipului a fost nepreţuită. Era speriat

de-a binelea, ba chiar s-a dat înapoi, gândindu-se că Andrew avea să-i tragă una.

Camryn şi Michelle râd în hohote.

— Apoi individul a scos o carte de vizită din portofel şi a spus: „Te-ai gândit vreodată să fii fotomodel?”, după care i-a întins-o. Andrew s-a uitat la ea, dar nu a luat-o.

— Ba am luat-o, spun eu.

Aidan îmi aruncă un zâmbet arogant.

— Da, după ce i-ai explicat cu atâta *elocvenţă* că tu n-ai putea fi niciodată fotomodel, deoarece e pentru „tipii care n-au coaie” şi…

— Bine, cum zici tu, Aidan, îl întrerup eu şi iau o gură de bere.

— *Eu* oare de ce nu te-am văzut niciodată atât de beat? întreabă Camryn.

Nu-şi poate alunga de pe chip zâmbetul, dându-mi de înţeles că se distrează de minune, iar asta mă face şi pe mine să zâmbesc şi să renunţ la supărare. Întind mâna şi îi mângâi părul auriu.

— Ei bine, nu m-ai văzut niciodată atât de beat, pentru că după aia n-am mai fost niciodată atât de beat.

Michelle scoate un hohot de râs.

— Hei, spun eu, arătând cu degetul spre ea, uite cine vorbeşte, ’Chelle. Îmi aduc aminte că, ultima oară când am fost aici, după ce ai tras pe gât câteva păhărele, te-ai apucat să dansezi ca o stripteuză beată.

Rămâne cu gura căscată.

— Andrew, eu nu m-am dezbrăcat!

Aidan râde şi ia o gură de bere.

— Nu ştiu ce să zic… Dacă n-aş fi fost de faţă atunci, probabil că acum am fi fost divorţaţi.

Michelle îi trage una peste faţă cu pernuţa de care stătea sprijinită.

— Nu m-aş fi dezbrăcat niciodată, râde ea.

Aidan, ignorând cu desăvârşire atacul, zâmbeşte într-una.

La fel şi Camryn. Mă pierd în zâmbetul ei preţ de câteva clipe, bucuros să văd că se distrează pe cinste.

Michelle adaugă:

— Voi doi sunteţi îngrozitori când vă întâlniţi.

— Hei, ţinând cont că te-ai căsătorit cu dobitocul ăsta, spun eu, cred că asta te face să fii o uşuratică.

— Da, spune Aidan. Fii fericită că Asher nu e şi el aici, fiindcă nu e atât de inocent pe cât pare.

La naiba, are dreptate. Rahatul ăla cu ochi poate să fie un drac împieliţat oricând are chef.

Michelle se ridică de pe canapea şi începe să adune farfuriile şi paharele de pe măsuţa de cafea. Camryn se ridică şi ea.

— Ei bine, fac parte din familia Parrish de suficient timp cât să ştiu. Credeţi-mă.

Ea adună farfuriile teanc, în timp ce Camryn strânge şerveţelele şi câteva sticle goale de bere.

— Camryn, de ce eşti aşa tăcută? întreabă Aidan. Încă nu te-ai căsătorit cu Andrew, dar e ca şi când ai fi deja soţia lui, iar asta te face şi pe tine o uşuratică.

El ridică berea spre ea de parcă ar da noroc, iar apoi ia o altă gură, zâmbind năstruşnic.

Isteţ frate mai am! Dacă n-ar fi fost atât de urât, l-aş fi sărutat pe gură pentru asta. Ultimul lucru pe care mi-l doresc pentru Camryn e să se simtă exclusă.

Ea îi aruncă un zâmbet arogant, ţinând sticlele în echilibru pe braţe.

— E un lucru bun că încă n-ai nici o poveste despre mine.

— *Încă*, spune el, dând din cap o dată, ca şi cum ar sublinia inevitabilul din acel cuvânt. Presupun că te aştepţi la nişte sâcâieli stânjenitoare în următoarea perioadă, nu?

Camryn îşi încreţeşte nasul ei drăguţ şi o urmează pe Michelle în bucătărie.

Camryn

13

— Sunt extrem de fericită că ne-aţi invitat aici, spun eu cu spatele la Michelle, în timp ce arunc sticlele goale de bere în coşul de gunoi.

Michelle pune micul teanc de farfurii pe blat şi începe să le clătească în chiuvetă, înainte să le bage în maşina de spălat vase.

— Hei, a fost plăcerea noastră, spune ea zâmbind. Ca să fiu sinceră, aveam nevoie de ceva companie. A fost o perioadă cam stresantă pe-aici.

Pune o altă farfurie pe suportul din maşină.

Mă apropii de ea şi mă sprijin de blat, încrucişându-mi braţele. Oare prin asta mi-a dat permisiunea de a mă băga şi de a pune întrebări? Nu sunt sigură, dar mă simt suficient de bine în preajma ei, astfel încât o întreb:

— Serviciul îţi ocupă mult timp?

Amintindu-mi de ceea ce Marna a spus legat de problemele dintre ei doi, de fapt, voiam să o întreb: *E totul OK între tine şi Aidan?* însă cred că e prea curând să îi adresez o asemenea întrebare.

Ea îmi zâmbeşte şi clăteşte ultima farfurie.

— Nu, cred că mersul la clinică e oarecum o terapie.

Rămân tăcută, dar atentă.

— În ultima vreme, barul ăla îi mănâncă zilele lui Aidan, continuă ea. Are suficienţi angajaţi care ar putea face toată treaba, dar el îşi petrece mult timp acolo, ocupându-se de lucrurile ce ar trebui făcute de cei pe care îi plăteşte.

O privesc curioasă.

— De ce?

Închide uşa maşinii de spălat vase şi aruncă o privire spre arcada care dă în camera de zi, unde Aidan şi Andrew discută şi râd, şi spun „Rahat, frăţioare” de multe ori. Apoi se întoarce spre mine şi zice pe un ton coborât:

— Aidan e supărat pe mine.

Îşi mută privirea în altă parte şi îşi şterge mâinile pe un prosop agăţat de mânerul unui dulap.

Asta-i tot? Rămân tăcută preţ de câteva secunde, în cazul în care ea e tipul ăla care face pauze lungi, dar nu continuă. Sunt uşor frustrată. Apoi, brusc, spune:

— N-ar trebui să aduc astfel de subiecte în discuţie. Nu după problema prin care aţi trecut tu şi Andrew. Îmi cer scuze.

— Nu, Michelle, spun eu, încercând să o liniştesc sufleteşte. Eu sunt aici să te ascult.

Destul de ciudat, faptul că Michelle a adus în discuţie problema prin care „am trecut” eu şi Andrew şi nu mă deranjează aşa cum se întâmpla când o făceau alţii. Poate e din cauză că ştiu că ea nu încearcă să mă forţeze să vorbesc despre asta sau poate că îi e frică sa se comporte normal în preajma mea. În momentul de faţă e vorba doar despre Michelle, iar eu vreau să fiu aici pentru ea.

Ea şovăie, aruncând din nou o privire spre camera de zi, după care oftează.

— Aidan vrea copii, spune ea, iar eu simt un nod în gât, însă nu las să se vadă asta. Şi eu vreau… doar că nu acum.

— Aha, înţeleg.

Încuviinţez şi mă gândesc la asta preţ de o clipă.

— Ei bine, ar putea fi şi mai rău. Cel puţin n-are nimic de-a face cu vreo idilă sau cu faptul că prepară droguri la subsol.

Michelle râde şi agaţă prosopul de mânerul dulapului.

— Ai dreptate, spune ea cu ochii luminoşi datorită zâmbetului. Nu m-am gândit niciodată la asta. Mi-aş dori doar să-mi mai acorde vreo trei ani. Fiind medic pediatru, sunt în fiecare zi înconjurată de copii. Îi iubesc. Trebuie să-i iubeşti pentru a putea fi pediatru, însă eu am o cu totul altă viziune când vine vorba despre responsabilitatea de a creşte un copil. Viziunea lui Aidan se limitează la Liga Juniorilor şi la excursii cu cortul, înţelegi ce spun?

— Da, spun eu râzând.

O mică parte din mine se întreabă dacă Michelle îmi zice toate lucrurile astea legate de creşterea copiilor pentru a încerca să-mi uşureze propria-mi durere. Poate că aşa e, dar, în acelaşi timp, cred că e doar în mintea mea. Mărturisindu-mi ce se petrece între ea şi Aidan şi gândindu-mă la această problemă, ar fi dificil să nu spui ceva de genul ăsta.

— Aşadar, cum merge terapia fizică a lui Andrew?

Atmosfera se schimbă instantaneu în încăpere, ca şi când amândouă putem respira uşurate că am trecut prin acest subiect dificil.

— O vreme a avut muşchii slăbiţi, dar acum se simte bine. Oricum, nu prea se mai duce să facă terapie fizică.

Michelle încuviinţează şi trage un scaun.

— Asta-i bine, zice ea, şi urmează câteva momente de tăcere stânjenitoare.

Aidan şi Andrew întrerup acest moment când vin la bucătărie după noi. Aidan se duce ţintă spre frigider, iar Andrew îşi aşază fundul greoi fix la mine în poală.

— *An-drew!* scâncesc eu şi râd în acelaşi timp, încercând să-l împing de pe mine. Mai dă şi tu jos câteva kilograme! La naiba, iubitule, mă striveşti!

Se roteşte la mine în braţe, întorcându-se cu capul într-o parte, suficient cât să-mi strângă faţa cu ambele mâini şi să mă sărute.

— Dă-te. Jos! strig eu, iar el mă ascultă într-un târziu. Ai un fund osos.

Îmi frec picioarele pentru a pune muşchii în funcţiune. Desigur, fundul lui nu e deloc osos, însă pentru privirea pe care o are pe chip a meritat cu vârf şi îndesat minciuna mea.

— Ca nişte băieţei, spune Michelle, care acum se află în faţa chiuvetei.

Nici măcar n-am observat când s-a ridicat.

Aidan închide uşa frigiderului cu o altă sticlă de bere în mână şi se aşază pe scaunul pe care Michelle l-a eliberat. Andrew mă saltă ca şi când n-aş cântări niciun kilogram şi îmi fură scaunul, luându-mă la el în braţe.

— Mult mai bine, spun eu.

Îşi petrece o mână în jurul taliei mele.

— Aşadar, am vorbit cu Aidan…

Nu-mi place cum sună asta.

— Da? întreb eu precautăă, uitându-mă mai mult la Aidan, de vreme ce nu prea pot să-l văd pe Andrew în spatele meu.

— Trebuie să fie interesant, glumeşte Michelle, cu şoldul sprijinit de marginea blatului.

Aidan pune berea pe masă şi spune:

— Ai fi interesată să cânţi mâine-seară la mine la bar? E cea mai aglomerată seară a săptămânii. Chestiile pe care le cântaţi voi doi sunt potrivite pentru clientela mea.

Singura dată când m-am simţit atât de agitată cu privire la a cânta într-un bar sau un club a fost când am concertat pentru prima oară cu Andrew la Old Point în New Orleans. Cred că sunt agitată gândindu-mă că va trebui să cânt în faţa familiei lui. În faţa unor oameni pe care nu-i cunosc şi pe care cel mai probabil n-am să-i mai văd niciodată nu e atât de descurajant, dar când vine vorba despre oameni cunoscuţi, simt un ghem în stomac.

— Nu ştiu…

Andrew mă strânge uşor de spate.

— O, haide, spune el, încercând să mă încurajeze fără să insiste prea tare.

Fii insistent, Andrew! încetează să mai fii atât de precaut! Fii aşa cum erai atunci când mi-ai spus să mă sui pe cupola maşinii tale în timp ce ploua sau când m-ai obligat să te ajut să schimbi anvelopa aia afurisită!

— Haide, zice Aidan, dând uşor capul pe spate. Andrew spune că ai o voce frumoasă.

Mă îmbujorez şi mă înfior în acelaşi timp.

— Ei bine, Andrew e subiectiv, aşa că nu prea poţi să ai încredere în el.

— Eu cred că e o idee minunată, adaugă Michelle, aşezându-se în braţe la Aidan.

El o plesneşte în joacă peste coapse, iar asta îmi aduce aminte că şi lui Andrew îi place să-mi facă asta. Aidan nu prea seamănă cu Andrew sau Asher, dar, ţinând cont de toate celelalte lucruri pe care le împărtăşesc, îţi dai seama de la o poştă că-s fraţi.

Cuget câteva clipe şi mă întorc cu capul într-o parte ca să-l văd pe Andrew, punându-mi mâinile pe după gâtul lui şi împletindu-mi degetele. El zâmbeşte cu gura până la urechi. Cum aş putea să-l refuz?

— Bine, sunt de acord. Am s-o fac. Dar eu aleg muzica.

Aidan încuviinţează.

— Orice doreşti, spune Andrew.

— Cât timp o să cântăm? întreb eu.

— Cât vreţi, răspunde Aidan. Dacă doriţi, numai un cântec. Voi hotărâţi.

Eu şi Andrew mergem la culcare târziu, după câteva runde competitive de Spades[4] cu Aidan şi Michelle. Şi cu toate că suntem în camera de oaspeţi, care se află lângă a lor, nu ne simţim la fel de ciudat pe cât ne simţim la mama. Numai că din camera lor nu se aud felul de sunete, aşa cum în ultima jumătate de oră s-au auzit de la noi. Am încercat să reduc volumul gemetelor şi al scâncetelor cât mai mult dar, ei bine, nu e deloc uşor atunci când Andrew îşi face de cap cu mine.

Cred că stau întinsă aici de mai bine de trei ore după ce Andrew a adormit. Aud zgomotele de pe stradă şi respiraţia blândă a lui Andrew. Din când în când, pe perete se văd farurile unei maşini, care dispar după câteva secunde.

Nu pot dormi. Îmi este suficient să mă bag în pat şi să adorm de când… ei bine, de câteva săptămâni. Încerc să nu mă foiesc şi să mă întorc prea mult, astfel încât să nu-l trezesc pe Andrew El pare atât de liniştit când doarme.

Într-un târziu, mă dau jos din pat şi cotrobăi prin poşetă după una dintre acele pastile care m-au ajutat să dorm. Şi ador felul în care mă fac să mă simt. Deoarece simt şi altceva pe lângă durere. Însă sunt precaută. Nu sunt dependentă şi nu am luat niciodată droguri. Cu toate că am încercat să furmez iarbă în ultimul an de liceu, dar, să fim serioşi, toată lumea face asta.

Deşi recunosc faptul că nu ştiu ce voi face când voi termina pastilele astea…

Răstorn una în palmă şi mă uit la ea câteva secunde. Poate că ar trebui să iau două, astfel încât să am parte de un somn adânc. Vreau să fiu odihnită şi pregătită să cânt mâine-seară la barul lui Aidan. Da, e un motiv suficient de bun ca să iau una în plus.

Înghit pastilele cu apa din sticla pe care am lăsat-o lângă pat şi mă întind lângă Andrew, stând cu privirea aţintită în tavan şi aşteptând să-şi facă efectul. Andrew, simţindu-mi mişcările, se întoarce pe partea cealaltă şi mă cuprinde cu mâna pe după talie. Mă ghemuiesc lângă el, trasând cu degetul conturul tatuajului său cu Euridice. Fac asta până ce îmi simt capul plutind şi ochii plini cu sute de fluturi mici care îmi gâdilă pleoapele şi tâmplele.

Iar eu…

Andrew

Camryn a dormit cu mult după prânz. Când în cele din urmă m-am dus să trag de ea, s-a trezit cu o migrenă şi cu o atitudine răutăcioasă. Drăguţă, dar răutăcioasă. Aseară abia dacă a băut două beri, însă, după felul în care stă întinsă în pat, cu faţa îngropată sub pernă, ai crede că a dat pe gât un pahar de lichior ieftin.

— Ţi-am adus nişte Advil, spun eu, aşezându-mă lângă ea. Poate că ai o tumoare pe creier.

Îmi trage una în coapsă.

— Nu e amuzant, Andrew, spune ea cu un uşor geamăt în voce.

Eu am crezut că era amuzant.

— Ei bine, ia astea, spun eu, luându-i perna de pe cap.

Ea protestează o secundă înainte să cedeze.

Se ridică suficient cât să le dea pe gât cu un pahar de apă, după care se prăbuşeşte înapoi pe saltea, închizând strâns ochii şi frecându-se la tâmple cu degetele. Îi dau perna înapoi, iar Camryn se ascunde sub ea.

— Ştii, oamenii încep să ţină mai bine la băutură atunci când beau din ce în ce mai mult, nu invers.

— Am băut doar două beri, zice ea, cu vocea înăbuşită de pernă. E doar o simplă durere de cap, probabil n-are nimic de-a face cu berea.

Mă aplec şi o sărut pe abdomen, aducându-mi aminte de ultima oară când am făcut asta, atunci când era însărcinată. Mă întristează pentru o clipă, dar, aşa cum am procedat de când s-a întâmplat, alung rahatul ăsta din minte şi încerc să-mi văd de viaţă.

— Pot să stau aici, cu tine, dacă vrei, spun eu.

— Nu, am să fiu bine, spune ea, scoţându-şi mâna de sub pernă.

O pune orbeşte între picioarele mele, până ce îşi dă seama unde e şi o mută repede pe genunchi. Aş necăji-o pe seama acestei gafe, dar de data asta o las să adoarmă.

— Bine, am să ies cu Aidan câteva ore, spun şi mă ridic de pe pat. Sper c-ai să te simţi mai bine diseară. Chiar vreau să cântăm.

— Şi eu, zice ea, întinzând mâna spre mine.

O apuc şi mă aplec, sărutându-i încheieturile degetelor, înainte să ies la plimbare cu fratele meu, care are câte ceva de făcut.

Când se lasă seara, Camryn e îmbrăcată şi durerea de cap pare să-i fi trecut, aşa că toţi patru ne îndreptăm spre elegantul local al lui Aidan, unde poţi găsi bere, alune şi muzică live.

Conform spuselor lui Aidan, afacerea cu barul prosperă, iar când intrăm în local pe la şapte seara, văd că nu a exagerat deloc. Nu l-am mai văzut niciodată atât de ticsit de oameni, şi am petrecut pe-aici suficiente zile de vineri şi sâmbătă de când a devenit patronul lui. Muzica erupe din numeroasele difuzoare din tavan sau din pereţi, un soi de soft rock, binecunoscutul stil al meu şi al lui Camryn. Dacă cineva m-ar fi întrebat acum câţiva ani ce fel de muzică aş cânta dacă aş avea vreodată o formaţie, nu m-aş fi gândit niciodată la soft rock. Vreme de câţiva ani am cântat, prin baruri şi cluburi rock clasic, cum ar fi Stones şi Zeppelin, dar de când am cunoscut-o pe Camryn, asta s-a schimbat întru câtva. Am adoptat mai mult stilul Civil Wars, doar pentru că ne iese atât de natural în duet, dar atunci când avem concerte mai cântăm şi câteva piese de rock clasic.

Una dintre preferatele noastre: „Hotel California” a celor de la Eagles, prima piesă pe care am cântat-o împreună. Se prea poate să
0 fi pus în maşină când am pornit la drum şi să o fi făcut doar de distracţie, dar a rămas în sufletele noastre. Şi am cântat şi „Laugh, I Nearly Died” a

celor de la The Rolling Stones, pe care Camryn a insistat să o înveţe.

Însă Camryn încă adoră piesele mai noi şi Civil Wars mai mult decât orice, aşa că de obicei asta cântăm.

În seara asta nu va fi diferit.

Presupun c-o să aleagă „Tip of My Tongue” şi „Birds of a Feather”, întrucât sunt cele două cântece care o fac să se simtă bine. Ador să o văd cântând pe scenă lângă mine, deoarece devine atât de plină de viaţă şi jucăuşă, şi a nabii de sexy. Nu că n-ar fi deja toate acele lucruri, dar e ca şi când o latură mai îndrăzneaţă iese la suprafaţă când cântă. Şi nu cântă pur şi simplu – face un adevărat spectacol. Cred că e acea mică actriţă pe care a ţinut-o ascunsă în ea. Mi-a spus că a jucat în piese de teatru la şcoală şi se vede cu ochiul liber talentul pe care îl are.

Dar se pare că atunci când e alături de mine pe scenă e foarte fericită, şi de aceea această seară e atât de importantă. E pentru prima oară când concertăm împreună de când a pierdut copilaşul şi sper că va fi terapeutic.

Ne croim drum prin mulţimea de oameni şi ne îndreptăm spre scenă, unde începem să ne aranjăm lucrurile, care nu sunt prea multe: o chitară – din păcate nu a mea – şi două microfoane, însă începem abia după vreun sfert de oră.

— Sunt atât de emoţionată, îmi spune Camryn la ureche, ridicând glasul ca să o pot auzi.

Scot un *pffft* şi spun:

— O, mă laşi? De când ai tu emoţii? Am mai făcut asta de câteva zeci de ori.

— Ştiu, dar de data asta cânt în faţa lui Aidan şi a lui Michelle.

— El e paralel cu muzica, aşa că părerea lui nu prea contează.

Camryn zâmbeşte.

— Ei bine, nu sunt atât de emoţionată cât să nu vreau s-o fac. Într-un fel, e incitant.

— Aşa te vreau, spun eu şi mă aplec să o sărut pe buze.

— Fetele alea două, strigă Camryn la mine, fără să se uite în direcţia lor, de la prima masă din stânga ta, pot să jur că fac deja sex cu tine în mintea lor.

Râd uşor şi clatin din cap.

— Iar tipul ăla care stă lângă femeia cu tricou mov, spun eu, gesticulând subtil în direcţia lui, are coapsele tale în jurul capului său încă de când ai păşit pe scena asta.

— Aşadar, în seara asta, ele vor fi, ha? întreabă ea.

Încuviinţez şi spun:

— Îhî.

— Ai grijă să le oferi tot ce-i mai bun, iubitule, spune ea, aruncându-mi un zâmbet diabolic.

— Oho, aşa voi face, îi răspund eu cu aceeaşi privire diabolică.

Am inventat chestia asta în a doua seară la Levyʹs: alegem câte un tip şi o tipă din mulţime, care par să aibă acea atitudine de mi-ar-plăcea-să-te-fut, iar noi îi facem să simtă „mai speciali” în timpul unui cântec de-al nostru. Dar întotdeauna începem prin a le oferi ţintelor noastre mici frânturi de atenţie înainte să le dăm lovitura finală. Doar o privire, o întâlnire de trei secunde a ochilor, pentru a-i da de ştire tipei sau tipului că pe ei i-am observat puţin mai bine decât pe ceilalţi oameni din local. Camryn deja îşi ţese magia. Tipul are întipărit pe chip un rânjet tâmp. Ea se uită la mine şi îmi face cu ochiul. Punându-mi cureaua chitarei pe umăr, arunc o privire spre cele două fete, care, trebuie să recunosc, sunt destul de sexy. Mai întâi o ţintuiesc pe brunetă, stând aşa vreo câteva secunde, iar apoi mă uit la prietena ei. În clipa în care se uită în altă parte, le văd chicotind şi vorbind între coarde, ascunse pe după mâini. Eu zâmbesc şi îmi trec degetele peste corzi pentru a le acorda. Camryn loveşte cu degetul în microfon, iar apoi aduce două scaune pe care probabil că vom sta doar pe durata unui cântec. Se suie pe al ei şi îşi încrucişează picioarele; acele tocuri negre, înalte şi sexy, decorate cu ţinte argintii, Sunt suficiente pentru a o face să pară că stăpâneşte bine acest domeniu. La naiba, unele dintre lucrurile pe care le poartă mă scot din minţi.

Un tânăr urcă pe scenă şi ne prezintă publicului. Cele mai multe voci din încăpere se sting atunci când încep să cânt la chitară.

Iar când Camryn preia frâiele la primul cântec, vocea ei e atât de senzuală, încât captează atenţia tuturor în doar câteva secunde.

Interpretăm patru cântece alături de un public binevoitor care dansează, se îmbată şi încearcă să cânte alături de noi. Atmosfera din bar e explozivă şi îmi place la nebunie.

Camryn coboară de pe scenă cu microfonul în mână şi îşi face drum spre victima ei. Înainte ca melodia să se termine, el dansează deja cu ea, distrându-se de minune. Când mâinile lui se apropie prea tare de părţile pe care numai eu am voie să le ating, Camryn, ca o profesionistă ce e, zâmbeşte şi continuă să-i cânte în timp ce-l îndepărtează de ea.

Apoi facem o scurtă pauză.
Camryn mă împinge în spatele scenei în timp ce oamenii încep din nou să vorbească.
— Trebuie să merg la baie, spune ea.
Trag centura peste cap şi sprijin chitara de peretele din spate.
— Du-te la baie. Eu o să iau ceva de băut, spun eu. Vrei ceva?
Ea zâmbeşte, încuviinţând.
— Da, adu-mi ce vrei, nu contează.
— Alcool? întreb eu.
Ea încuviinţează din nou şi mă sărută, probabil dorindu-şi să scape cât mai repede de mine, ca să nu facă pe ea.
— Ah, şi ce-ar fi să cânţi singur următoarea melodie? sugerează ea.
— Pe bune? De ce?
Ea se apropie şi îşi pune mâinile pe pieptul meu.
— Îţi iese mai bine singur şi cred că eu am cam terminat-o pe ziua de azi. Mi-ar plăcea să te văd pe scenă.
Mă sărută pe buze. E mult mai înaltă în acei pantofi, astfel încât suntem cam la acelaşi nivel.
Dacă asta e ceea ce-şi doreşte, eu n-am nimic împotrivă. Nu vreau s-o oblig.
— Bine, am să cânt singur, încuviinţez eu. Oricum, îmi va fi mult mai uşor să le seduc pe cele două fete care-mi fac ochi dulci.
Ea îmi zâmbeşte şi spune râzând uşor:
— Andrew, să nu sari calul. Adu-ţi aminte ce s-a întâmplat ultima oară.
— Ştiu, ştiu, spun eu, făcându-i semn să plece.
Camryn se întoarce, iar eu îi trag o palmă peste fund când porneşte în fugă spre toaletă.

Camryn

14

Când ajung la baie, dau peste un rând de femei care aşteaptă să se elibereze cabinele. Aerul e înţesat de miros de alcool, parfum şi haine îmbâcsite cu fum de ţigară. O uşă de cabină se deschide şi se închide cu un *zbang* enervant o dată la câteva secunde, în timp ce persoanele intră şi ies. Mai întâi mă duc să mă spăl pe mâini, strecurându-mă cu greu printre două fete matolite care stau pe blat, de-o parte şi de alta a mea. Slavă Domnului că tipele sunt genul vesele la beţie, fiindcă în seara asta n-aş putea să am de-a face cu persoane cu care trebuie să mă lupt. Fetele îşi cer scuze că stăteau în calea mea şi se dau la o parte pentru a-mi face loc.

— Mulţumesc, spun eu şi întind mâna ca să pornesc apa.

— Hei, tu eşti tipa care cântă, spune fata din stânga mea, arătând cu degetul spre mine şi zâmbind, după care se uită la prietena ei şi înapoi la mine.

— Da, eu sunt aia, bănuiesc.

Nu prea am starea necesară să port o conversaţie la baie. Cu cât pierd vremea mai mult într-o toaletă publică, cu atât mai scârboasă mă simt.

— Voi doi sunteţi bestiali, spune ea, toată numai zâmbet.

— Da, pe bune, zice prietena ei. Şi, pe bune, ce naiba faceţi cântând prin baruri?

Pur şi simplu ridic din umeri şi mai storc puţin săpun din dozator, încercând să le evit cât mai amabil cu putinţă.

— Da, chiar aşa, adaugă cea din stânga mea. Aş plăti să vă văd cântând.

Bine, nu sunt chiar atât de imună la complimente. Zâmbesc şi îi mulţumesc din nou.

Când alte două cabine se eliberează, ele profită de ocazie şi se închid înăuntru. La ieşire, îmi fac cu mâna şi îmi urează mult noroc în „cariera mea muzicală”. Aproape că rămân singură, mă întorc cu faţa spre oglindă, dar nu mă uit. În schimb, bag mâna în buzunar şi scot o pastilă, înghiţind-o cu apă de la chiuvetă.

E pentru a mai scăpa de emoţii.

Apoi mă uit la reflexia mea, alungând din minte pastila şi sentimentul de vinovăţie pe care îl am de fiecare dată când iau una. Născocesc scuze pentru a le justifica şi aproape că reuşesc să mă păcălesc. Dar ştiu că vina pe care o simt mereu se află acolo dintr-un motiv bine întemeiat.

În mai puţin de unsprezece minute, deja nu-mi mai pasă de vină, de scuze şi de emoţii, întrucât acea parte a creierului meu a fost amorţită.

Îmi trec degetele pe sub ochi pentru a curăţa rimelul întins, după care îmi şterg faţa cu hârtie igienică. Trebuie să arăt bine când mă întorc acolo. Mă simt minunat, dar trebuie să şi arăt astfel.

Făcându-mi loc prin mulţime, îi găsesc pe Aidan şi pe Michelle stând în spatele enormului bar şi mă duc lângă ei. Apoi îmi amintesc că Andrew s-a dus să-mi ia ceva de băut, dar n-am de gând să merg din nou printre toţi acei oameni, doar pentru a-mi lua băutura.

— Voi doi sunteţi fantastici! strigă Michelle.

Mă îmbrăţişează, iar eu îi întorc îmbrăţişarea, simţindu-mi zâmbetul indus de pastilă întinzându-se pe toată faţa.

Mă întorc spre Aidan.

— Tu ce părere ai?

— Sunt de acord cu Michelle! spune el. Ar trebui să vă scrieţi propriile melodii şi să cântaţi aici mai des. Tot timpul am pe-aici vânători de talente. Şi vedete.

Arată cu degetul spre peretele din spate, unde un şir de fotografii cu autograf de la diferiţi muzicieni şi actori atârnă într-o linie perfectă.

— Porniţi cu propriul vostru material, continuă el. Pun pariu că în maximum un an, voi doi aţi putea face rost cu uşurinţă de un contract cu o casă de discuri.

Sunt atât de ameţită acum, încât ar putea să-mi spună că suntem varză şi că nu avem niciun viitor în această industrie, iar eu tot aş zâmbi astfel, lăsând cuvintele lui să treacă prin mine ca prin aer.

Mă uit prin local şi îl văd pe Andrew pe scenă cu chitara lui şi cu formaţia casei, pregătindu-se să interpreteze cântecul care îl defineşte, „Laugh, I Nearly Died”. El chiar nu poate să mă vadă prin mulţime, dar ştie că sunt cu ochii pe el. Ador să-l văd pe scenă, simţindu-se în elementul lui. Ştiu că, indiferent cât de buni suntem împreună pe plan muzical, el întotdeauna va străluci când va cânta singur. Îmi place să mă gândesc la felul în care a fost prima oară când l-am văzut pe scenă. Pentru că în acea seară în New Orleans, el a cântat *pentru* mine şi m-am simţit cea mai norocoasă fată din lume.

Aş da orice să mă simt din nou aşa. Orice…

La câteva secunde după ce a început melodia, Andrew, ca întotdeauna, beneficiază de atenţia tuturor celor din sală. Cele două fete de la masă s-au ridicat acum, dansând una cu cealaltă în mod provocator, dar ştiu că e pentru Andrew. Am mai văzut-o şi înainte. Îl vor pe Andrew, iar el le lasă să

creadă, doar pentru o seară, că şi el le doreşte. Complet inofensiv. Eu şi Andrew privim asta ca pe un lucru bun – îi facem pe oameni să se simtă bine în pielea lor. Puţin flirt ici şi colo, făcând ca o fată sau un băiat norocos să fie în centrul atenţiei, suficient cât să zâmbească şi să se îmbujoreze. Nu ştii niciodată ce se întâmplă cu adevărat în vieţile lor, iar o atitudine cochetă, pozitivă nu poate fi niciodată un lucru rău.

Când ne întoarcem spre casă, la scurt timp după miezul nopţii, mă duc la culcare înaintea tuturor. Stau întinsă vreme de o oră, ascultându-le vocile călătorind până în camera mea. Andrew voia să meargă la culcare odată cu mine, însă am insistat să mai stea cu fratele lui. În ultima vreme îşi face mult prea multe griji pentru mine. Mâine ne întoarcem la Raleigh şi vreau ca el să petreacă mai mult timp cu Aidan.

Mai trece o oră şi eu încă sunt trează.

Frustrată, bag mâna în poşetă, căutând flaconul. Fără ca măcar să-mi dau seama, am mai rămas doar cu câteva pastile.

De data asta, adorm după ce înghit trei.

Andrew

15

— Camryn? Iubito, te rog, trezeşte-te!

O scutur, strângând-o de umăr.

În clipa de faţă, sentimentul care predomină e îngrijorarea, iar cele secundare sunt furia şi durerea. Dar, suficient de ciudat, sentimentul de nesiguranţă le ţine la distanţă pe toate celelalte.

O scutur din nou.

— Trezeşte-te!

Habar n-am câte pastile blestemate din astea a luat, dar, judecând după flaconul care e aproape gol şi care ar putea sugera o supradoză, simt un val de panică lovindu-mă din plin. Însă ea respiră normal şi bătăile inimii par a fi în regulă. Dacă nu se trezeşte…

Deschide puţin ochii, iar eu inspir uşurat.

— Camryn. Uită-te la mine!

Într-un final, se concentrează suficient cât să se uite în ochii mei.

— Ce e? geme ea uşor şi încearcă să închidă din nou ochii, însă o apuc de umeri şi o oblig să se ridică în capul oaselor.

— Am spus să te trezeşti! Ţine-ţi ochii deschişi!

Se ridică dezorientată, dar e mai mult din cauză că a fost forţată să se trezească şi să stea aşa.

— Câte ai luat?

Michelle stă în spatele meu, în pragul uşii.

— Vrei să chem ambulanţa?

Brusc, Camryn devine extrem de atentă. Nu ştiu dacă întrebarea mea şi-a făcut loc spre mintea ei sau dacă menţionarea ambulanţei a făcut-o, dar se uită la mine cu ochi mari, înspăimântaţi.

— Câte din pastilele astea afurisite ai *înghiţit*?

Întoarce capul şi vede flaconul cu pastile de pe noptieră. Când am realizat că ea nu obişnuia să doarmă până la ora două după-amiaza şi am venit să văd ce face, am găsit flaconul pe jos.

— Camryn?

O scutur din nou şi beneficiez din nou de atenţia ei.

Camryn se uită lung la mine. În acest moment, văd atât de multe în ochii ei, încât nu pot alege între umilinţă, regret, durere, furie sau cedare. Iar apoi ochii i se umplu de lacrimi. Îi simt trupul tremurând sub greutatea strânsorii mele. Izbucneşte în lacrimi, căzând în braţele mele, suspinând incontrolabil, iar asta mă termină.

— Andrew? o aud pe Michelle din uşă.
Fără să mă uit înapoi la ea, îi zic:
— Nu, o să fie bine.
Şi îmi reprim propriile lacrimi şi furia, simţind o apăsare în piept.
Uşa se închide încet în spatele meu când Michelle iese din cameră.
O ţin pe Camryn vreme îndelungată, lăsând-o să plângă pe tricoul meu. Nu spun nici un cuvânt. Nu încă. Pe de-o parte fiindcă știu că are nevoie de asta, să poată plânge şi să dea totul afară. Dar, pe de altă parte, sunt atât de enervat şi de rănit, încât simt c-ar trebui să fac un pas înapoi şi să mă calmez, astfel încât să nu spun lucruri pe care n-aş vrea să le rostesc. O ţin strâns, cu braţele petrecute în jurul trupului ei care tremură. O sărut pe creştet şi încerc să nu plâng şi eu. Partea supărată din mine mă ajută în această privinţă.
— Îmi pare atât de rău! plânge ea şi, când aud durerea din glasul ei, aproape că renunţ complet la supărare, strângând-o şi mai tare.
— Îmi ceri *mie* scuze? întreb, nevenindu-mi să cred.
O îndepărtez de mine, ţinând-o ferm de mâini. Clătinând furios din cap, mă întorc la starea de acum câteva minute.
— Nu, mai întâi trebuie să-mi spui câte ai luat.
O privesc supărat.
— Seara trecută, spune ea. Doar trei.
— Câte erau în flacon?
— Nu ştiu. Probabil vreo douăzeci.
— Atunci, de când le iei?
Face o pauză, după care răspunde:
— Doar de marţi. Sunt ale mamei mele. Am luat una când m-a durut capul, dar apoi am început să le iau…
Ochii i se umezesc din nou. Ridic mâna şi îi şterg lacrimile de pe faţă.
— La naiba, Camryn! exclam, lipind-o din nou de pieptul meu pentru un scurt moment. Ce dracu a fost în mintea ta?!
— Nimic! plânge ea. Nu ştiu ce se întâmplă cu mine!
Îmi pun palmele pe obrajii ei.
— Tu *ştii* ce se întâmplă cu tine. Ai luat-o razna după ce ai pierdut-o pe Lily şi nu poţi să faci faţă acestui lucru. Mi-aş dori să fi vorbit cu mine.
Cu chipul ei încă în mâinile mele, îşi mută privirea în altă parte. Tăcerea mormântală dintre noi mă loveşte în cel mai ciudat mod cu putinţă.
— Camryn?

Încerc s-o fac să se uite din nou la mine, dar nu vrea.

— Vorbeşte cu mine. Trebuie să vorbeşti cu mine. Ascultă, nu ai făcut nimic greşit şi nici nu puteai să previi ceea ce s-a întâmplat. Trebuie să ştii asta. Trebuie să înţe…

Îşi retrage brusc capul din mâinile mele, ochii ei sfredelindu-i pe ai mei, plini de durere şi… de altceva.

— Ba *este* vina mea! spune ea, îndepărtându-se.

Coboară pe partea cealaltă a patului şi îşi încrucişează braţele la piept, stând cu spatele la mine.

— Camryn, nu e vina ta.

Pornesc spre ea, dar, în clipa în care simte că mă apropii prea tare, se întoarce.

— Ba nu, *e* vina mea, Andrew! spune, lacrimile curgându-i şiroaie pe obraji. Mă gândeam că sarcina avea să strice totul! Uram că încă locuiam în Galveston după ce trecuseră deja patru luni! Mă întrebam cum aveam să facem toate lucrurile pe care ni le doream cu un copil în cârcă! Aşa că, da, e numai vina mea c-am pierdut-o şi mă *urăsc* din tot sufletul pentru asta!

Îşi îngroapă faţa în mâini. Fac un pas mare spre ea, îmbrăţişând-o din nou.

— Dumnezeule, Camryn, *n-a fost vina tal*

Nu cred că am mai spus vreodată ceva cu atâta emoţie. Pieptul îmi tremură incontrolabil.

— Priveşte-mă! îi spun, îndepărtând-o din nou de mine. Rahatul ăla este ceva normal. Iar dacă tu eşti vinovată, atunci şi eu sunt. Şi eu mă gândeam din când în când la astfel de lucruri, dar, de asemenea, nici eu n-aş fi dat-o de bunăvoie cuiva, chiar dacă aş fi putut.

Nu trebuie să confirme cu voce tare acea afirmaţie, pentru că ştiu că nici ea n-ar fi făcut-o. Dar oricum o confirmă:

— Nu am regretat-o niciodată, spune ea. Şi o… o vreau înapoi!

—Ştiu. Ştiu.

O îmbrăţişez strâns şi o duc la marginea patului, ajutând-o să se aşeze. Mă ghemuiesc între picioarele ei, proptindu-mi braţele pe coapsele ei şi luându-i ambele mâini într-ale mele. Mă uit la ea şi îi mai spun o dată:

— Nu a fost vina ta.

Ea îşi şterge câteva lacrimi şi stăm aşa pentru ceea ce pare a fi o veşnicie. S-ar putea să mă creadă – ori asta, ori pur şi simplu vrea să evite discuţia. Apoi se uită spre peretele din spatele meu şi spune pe un ton aproape şoptit:

— Asta înseamnă că sunt dependentă?

Vreau să râd, dar n-o fac. În schimb, clatin din cap şi îi zâmbesc blând, apăsându-mi uşor degetele pe mâinile ei.

— A fost un moment de slăbiciune. Camryn, nici măcar cei mai puternici oameni nu sunt imuni în faţa slăbiciunii. Patru zile şi un flacon de analgezice nu te transformă într-o dependentă. A fost o decizie proastă, dar nu eşti dependentă.

Se uită iarăşi la mine.

— Michelle şi Aidan or să creadă asta.

Clatin din cap.

— Ba nu, n-or să creadă. Şi nimeni altcineva n-o s-o facă.

Mă ridic şi mă aşez pe pat, lângă ea.

— În plus, nu e treaba nimănui. Ăsta e un lucru pe care numai noi trebuie să-l ştim şi să-l rezolvăm.

— N-am mai făcut niciodată aşa ceva, spune ea, privind drept înainte. Nu pot să cred…

— Nu erai în apele tale, îi zic. Nu ai mai fost de când a murit Lily. În cameră se aşterne din nou tăcerea. O privesc cu coada ochiului, dar o las câteva clipe în pace. Pare căzută pe gânduri.

Apoi spune:

— Andrew, poate că n-ar mai trebui să fim împreună.

Cuvintele ei mă lovesc atât de brusc şi de tare, că parcă am rămas fără aer.

Sunt atât de şocat, încât simt că vorbele ei mi l-au furat pe tot. Inima mi-a luat-o la goană.

Într-un târziu, când nu continuă, reuşesc să îngaim:

— De ce spui asta?

Şi mi-e teamă de răspunsul ei.

Ea continuă să privească drept înainte, lacrimile alunecând încet pe obrajii ei. Apoi se uită la mine şi văd în ochii ei aceeaşi durere profundă pe care sunt sigur că ea o vede în ai mei.

— Pentru că toţi cei pe care îi iubesc tind să mă părăsească sau să moară.

Uşurarea mă inundă, dar e eclipsată de durerea ei.

Abia în acest moment îmi dau seama că e pentru prima oară când Camryn s-a deschis în faţa mea sau a altcuiva, în legătură cu acest subiect. Mă gândesc la lucrurile pe care mi le-a spus Natalie şi la conversaţiile pe care le-am avut cu Camryn în excursie şi ştiu că acum Camryn recunoaşte cât de

mare e durerea ei, nu doar de faţă cu altcineva, ci, mai important, de faţă cu ea însăşi.

— Mă simt atât de egoistă că am spus asta, continuă ea, şi nu o întrerup sub nicio formă. Tata ne-a părăsit. Mama s-a schimbat. Bunica mea, singura persoană care a rămas la fel şi care a fost mereu alături de mine când aveam nevoie de ea, a murit. Ian a murit. Cole a intrat la închisoare. Natalie m-a înjunghiat pe la spate. Lily…

Într-un târziu se uită la mine, durerea intensificându-i-se pe chip.

— Şi tu.

— *Eu?*

Mă ghemuiesc din nou în faţa ei.

— Dar eu sunt aici, Camryn. *Mereu* voi fi aici, îi spun luând-o de mâini. Nu-mi pasă ce faci sau ce se întâmplă între noi. N-am să te părăsesc niciodată. Am să fiu cu tine pentru totdeauna.

O strâng mai tare, apoi continui:

— Îţi aduci aminte când am spus că tu eşti totul pentru mine? M-ai rugat să îţi aduc aminte în caz că aveai să uiţi vreodată. Ei bine, îţi amintesc acum.

Suspinele îi zguduie trupul.

— Dar ai fi putut să mori, zice ea, lacrimile distorsionându-i vocea. În fiecare zi, când eram la spital, mă gândeam că avea să fie ultima ta zi. Şi apoi, când nu s-a întâmplat şi când tu ţi-ai revenit, eu mi-am dat seama că încă mă gândeam la asta. La câteva săptămâni după, la câteva *luni* după, pentru că o parte din mine simţea că trebuia să accept ideea că tu aveai să pleci. Cândva. Pentru că *ştiam* că mă vei părăsi într-un fel sau altul. Aşa cum au făcut toţi ceilalţi.

— Dar n-am *făcut-o,* spun eu disperat, încercând să zâmbesc.

Mă aşez pe podea şi o trag jos, lângă mine.

— N-am murit. N-am făcut-o, deoarece ştiam că erai alături de mine în tot acel timp. Pentru că ştiam că eram meniţi a fi împreună şi pentru că, dacă tu aveai să fii în viaţă, la fel aveam să fiu şi eu.

— Şi dacă o să se întâmple? întreabă ea.

Nu am anticipat asta.

— Dacă tumoarea va recidiva?

— N-o să se întâmple, spun eu. Şi, chiar dacă o s-o facă, am să mă lupt din nou cu ea. La dracu, am supravieţuit opt luni fără să merg la doctor şi *tot* am învins-o. Avându-te pe tine în viaţa mea, bătându-mă la cap să-mi

fac analizele în mod regulat, nu există nicio şansă să mă poată omorî mai târziu.

Nu pare întru totul convinsă de asta, dar o mică rază de speranţă apare pe chipul ei şi asta e ceea ce voiam să văd.

— Îmi pare tare rău, spune ea, dar, în loc să-i zic să nu-i pară, o las să aibă parte de acest moment, întrucât îi oferă o anumită finalitate. Pun pariu că n-a trebuit niciodată să ai de-a face cu asemenea persoane nebune.

Îşi trece degetele pe sub ochi.

Încerc oarecum să mai înveselesc atmosfera, mângâind-o pe genunchii goi şi spunând:

— Te-aş iubi şi dacă ai fi una dintre tipele alea care dau fuga la baie ca să-şi bage degetele pe gât după ce mănâncă sau dacă ai avea un fetiş secret cu clovni.

Ea râde uşor printre lacrimi şi mă face să zâmbesc. Îi ridic bărbia cu vârful degetului şi redevin serios, privind-o adânc în ochii ei albaştri, frumoşi.

— Camryn, spun eu, Lily pur şi simplu nu era pregătită. Nu ştiu de ce, dar nu te poţi învinui pentru ea sau pentru oricine altcineva. Şi trebuie să înţelegi că suntem în povestea asta împreună. Mereu. Crezi asta?

Încuviinţează.

— Da.

Mă aplec şi o sărut mai întâi pe frunte şi apoi pe buze.

Tăcerea se aşterne, iar atmosfera din cameră pare diferită. Mai luminoasă. Ştiu că ea n-o să-şi revină complet peste noapte, dar văd că deja se simte mai bine. Îmi dau seama doar privind-o că se simte mult mai puţin împovărată acum că şi-a luat tot rahatul ăla de pe suflet. Avea nevoie de asta. Avea nevoie de cineva care să o ajute. Nu cineva indiferent sau cineva care i-ar da numai răspunsuri standard la toate problemele.

Ea avea nevoie de *mine.*

Mă ridic şi o iau de mână.

— Vino aici.

Mă urmează. Ridic flaconul de pastile de pe masa de lângă pat şi apoi o trag după mine în baia din cameră. Ridic capacul toaletei şi îi înmânez flaconul. Dar, înainte să pot spune ceva, Camryn îl întoarce cu fundul în sus fără să şovăie şi aruncă cele patru sau cinci pastile în toaletă.

— Încă nu-mi vine să cred că am fost atât de slabă.

Se uită pierdută spre apă, în timp ce pastilele se rotesc şi sunt trase în jos. Îşi ridică privirea spre mine.

— Andrew, aş fi putut foarte uşor să devin dependentă de ele. Nu pot să-mi imaginez…

— Dar n-ai făcut-o, o întrerup eu înainte să îşi întipărească asta în minte. Şi ai dreptul la un moment de slăbiciune. Şi gata.

Ies din baie şi mă plimb prin cameră. Ea mă urmează şi se opreşte în mijlocul încăperii, uitându-se la mine.

— Andrew?

Mă opresc şi mă întorc cu faţa spre ea.

— Dă-mi doar o săptămână.

Pare uşor confuză.

— O săptămână pentru ce?

Zâmbesc uşor.

— Fii de acord cu asta. Stai aici, cu mine, o săptămână.

Devenind din ce în ce mai confuză, spune:

— Ăăă, bine. Am să stau aici, cu tine, o săptămână.

După privirea ei, e clar că habar nu are ce-o aşteaptă, însă are încredere în mine şi asta este cel mai important. Am de gând să ne oferim ceea ce amândoi avem nevoie, indiferent dacă ea vrea asta sau nu.

Camryn

16

Ziua a treia

N-am crezut niciodată că aş fi în stare de ceea ce am făcut. Andrew îl numeşte moment de slăbiciune şi poate că are dreptate, dar îmi va lua al naibii de mult timp ca să mă iert pentru asta.

Michelle mi-a spus clar că nu mă judecă şi, deşi mă face să mă simt mai bine, mă trece o senzaţie de umilinţă ori de câte ori sunt în aceeaşi încăpere cu ea sau cu Aidan. Poate că de asta mă simt atât de prost, pentru că ei sunt extrem de înţelegători.

O săptămână. Habar n-am la ce s-a referit Andrew, dar nu ar fi frumos din partea mea să îl bat la cap cu întrebări. Trebuie să-l las să-şi ducă la îndeplinire planul. În ultimele zile a fost extrem de secretos, adesea ducându-se în alte camere să vorbească la telefon, astfel încât eu să nu aud. Am încercat doar o singură dată să trag cu urechea, devenind extrem de tăcută pe canapea, atunci când a intrat în bucătărie să discute cu Asher. Dar trasul cu urechea m-a făcut să mă simt vinovată, aşa că am dat televizorul mai tare, ca să nu pot auzi.

Şi se prea poate să fi luat pastile doar timp de o săptămână, dar, aparent, a fost suficient cât să mă simt aiurea la trei zile după ce le-am înghiţit pe ultimele. Mă simt agitată, lipsa somnului fiind mai groaznică decât atunci când nu luam pastile, însă cel puţin micile dureri de cap încep în cele din urmă să dispară. Nu-mi pot imagina ce-ar însemna să fii dependent de ele câteva luni sau câţiva ani. Îmi pare rău pentru oamenii care sunt…

Ziua a patra

Aidan intră în casă cu un mic teanc de plicuri, citindu-le pe fiecare în parte, în timp ce trece prin camera de zi.

Preţ de o clipă se uită ciudat la un plic alb şi îl ridică, privindu-mă înainte ca Andrew să între în cameră.

— Se pare că ăsta îţi aparţine.

Se uită din nou la mine, dar îi înmânează plicul lui Andrew.

Am un sentiment extrem de ciudat în legătură cu asta, aşa că, din instinct, mă ridic de pe fotoliu şi mă duc lângă Andrew, ca să văd de la cine este.

Chiar înainte ca Andrew să-l ia din raza mea vizuală şi să lase mâna să-i cadă într-o parte, strângând bine plicul, văd numele lui Natalie scrijelit pe partea din faţă.

Ştie că am văzut.

— Nu, spune el, clătinând din cap. Am să te las să-l citeşti altă dată.

Iar apoi bagă plicul în buzunarul de la spate al jeanşilor.

Am încredere în el, dar o parte din mine e agitată cu privire la toată această situaţie. De ce i-ar trimite Natalie lui Andrew scrisori? încredere sau nu, primul lucru care îţi vine în minte e să te întrebi dacă nu cumva se petrece ceva între ei. Dar ăsta e un lucru absurd şi îl alung imediat.

Plănuiesc ei ceva împotriva mea.

Mi-aş dori să ştiu ce anume se petrece.

Ziua a cincea

Astăzi vorbesc la telefon cu Natalie, cu mama şi apoi cu Marna. Aceasta încearcă să pretindă că nu s-a întâmplat nimic cu bebeluşul şi se descurcă la fel de bine cum s-a descurcat Michelle în prima mea zi în Chicago. E extrem de amabilă şi de grijulie. Pe de altă parte, mama se pare că nu poate să vorbească decât despre relaţia mea cu Andrew. Mă bate la cap ori de câte ori poate cu privire la data la care o să ne căsătorim şi a stabilit deja că o să facem nunta ca la carte, încerc să-i spun că nu vreau o rochie extravagantă sau o capelă, sau flori de mii de dolari, care vor muri după o săptămână, dar e ca şi cum nu m-ar auzi. Ea pur şi simplu vrea să ne căsătorim. Poate că aşa o să se simtă şi ea mai bine când el va dormi în camera mea. Habar n-am ce anume îi trece prin cap maică-mii, dar uneori am senzaţia că nici ea nu ştie.

Andrew se duce azi să-şi facă nişte verificări la un medic din Chicago. Şi, ca de fiecare dată când el merge la analize, simt un gol în stomac până termină. Din fericire, s-a întors cu veşti bune.

Ziua a şasea

Vorbesc din nou cu Natalie la telefon, dar tot nu aduc în discuţie plicul. Nici ea nu prea se poartă normal. E evident că încearcă din răsputeri să nu dezvăluie secretele lui Andrew, ceea ce înseamnă că purtăm o conversaţie stânjenitoare, plină de momente de tăcere. Aş vrea să-i râd în faţă şi să-i spun că nu e în stare să se prefacă, mai ales că ea vrea să-mi spună totul şi să termine cu asta.

Ziua a şaptea

Această „O Singură Săptămână” a fost una dintre cele mai lungi săptămâni din viaţa mea. Stau o vreme în pat din cauză că devine din ce în ce mai rece, dar, de asemenea, şi pentru că sunt agitată şi nu nimic altceva. Andrew s-a trezit acum o oră şi nu s-a întors în cameră decât o singură dată, pentru a-şi lua papucii. M-a sărutat și mi-a zâmbit, ca şi când ar fi fost în secret entuziasmat, după care a ieşit cu spatele din cameră, fără să spună nici un cuvânt.

Mă răsucesc pe-o parte, ghemuită sub plapumă, şi mă uit pe geam. Soarele străluceşte puternic azi, iar cerul e albastru şi lipsit de nori.

Îi aud pe cei trei umblând de colo-colo prin casă.

Pantofii lui Andrew scârţâie pe podeaua de lemn de pe hol. Deschide uşa şi stă acolo, uitându-se la mine.

— Ridică-te şi îmbracă-te, spune el cu mâna pe clanţă.

Îl privesc preţ de o secundă, gândindu-mă că o să îmi explice de ce vrea să fac asta, dar el doar îndreaptă mâna spre pantofii mei de pe podea, de parcă ar spune *încalţă-te cu ei*, apoi închide uşa.

Fac aşa cum mi s-a spus. Mă ridic şi mă îmbrac cu jeanşii mei preferaţi şi cu un pulover tricotat supradimensionat, apoi îmi pun o pereche de şosete şi mocasinii. Când ies din dormitor şi intru în camera de zi, Michelle e ghemuită în colţul canapelei, cu o pătură peste picioare, uitându-se la televizor. Îşi întoarce capul să mă privească şi îmi zâmbeşte cald, ca şi când ştie ceva ce eu nu ştiu. Şi în mod sigur ştie.

— E afară cu Aidan, spune ea, dând din cap spre uşa din faţă.

Devenind din ce în ce mai agitată, mă îndrept încet spre uşă şi o deschid.

Păşind pe veranda din piatră din faţa casei, îi văd pe Andrew şi pe Aidan stând la marginea drumului împreună cu Asher, rezemaţi cu toţii de Chevelle.

Preţ de o clipă gândesc: *Bine, aşadar, vizita lui Asher e toată surpriza*? Mă bucur să-l văd pe Asher, dar, să fim serioşi, asta nu e ceva ce ar fi meritat atâta secretomanie din partea lui Andrew.

E ceva legat de maşină, din câte îmi dau seama, dar e tot ce am putut să pun cap la cap. Am eu o teorie cu privire la prezenţa maşinii aici, dar în acest moment am să-mi dau toată silinţa să nu mă gândesc la asta.

Cobor repede treptele de piatră şi îl îmbrăţişez pe Asher.

— Arăţi bine, fetiţo, spune el cu acele gropiţe aproape identice cu ale lui Andrew şi cu acei ochi verzi luminoşi.

Apoi mă strânge bine şi mă ridică uşor.

— Mă bucur să te văd, spun eu zâmbind.

Privesc într-una de la el la Andrew, care are un zâmbet atât de mare, încât mă îndoiesc că va mai ţine prea mult pentru el ceea ce a plănuit.

Mă uit la Chevelle şi apoi la Asher. O fac din nou.

— Aşadar, tu ai condus tocmai din…

OK, chestia asta e şi mai deconcertantă decât credeam eu. Maşina era în Texas şi, din câte ştiu, Asher era în Wyoming. Într-un târziu, continui:

— Ce se întâmplă?

Asher se uită la Andrew, iar Andrew se dezlipeşte de maşină şi se apropie de mine.

— L-am rugat pe Asher să aducă maşina aici, spune el.

— Dar de ce?

Asher îşi încrucişează braţele şi se sprijină de portiera din spate a maşinii.

— Pentru că e nebun, spune el râzând. Şi pentru că nu a avut încredere într-o companie de livrări să o aducă aici.

Mă întorc din nou spre Andrew, aşteptând ca el să scuipe totul. O briză rece pătrunde prin puloverul meu tricotat, iar eu îmi ascund mâinile în interiorul mânecilor.

— Ai la dispoziţie cinci minute să îţi aduni toate lucrurile în geantă, spune el, iar inima mi-o ia la goană înainte ca el să termine propoziţia.

Bate cu degetul la încheietura mâinii, unde nu are nici un ceas.

— Nici o secundă în plus.

— Andrew…

— Nu stăm la discuţii, spune el. Du-te şi adună-ţi lucrurile.

Mă uit la el fără nici o expresie pe chip.

Teoria mea era adevărată, dar nu voiam să fie. Nu vreau să plec din nou la drum… Vreau să zic, îmi dore*sc… dar nu* e în regulă. Pur şi simplu nu e în regulă.

Acum mai ai patru minute, spune Asher.

— Dar nu putem pleca aşa, pur şi simplu, comentez eu. Ar fi nepoliticos.

Gesticulez spre Asher.

— Şi Asher de-abia a ajuns aici. Nu vrei să petreci ceva timp…

— Pot să-mi vizitez fratele mai mare oricând doresc, spune Asher. În clipa de faţă, cred că ai face mai bine să asculţi de el, altminteri s-ar putea să ajungi să porţi aceeaşi pereche de chiloţi tot drumul, timp de o săptămână.

Mai trec câteva secunde şi eu încă nu mă mişc. Sunt într-un oarecare şoc, bănuiesc.

— Iubito, mai ai trei minute, spune Andrew, privindu-mă serios. Nu glumesc. Du-te în casă, aruncă rahaturile noastre în genţi şi intră naibii în maşină.

O, la dracu', a redevenit el însuşi…

Când dau din nou să comentez, privirea lui Andrew devine sălbatică.

— Grăbeşte-te! Timpul se scurge! exclamă el, arătând cu mâna spre casă.

Într-un târziu, lăsând garda jos şi intrând în joc pe cât de mult îmi permit, îi arunc o privire urâtă şi spun:

— Bine.

Sunt de acord cu asta doar pentru că ştiu că el se străduieşte să îndrepte lucrurile. Dar mă simt extrem de vinovată.

Nerespectând ordinul lui jucăuş de cinci minute, mă răsucesc pe călcâie şi mă îndrept foarte încet spre casă, negrăbindu-mă dinadins, ca o dezaprobare tăcută a acestei situaţii.

— Michelle, tu ştiai despre asta? întreb eu când trec pe lângă ea.

— Normal! strigă spre mine şi aproape că îi pot auzi veselia din glas.

Deschid uşa de la dormitor, îmi pun geanta pe pat şi încep sa bag de toate în ea. Apoi mă duc în baie şi înşfac periuţele de dinţi şi câteva articole necesare. Scot încărcătoarele de mobil din perete, iau telefonul meu de pe noptieră şi le înghesui pe toate în poşetă. Mă plimb prin cameră, sperând că n-am uitat nimic.

Se pare că Andrew şi-a împachetat lucrurile la un moment dat şi eu n-am observat.

Rămân în mijlocul camerei, scrutând fiecare centimetru din jurul meu, fără să văd, de fapt, ceva. Nu vreau să fac asta, dar poate că e cel mai bun lucru.

Mă claxonează de trei ori, făcându-mă să mă desprind de gândurile mele. Îmi pun geanta pe umăr şi iau poşeta de pe pat.

— Ne mai vedem! spune Michelle de pe canapea.

Mă opresc chiar înainte să trec de ea şi mă aplec peste canapea pentru a-i da o îmbrăţişare cam ciudată, îngreunată de gentile de pe umerii mei.

— Distracţie plăcută! adaugă ea.

— Îţi mulţumesc că ne-ai invitat, spun eu.

Zâmbindu-mi, Michelle îmi face cu mâna, iar eu ies pe uşă.

Când cobor treptele, Andrew deschide portbagajul Chevelle-ului, iar eu arunc genţile înăuntru. Am trecut cu mult de cele cinci minute alocate, dar chiar îl provoc să spună ceva legat de asta.

— Eşti gata? întreabă Andrew, închizând portbagajul.

Inspirând adânc, mă uit la Asher şi la Aidan şi mă duc să-i îmbrăţişez pe amândoi.

— Mă bucur c-ai venit, spune Aidan.

— Ţine-l pe frate-meu pe linia de plutire, zice Asher.

Le zâmbesc amândurora şi mă sui pe locul din dreapta, iar Andrew închide portiera pentru mine.

Băieţii îşi iau rămas-bun. Un minut mai târziu, Andrew se suie la volan şi un val de aer rece se strecoară în maşină.

Se uită la mine.

— Aşadar, uite cum o să decurgă lucrurile, spune el, punându-şi încheieturile mâinilor pe volan. Mergem în sud-est, spre coastă…

— Stai puţin, îl întrerup eu, tu ai plănuit itinerarul?

E cu totul împotriva stilului său. Chiar mă mir.

Andrew rânjeşte uşor şi spune:

O parte. Însă e necesar.

— Care parte e necesară?

Se uită la mine ca şi când ar vrea să spună: *Mă laşi să termin?*

Tac din gură şi îl las să continue în timp ce întinde mâna peste mine şi deschide torpedoul.

— Ne îndreptăm spre sud şi o să rămânem pe coastă toată iarna, spune el, iar acum mă întreb cât oare are de gând să stăm pe drum.

Toată iarna? Nu am nicio idee la ce naiba se gândeşte. Scoate o hartă şi o despătureşte peste volan. Îl privesc atentă.

— Urăsc frigul ăsta afurisit. Dacă rămânem pe coastă şi mergem spre sud, e perfect, putem evita zăpada şi celelalte rahaturi în cea mai mare parte a timpului.

OK, e un plan bun, recunosc. Nici eu nu suport vremea rece, aşa că planul ăsta e necesar. Încuviinţez şi îl las să continue.

Andrew gesticulează spre harta uriaşă şi începe să plimbe degetul peste ruta noastră.

— O să începem pe coasta Virginiei şi de-acolo mergem înspre sud –, trecând prin statul tău –, dar nu ne oprim pentru nici o vizită, spune el, arătând cu degetul spre mine. Pur şi simplu e o zonă de tranzit, bine?

Aşteaptă să îi răspund.

Încuviinţez, întrucât, în mod sigur, nebunia lui e sistematică, iar eu simt că e necesar să-l susţin.

Se uită spre hartă şi degetul începe să se plimbe din nou peste ea.

— Apoi, Carolina de Sud, spre Georgia, după care vom traversa toată linia de coastă a Floridei, începând cu Fernandina Beach – degetul lui face o plimbare lungă peste hârtie – şi terminând cu Pensacola.

— Cât timp o să ne ia toată excursia asta?

El zâmbeşte şi clatină din cap.

— Contează?

Apoi împătureşte harta inegal şi o aruncă pe bancheta din spate.

— De data asta eu decid traseul. În mare parte pentru că nu vreau să-mi îngheţe fundul. Dar…

Se întoarce şi se uită drept înainte, fără să mă privească în ochi.

— … ei bine, aşa trebuie să fie.

— Andrew, de ce faci asta?

Ochii săi se întorc din nou spre mine.

— Pentru că e normal, spune el cu o privire insistentă. Pentru că tu eşti în maşină.

Cuvintele lui mă încurcă.

— Pentru că sunt în maşină?

El încuviinţează subtil

— Da.

— Dar… ce vrea să însemne asta?

Ochii lui verzi se îmblânzesc odată cu zâmbetul şi el se apleacă peste scaun, luându-mă cu degetele de bărbie. Mă sărută pe buze şi spune:

— Ai fi putut să te cerţi cu mine o mie de ani pe treaba asta. Ai fi putut să-mi spui să-mi dau foc atunci când ţi-am zis să îţi aduni lucrurile. Dar n-ai făcut-o.

Mă mai sărută o dată, iar respiraţia lui mentolată persistă pe buzele mele.

— Nu ai alergat în casa aia pentru că ţi-am spus eu s-o faci, ci pentru că e ceea ce tu ţi-ai dorit. N-ai făcut niciodată ceva doar pentru că ţi-am spus, Camryn. Eu sunt doar cel care îţi dă şutul în fund, atâta tot.

Încerc să ascund zâmbetul care mi se strecoară pe chip, dar nu pot. El se apleacă, îşi lipeşte buzele de fruntea mea şi îşi potriveşte scaunul. Motorul toarce agresiv preţ de o clipă când piciorul lui calcă acceleraţia.

Are dreptate. Lucrurile pe care le-am făcut atunci când el m-a rugat, chiar dacă mie nu mi-au convenit uneori, le-am făcut pentru că o parte din mine a vrut asta. Mă uimeşte că el întotdeauna mă cunoaşte mai bine decât mă cunosc eu însămi.

Andrew

17

Cred că ieri, în Chicago, a fost pentru prima oară când n-am putut prezice reacţia lui Camryn la una dintre ideile mele exigente. Fata mea era distrusă. Transformarea ei mă speria al naibii de tare cu fiecare zi care trecea. Am riscat şi l-am sunat pe Asher în acea seară, rugându-l să aducă Chevelle-ul tocmai până în Chicago. Nu ştiam ce ar fi putut face Camryn şi, ca să fiu sincer, eram îngrijorat că va refuza să meargă. Din cauza sentimentului de vinovăţie. Hei, nici eu nu suport că am pierdut-o pe Lily. Mi-aş tăia o mână sau un picior ca să o avem înapoi în vieţile noastre. Dar ce-a fost a fost, şi să stăm să ne înecăm în lacrimi şi să refuzăm să facem ceea ce ne bucură pe amândoi, indiferent *care* ar fi motivul, e o prostie mare cât casa. Aşa îţi pui capăt zilelor. O moarte lentă, dureroasă. Dacă ea ar fi refuzat să mergem, aş fi luat-o pe sus, cu lovituri şi ţipete, şi aş fi dus-o pe bancheta din spate a maşinii. Pentru că asta este viaţa noastră. Ne-am cunoscut pe drum; am început să ne ştim unul pe celălalt şi să ne iubim tot pe drum. Acolo ne e locul şi o să continuăm până ce devine limpede că ar trebui să facem altceva.

Primele paisprezece ore ale călătoriei noastre lungi sunt liniştite şi lipsite de evenimente. Conduc tot drumul din Chicago spre Virginia Beach, ascultând muzica de la radio sau CD-urile mele, atunci când nu pot găsi un post bun. Camryn, deşi zâmbeşte şi vorbeşte despre peisaje în timp ce mergem, tot nu e în apele ei, dar o să-şi revină. S-ar putea să dureze câteva zile, însă sigur va fi din nou ea însăşi.

Plajele sunt diferite pe Coasta de Est faţă de cele din Texas. Sunt mai curate, iar apa oceanică de aici arată aşa cum trebuie, nu mâloasă şi întunecoasă ca apa golfului din Galveston.

E spre sfârşitul după-amiezii. Am urmărit soarele apunând exact când am intrat în Virginia Beach şi a fost pentru prima dată după avort când am văzut acea sclipire în ochii lui Camryn. Dacă aş fi ştiut că un apus putea face asta, aş fi dus-o cu mult timp în urmă să vadă unul.

— Aşadar, ne luăm camere separate? întreabă ea când coborâm din maşină în parcarea primului nostru hotel.

Nu-mi dau seama dacă glumeşte, dar pun pariu că nu se aşteaptă să îi fac jocul.

— Exact asta o să facem.

Deschid portbagajul şi îmi pun ambele genţi pe umăr.

— Tu vorbeşti serios?

E de-a dreptul şocată şi mi se pare extrem de amuzant.

Mă prefac pe cât de bine pot. Nu aveam intenţia să iau două camere separate, dar acum, că tot a adus asta în discuţie, nu e o idee atât de rea.

Închid portbagajul şi pornim spre recepţia hotelului.

— Andrew, cred c-am trecut de etapa asta.

— Două camere duble pentru nefumători, vă rugăm, şi, dacă se poate, una lângă alta.

Recepţionera începe să tasteze la calculator. Încerc să o ignor pe Camryn cât de mult pot, scoţând cardul din portofel.

— Andrew?

— Nu am două camere una lângă alta, spune femeia, dar am două vizavi una de cealaltă.

— E bine şi-aşa, zic eu.

Camryn şopteşte:

— Nu pot să cred că ai de gând să dai bani pe două camere, când e mai mult decât evident că am făcut sex de nenumărate ori până acum…

Camryn vorbeşte fără întrerupere în timp ce recepţionera se uită la noi de parcă am scăpat de la spitalul de nebuni. Ador să văd această privire pe chipurile oamenilor, această expresie uluită de nu-pot-să-cred-că-ai-spus-aşa-ceva.

— Te rog să taci, spun eu, întorcându-mă spre Camryn. Am să vin la tine în cameră să te regulez, nu-ţi face griji. Aşa că încetează cu scene din astea pe-aici!

Ochii lui Camryn se fac la fel de mari precum cei ai recepţionerei.

O iau pe Camryn de mână şi o trag după mine spre ieşirea din hol.

— Şedere plăcută! spune recepţionera pe un ton uluit pe când cotim spre ascensor.

Camryn izbucneşte în hohote de râs în momentul în care uşile liftului se închid.

— Ce-a fost *asta?!* întreabă ea, neputând să se linişească. Mă simt de parcă am fi doi adolescenţi imaturi.

— Dar râzi, subliniez eu. Aşa că a meritat.

Liftul se opreşte la cel de-al doilea etaj şi păşim în hol.

— Dar, pe bune, Andrew, de ce ai luat camere separate?

În timp ce străbatem culoarul, mă gândesc la scrisoarea pe care Natalie a trimis-o în Chicago la rugămintea mea. Ne oprim în mijlocul holului, în faţa camerelor noastre, iar eu las bagajele pe mocheta cu pete verzi.

— Doar pentru noaptea asta, spun eu, cotrobăind prin geantă după plicul respectiv.

Camryn este aplecată deasupra mea şi mă priveşte tăcută. Îmi dau seama că vrea să spună ceva, dar deocamdată nu ştie ce anume.

Mă ridic cu plicul în mână. Ea îi aruncă o privire, dar nu e sigură care-mi sunt intenţiile.

— În seara asta vei sta singură în camera ta, spun eu, şi îi înmânez plicul.

Zâmbetul i-a pierit încă de când am scos plicul din geantă, iar acum nu face decât să mă privească mirată şi confuză.

Precaută, întinde mâna şi ia plicul, nefiind sigură de nimic, poate chiar întrebându-se dacă *vrea* sau nu să ştie ce se află înăuntru.

Bag cartela în uşa ei şi o deschid, ducându-i geanta înăuntru. Ea mă urmează îndeaproape, tăcută şi suspicioasă, cu plicul strâns între degetele ei nesigure. Îi pun geanta pe masa lungă a televizorului şi îi verific camera, aşa cum am mai făcut-o şi înainte. Aprind luminile şi controlez caloriferul înainte să trag aşternuturile ca să văd dacă sunt curate. Aducându-mi aminte de fobia lui Camryn faţă de cuverturile de hotel, o iau de pe pat şi o arunc într-un colţ al camerei.

Camryn se aşază la picioarele patului, complet nemişcată.

Stau în faţa ei. O privesc în ochi şi pur şi simplu văd cum se uită la mine. Îmi trec degetul peste marginea sprâncenei ei şi apoi pe obraz, şi îi simt pielea încălzindu-se la atingerea mea. O doresc. Când şi-a coborât ochii pentru a se uita la buzele mele, a stârnit o poftă prădalnică în mine. Însă îmi ţin poftele în frâu. Sper că această seară să pună punct unui capitol din viaţa ei.

— *Cam s-a dus la înmormântare, mi-a spus Natalie la telefon în ziua în care am sunat-o de la Aidan. Dar a ajuns târziu, s-a aşezat cât mai în spate, aproape de ieşire, şi a plecat înainte de terminarea slujbei. A refuzat să se apropie de sicriu.*

— A *vorbit vreodată cu tine despre asta? am întrebat-o.*

— *Niciodată, mi-a răspuns Natalie. Şi, ori de câte ori am încercat s-o fac să vorbească despre înmormântare, despre accident, despre orice, ea mi-a tăiat-o din scurt.*

Această seară va fi extrem de dificilă pentru Camryn, dar, dacă nu va trece prin asta, nu o să-şi revină niciodată.

— Ştii unde mă găseşti, îi şoptesc eu, luându-mi mâinile de pe braţele ei. Am să stau treaz toată noaptea. Ieri am început să scriu alt cântec şi chiar vreau să lucrez la el cât încă e proaspăt în mintea mea.

Camryn încuviinţează şi zâmbeşte slab pe sub acea privire îngrijorată.

— Şi dacă nu vreau să stau singură în camera asta? întreabă ea.

— Te rog eu să stai, îi spun pe un ton sincer. Doar pentru o seară.

Nu mai vreau să adaug nimic, dar privirea sinceră de pe chipul meu îşi face treaba în locul cuvintelor.

— OK, cade ea de acord.

O mai sărut o dată pe buze şi o las singură în cameră.

Sper ca acest lucru să nu se întoarcă împotriva mea.

Camryn

Andrew mă lasă în cameră. Singură. Nu-mi place asta, dar, în cele cinci luni de când suntem împreună, am învăţat să-l ascult. *Cinci luni*. Acest lucru mă uimeşte de fiecare dată când mă gândesc la el, deoarece am senzaţia că am fost împreună cinci *ani*, ţinând cont de toate lucrurile prin care am trecut. Uneori mă gândesc la fostul meu prieten, Christian, cu care am fost după Ian şi care m-a înşelat de nenumărate ori în cele patru luni de relaţie. De-abia ne cunoşteam. Acum, că mă gândesc la asta, nici măcar nu pot să-mi aduc aminte care era data lui de naştere sau cum o chema pe sora lui, care locuia la două străzi de el.

Însă cu Andrew e o cu totul altă lume.

În cinci luni m-am regăsit alături de el, m-am îndrăgostit nebuneşte şi necondiţionat de el, am învăţat cum să-mi trăiesc viaţa cu adevărat, i-am cunoscut toată familia şi m-am simţit imediat acceptată, am avut parte de o călătorie pe viaţă şi pe moarte cu Andrew, am rămas însărcinată şi m-am logodit. Toate astea în numai cinci luni. Şi, acum, iată-ne aici, înfruntând o nouă greutate. Iar el e alături de mine la fiecare pas. Am fost proastă şi slabă şi am luat pastilele alea şi el e încă aici. Mă întreb dacă voi fi vreodată în stare de ceva atât de îngrozitor încât el să mă părăsească. Inima mea îmi spune că nu, nu voi putea niciodată să fac aşa ceva. Niciodată.

N-am să înţeleg în veci cum de am fost aşa de norocoasă să îl am alături.

Pierdută în gândurile mele, observ că nu mi-am luat ochii de la uşă de când el a plecat. Într-un târziu, mă uit la plicul din mână şi nu ştiu de ce, dar mă sperie când mă gândesc ce ar putea să conţină. Am tot meditat la asta în ultima săptămână. Să fie o scrisoare? Dacă da, atunci oare despre ce ar putea fi vorba? Şi de la cine ar fi? Pentru cine? De ce mi-ar scrie Natalie o scrisoare? De ce i-ar scrie lui Andrew o scrisoare?

Nu are nici o noimă.

Mă aşez la picioarele patului, lăsând poşeta să cadă pe duşumea, şi îmi trec degetele peste conturul plicului. Dar am mai făcut asta de câteva ori în ultima săptămână şi tot la aceleaşi concluzii am ajuns: sunt coli de hârtie, probabil groase, împăturite de două-trei ori. Nu e nimic inegal sau cu cocoloaşe. E doar hârtie.

Oftez şi dau să-l pun jos, însă continui să îl strâng între degete. Nu ştiu de ce nu deschid chestia asta afurisită. M-a scos din minţi timp de o săptămână şi iată-mă aici, pe cale să aflu secretul, însă mi-e prea teamă.

Pun plicul pe pat şi mă ridic, încrucişându-mi braţele şi privindu-l cu coada ochiului în timp ce mă plimb prin cameră. Sunt foarte precaută, ca şi când ar putea să sară pe mine şi să-şi bage ghearele în piciorul meu. Ca ticăloasa aia de mâţă pe care o are mătuşa Brenda. Ba chiar încep să cotrobăi prin poşetă după telefon, ca să-l sun pe Andrew şi să îl rog să-mi spună despre ce e vorba, până ce îmi dau seama cât de prostesc ar fi acest lucru.

Într-un târziu, ridic plicul şi, după o pauză îndelungată, simţindu-i greutatea uşoară în mâna mea, bag vârful degetului pe sub partea sigilată, pentru a o lărgi. După ce am rupt sigiliul, eşuând în a-l deschide eu grijă, spun să-l ia naiba şi rup restul. Arunc plicul distrus pe pat şi despăturesc colile elegante ca să aflu că majoritatea sunt goale. La un moment dat găsesc o poză cu faţa în jos şi refuz să o întorc pentru a vedea ce este pe partea cealaltă. În schimb, citesc ceea ce mi-a scris Natalie pe ultima coală.

Asta e cea mai bună poză pe care am putut s-o găsesc. Sper să te ajute cu ceea ce încerci să faci.

Cu sinceritate,
Natalie

Întorc poza şi inima îmi stă în loc când văd chipul frumos şi zâmbitor al lui Ian uitându-se la mine. Obrazul mi-e lipit de al lui în timp ce privim spre

aparatul de fotografiat. Luminile colorate de la caruselul organizat cu ocazia târgului din Carolina de Nord înviorează noaptea din fundal. Chipul lui Ian mă face să rămân fără aer de parcă aş fi căzut într-un lac rece ca gheaţa. Lacrimile îmi ţâşnesc imediat şi las poza să cadă pe pat. Ridic ambele mâini pentru a-mi acoperi buzele care îmi tremură.

De ce îmi permit să plâng după el?! De ce se întâmplă asta?

Am scăpat de toate pozele cu Ian dintr-un motiv bine întemeiat. Am şters fiecare fişier cu poze digitale pe care îl aveam, am scos numărul lui din telefon. Ba chiar am aruncat şi noptiera pe care am avut-o de mică, deoarece Ian sculptase într-o parte IAN O IUBEŞTE PE CAMRYN. M-am străduit să elimin toate amintirile cu el din viaţa mea, deoarece mă durea prea tare să ştiu că tot ce îmi mai rămăsese de la el erau lucruri materiale. În privinţa amintirilor nu puteam face prea multe, dar mi-am dat toată silinţa să le uit şi pe acelea.

De ce mi-ar face Andrew aşa ceva? De ce ar aduce din nou în viaţa mea toată acea durere, după ce tocmai am pierdut-o pe Lily?

O parte din mine ar vrea să urle la Andrew, să intre la el în cameră şi să-i spună cât de mult mă doare. Dar îmi dau seama imediat de ce a făcut-o. Ştiu de ce m-a lăsat singură cu fotografia în cameră. Pentru că mă iubeşte atât de mult, e dispus să mă dea înapoi lui Ian pentru o noapte, astfel încât eu să înţeleg şi să accept pierderea lui.

Dar nu pot să mă uit la poza aia afurisită! Pur şi simplu nu pot s-o fac!

Cu lacrimile curgându-mi şiroaie pe obraji, îmi scot puloverul gros din geantă şi îl pun pe mine. Apoi ies furioasă din cameră şi mă îndrept spre ascensor.

Câteva clipe mai târziu stau pe nisipul rece de pe plajă, contemplând oceanul nesfârşit.

Andrew

18

Mă întreb dacă o să-l deschidă. La dracu, mă întreb dacă mă va urî pentru că i-am făcut asta, dar, dacă şi-a atins scopul, a meritat să risc.

Pornesc televizorul şi o reluare a unui episod mai vechi din *Seinfeld* înlocuieşte tăcerea din cameră. Mă descalţ şi intru la duş, lăsând apa fierbinte să curgă pe mine până ce devine călâie. Mă gândesc doar la ce face Camryn singură în cameră, dacă se uită la acea fotografie a fostului ei prieten care a murit şi dacă face faţă acestei situaţii. Vreau să mă duc acolo să fiu alături de ea, dar ştiu că trebuie să se descurce singură. Ar fi trebuit să facă asta acum mult timp, înainte ca noi să ne fi cunoscut.

După ce mă şterg, îmi pun prosopul de jur împrejurul taliei şi cotrobăi prin geanta de pe pat după o pereche de boxeri. Mă aşez, mă uit pierdut spre televizor, apoi spre perete şi pe urmă înapoi spre televizor, până ce îmi dau seama că doar caut ceva care să-mi alunge gândurile de la Camryn.

Las MP3-ul să cânte vreo cinci melodii aleatorii, până ce decid că ar trebui măcar să văd ce face. Mai întâi încerc să o sun la telefon, dar nu-mi răspunde. Apoi iau telefonul hotelului şi sun la camera ei. Tot nu răspunde. Poate că face duş. Încerc să mă conving de asta până ce instinctele pun stăpânire pe mine. Îmi trag jeanşii şi o bluză şi traversez holul până la camera ei. Îmi lipesc urechea de uşă, să văd dacă pot auzi duşul curgând. Nimic. Aşa că trec cartela prin fantă pentru a debloca uşa.

Nu e aici. Inima îmi bate din ce în ce mai tare când înaintez în cameră. Primul lucru pe care îl observ e fotografia, pe care eu n-am văzut-o deloc până acum şi care se află pe pat. O iau şi o studiez preţ de o clipă. Camryn pare extrem de fericită. Asta e Camryn pe care o cunoşteam, cea cu un zâmbet frumos, plin de energie. Îmi amintesc acel zâmbet. L-am văzut de o mulţime de ori când eram pe drum împreună.

Panicându-mă, îmi iau ochii de pe fotografie şi mă apropii de fereastră. Privesc spre oceanul întunecat şi văd câţiva oameni mergând de-a lungul promenadei. Cu fotografia încă în mână, mă întorc repede în camera mea şi mă încalţ, fără să-mi leg şireturile, apoi mă îndrept spre plajă. Aerul rece nu e insuportabil, dar e suficient cât să mă facă să mă bucur că am o bluză cu mâneci lungi. Caut orice semn care să indice prezenţa ei, uitându-mă dintr-o parte în alta a promenadei şi pe şezlongurile din apropierea hotelului, dar nu e de găsit pe nicăieri. Punând poza în buzunarul de la spate, pornesc în pas alergător şi mă îndrept spre plajă.

O găsesc stând pe nisip, nu foarte departe de hotel.

— La dracu, iubito, m-ai băgat în sperieţi.

Mă aşez lângă ea, apucând-o cu mâna pe după talie.

Priveşte înspre ocean, vântul muşcător fluturându-i uşor părul blond. Nu se uită la mine.

— Îmi pare rău, spun eu. Voiam doar să…

— Andrew, te iubesc, mă întrerupe ea, dar tot nu se uită la mine. Nu înţeleg cum de e posibil ca o fată să fie atât de norocoasă şi atât de *ghinionistă* în acelaşi timp.

Nefiind sigur încotro se îndreaptă cu asta, mi-e teamă să vorbesc, întrucât nu vreau să îi spun ceva *greşit.* O strâng mai bine cu mâna, ca să ne încălzim unul pe celălalt. Şi nu spun nimic.

— Nu sunt supărată pe tine, zice ea. La început am fost, dar vreau să ştii că nu mai sunt.

— Spune-mi ce-ai pe suflet, îi zic eu pe un ton blând.

Tot nu şi-a luat privirea de la întunericul din faţa ei. Valurile de-abia ating malul la câţiva metri în faţa noastră. Un punctuleţ alb, lumina unei bărci, se mişcă în larg.

Deodată simt ochii lui Camryn aţintiţi asupra mea şi întorc capul ca s-o privesc. Clădirea din spatele nostru şi luna îmi asigură suficientă lumină cât să văd cum şuviţele de păr îi biciuiesc trăsăturile fine. Ridic o mână şi îi trag câteva fire de pe buze. Ochii i se îmblânzesc când se uită la mine şi spune:

— L-am iubit pe Ian, foarte mult. Dar nu vreau să crezi că…

Clatin din cap.

— Camryn, te rog să nu faci asta. Nu vorbim despre mine, OK?

Mai iau o şuviţă de păr şi o trag departe de gura ei.

— Nu îndrepta lucrurile astea spre mine.

Tace preţ de o clipă şi îi simt mâna în poala mea, aşa că îmi împletesc degetele cu ale ei.

Camryn îşi întoarce privirea spre ocean.

— Nu am vrut să merg la înmormântarea lui Ian, spune ea. Nu voiam ca ultima noastră întâlnire să se desfăşoare aşa.

Se uită la mine.

— Îţi aminteşti de ziua aceea la tine în apartament, când te-am auzit vorbind cu Aidan, care încerca să te facă să mergi la înmormântarea tatălui tău?

Încuviinţez.

— Da, îmi amintesc.

— I-ai spus că atunci când ai vrea să vezi ultima oară pe cineva, ai prefera ca persoana respectivă să fie în viaţă, nu întinsă într-un sicriu. Ei bine, asta am simţit eu în legătură cu înmormântarea lui Ian. Nu am vrut niciodată să merg. De asta nu am vrut s-o văd pe Lily. De asta am ales să o incinerăm.

— Dar *te-ai dus.* La înmormântarea lui Ian.

Deocamdată stau departe de subiectul Lily. E mult mai dureros. Pentru amândoi. Eu am văzut-o. Era atât de mică, încât ar fi putut încăpea în palma mea. Dar Camryn a refuzat s-o vadă.

Clatină din cap.

— Nu chiar, spune ea legat de înmormântarea lui Ian. Am fost acolo, dar e ca şi când n-aş fi fost. Felul meu de a-l lăsa să plece era să-l scot complet din mintea mea, fiecare cuvânt pe care mi l-a spus, chipul lui… orice am putut şterge am şters. M-am dus acolo doar pentru că asta se aştepta toată lumea să fac. Dacă nu mă gândeam la ce aveau să spună oamenii, aş fi stat acasă în ziua aia.

— Dar asta nu înseamnă că ai fi pus punct acelui capitol din viaţa ta, spun eu precaut. E ca şi cum ai mătura praful şi l-ai ascunde sub covor. E tot acolo. Ştii că e acolo. Şi o să te scoată din minţi până ce nu faci treaba cum se cuvine.

— Ştiu, zice ea.

După câteva secunde de tăcere, bag mâna în buzunarul de la spate şi scot fotografia.

— Ştii, dacă nu ar fi murit, aş fi fost puţin gelos pe el. Pentru un tip e destul de sexy.

Camryn îmi zâmbeşte şi observ că ochii ei de-abia ating marginea fotografiei.

O pun pe nisip, lângă genunchii noştri. Apoi redevin serios.

— Camryn, ceea ce se întâmplă cu tine – pastilele pe care le-ai luat, toate astea – nu are legătură numai cu pierderea lui Lily. Ştii asta, nu-i aşa?

Nu-mi răspunde, dar simt că se gândeşte mult la ceea ce i-am spus.

— Ai închis totul în tine. Pe Lily. Pe Ian. Conform celor spuse de Natalie, până şi pe bunica ta, pe Cole şi faptul că tatăl tău a plecat şi că îi pasă mai mult de noua lui prietenă decât de tine.

Îi vorbesc pe şleau, pentru că exact de asta are nevoie.

— În loc să înveţi să înfrunţi lucrurile astea, să jeleşti, chestii de genul ăsta, tu pur şi simplu închizi lucrurile astea în tine şi te aştepţi să dispară singure. Ai făcut asta cu mult înainte ca noi să ne fi cunoscut. Trebuie să ştii că astea se adună, iar într-o bună zi ai să explodezi şi ai s-o iei razna.

— Ştiu. Ai dreptate, ca de obicei, spune ea deprimată.

— Crezi asta sau eşti de acord cu mine doar ca să-mi închizi gura?

Îi rânjesc, sperând să obţin un zâmbet din partea ei.

Şi funcţionează.

Ea îmi zâmbeşte şi spune:

— Nu, chiar cred asta. Doar că îmi doresc să o fi făcut mai devreme.

— De ce o crezi acum?

— Pentru că tu eşti ca un filosof cu tatuaje.

Camryn râde, iar asta pur şi simplu mă topeşte.

Chiar râde. La început am fost convins că-mi va lua mult timp să o fac să se împace cu toate astea, însă ea continuă să mă surprindă în fiecare zi.

— Un *filosof?* fac eu. Puţin probabil. Dar recunosc că merit.

Camryn se întoarce într-o parte şi îşi pune capul în poala mea.

Se uită la mine cu acei ochi albaştri ca de căprioară şi nu mă pot abţine să nu întind mâna şi să îi ating faţa catifelată.

— Vrei să ştii adevărul? întreabă ea.

— Desigur, îi spun, dar brusc mă simt puţin îngrijorat.

— Aşa cum ţi-am spus acasă la Aidan. Dacă te-aş pierde vreodată, aş lua-o razna. Pierderea sarcinii a stârnit din nou toate temerile mele. Legate de pierderea ta. E ca şi cum în acea clipă a tragediei mi s-a adus din nou aminte de moarte şi de cât de repede poţi pierde pe cineva drag. Dacă Dumnezeu ori Natura, ori cine sau ce naiba controlează toate astea a putut să fie atât de nemilos şi de lipsit de inimă încât să-mi omoare copilul, atunci e clar că nu ar sta pe gânduri dacă ar fi să te omoare şi pe tine. Andrew, asta mă bagă în sperieţi. Gândul că te-aş putea pierde mă omoară pe dinăuntru. Şi, pentru că la un moment era cât pe ce să te pierd, mă tem şi mai tare.

— Dar ţi-am mai spus şi…

Se ridică şi se aşază în faţa mea, cu genunchii îngropaţi în nisip.

— Ştiu ce mi-ai spus, zice ea. Dar nu contează ce crezi tu sau faptul că spui exact lucrurile potrivite pentru a îmbunătăţi situaţia. Andrew, n-ai de unde să ştii ce se va întâmpla. Tumoarea ar putea foarte uşor să recidiveze şi, în pofida tuturor eforturilor, a tuturor precauţiilor, ar putea să te omoare.

Dau să o contrazic, dar e atât de dornică să-mi spună toate acestea, încât o las în pace.

— Eşti cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată, continuă ea, şi am puterea să te privesc în ochi chiar acum şi să-ţi spun că, oricât de tare doare, pot să accept moartea lui Ian. Pot să accept moartea lui Lily. Pot să accept moartea altora, chiar dacă îmi va fi extrem de greu. Dar pe-a ta…

Face o pauză şi nici măcar nu clipeşte atunci când mă priveşte în ochi.

— N-aş putea niciodată s-o accept pe-a ta. *Niciodată.*

Tăcerea dintre noi nu face decât să amplifice sunetul oceanului.

Vreau s-o iau în braţe, să-mi lipesc buzele de ale ei, dar rămân nemişcat, sorbind-o din priviri, deoarece cuvintele pe care tocmai mi le-a rostit sunt cele mai puternice cuvinte pe care le-am auzit sau simţit, sau înţeles vreodată.

Într-un târziu îmi întind ambele mâini şi o iau în braţe. Îmi pun palmele pe spatele ei, o privesc adânc în ochi şi îi spun:

— Te cred şi vreau să ştii că simt exact la fel.

Ea înclină uşor capul într-o parte.

— Serios?

— Da. Camryn, nu pot trăi fără tine. Aş putea încerca, dar ar fi o viaţă nefericită. Nu e vorba doar despre mine; tu ai putea muri mâine la fel de uşor ca şi mine. Nici eu şi nici tu nu suntem imuni la asta.

Nu obiectează, dar, preţ de o clipă, se uită în altă parte.

Îi cuprind obrajii cu mâinile, forţând-o să se uite la mine. Pielea ei e rece.

— Trebuie să trăim clipa, îţi aminteşti? spun eu şi beneficiez imediat de toată atenţia ei. Noi doi trebuie să facem un pact, chiar acum. Vrei să faci un pact cu mine?

Îmi mişc puţin mâinile ca să-i încălzesc urechile reci.

Ea încuviinţează.

—OK.

Sunt fericit că are suficientă încredere în mine, încât să nu pună întrebări înainte de a fi de acord cu ceva.

Luându-mi o mână de pe urechea ei, îi trasez cu degetele conturul frunţii ei, coborând uşor pe marginile obrajilor.

— Nu putem controla moartea, spun eu. Nu putem face nimic pentru a o evita sau pentru a o ţine la distanţă. Tot ce *putem* controla este felul în care ne trăim vieţile înainte ca moartea să ne ajungă din urmă. Aşadar, hai să ne

promitem unul altuia lucruri pe care le putem realiza indiferent de obstacole.

Camryn încuviinţează şi zâmbeşte vag.

— Ce fel de lucruri? întreabă ea.

— Tot ce vrem. Orice ne dorim unul de la celălalt. Cum ar fi…

Mă ridic de pe nisip şi îmi vâr mâinile în buzunare. Privesc înspre ocean, gândindu-mă la cea mai bună promisiune cu care să încep. Deocamdată nu-mi trece prin minte decât un singur lucru, aşa că mă întorc din nou spre ea şi arăt cu degetul în sus, spunând:

— Asta n-are nimic de-a face cu tumoarea sau cu altceva, dar vreau să-mi promiţi că, dacă voi fi vreodată conectat la aparate ca să supravieţuiesc şi tu simţi în sufletul tău că n-am să răzbesc, simţi că sufăr, atunci ai să mă deconectezi.

Zâmbetul îi dispare şi se uită la mine de parcă aş fi stricat acest moment. Mă întind şi o iau de mână, ridicând-o în picioare.

— Nu încerc să fiu morbid. Asta e o chestiune care nu mi-a dat pace niciodată, ştii? O vezi la televizor şi în filme. Un tip e conectat la toate maşinăriile posibile, încercând să-l ţină în viaţă, deoarece familia are mari speranţe. N-am nimic împotriva speranţei, dar chestia asta mă îngrozeşte.

O apuc blând de mâini.

— Să nu mă laşi niciodată să trăiesc ca o legumă. Promite-mi asta. Tu mă cunoşti mai bine decât oricine altcineva şi am încredere în tine să stabileşti când mi-a ajuns. Aşadar, promite-mi.

Încet, începe să înţeleagă. Îi ia o clipă, dar încuviinţează.

— Promite-mi acelaşi lucru, spune ea.

Zâmbesc şi spun:

— Aşa voi face!

Dă un pas înapoi şi îşi vâră mâinile în mâneci. Aranjându-şi puloverul, începe să se plimbe.

Se opreşte şi se uită la mine.

— Promite-mi că, dacă vreodată mă voi îmbolnăvi de Alzheimer şi nu voi mai recunoaşte pe nimeni, tu mă vei vizita în fiecare zi şi îmi vei citi aşa cum Noah i-a citit lui Allie.5[5]

— Cine? întreb eu, dar apoi îmi amintesc brusc. Aaa, înţeleg!

Râd şi dau din cap.

Ochii şi gura i se măresc.

— *Andrew!* strigă ea. Nu e deloc amuzant! Vorbesc serios!

Râde, iar eu o trag într-o îmbrăţişare.

— Bine, bine! spun eu, strângând-o tare în timp ce se vânzoleşte.

— A fost ideea ta, spune ea, aşa c-ar fi mai bine să nu faci glume pe seama ei.

— Ştiu. Ai dreptate, dar… pe b*une! Tre*buie să mă faci să devin Sparks acum?

Îi simt cotul pătrunzând în abdomenul meu, aşa că mă aplec puţin şi exagerez durerea cauzată, schimonosindu-mă din pricina agoniei şi a hohotelor de râs. Pentru a adăuga sare pe rană, Camryn mă împinge şi mă lasă lat pe nisip. Apoi se suie direct pe mine, cu picioarele de-o parte şi de alta a mea, cu mâinile în şolduri, adoptând o figură foarte autoritară. Îmi ţin o mână pe piept, râzând şi chinuindu-mă să am o mină serioasă, cu toate că ştiu al naibii de bine că nu o pot păcăli.

—E tipic pentru tine să faci haz de un moment extrem de serios.

Rămâne atât de sobră, încât mă face să râd şi mai tare, în mare parte pentru că ei îi este deosebit de greu să stea aşa mult timp.

Dă să se aşeze pe mine şi probabil va încerca să mă bată cu mânuţele ei fragile, însă ridic mâna şi o bag între picioarele ei, strângând-o tare.

— Aaauuu! geme ea şi este gata să cadă, însă reuşesc o ţin în loc. Ce-i cu tine de mă apuci de păăăă – la dracu, Andrew! — de ce mă apuci de părţile mele esenţiale?!

Apăs şi mai tare şi mă ridic treptat de pe nisip, ajutând-o să se lase pe spate. Cade în genunchi la acelaşi nivel cu mine.

— Pentru că-mi place, îi şoptesc eu peste buze. Acum, stai nemişcată!

Atmosfera dintre noi se schimbă în decurs de câteva secunde.

Pielea ei rece devine mai caldă, ochii ei devin mai fascinaţi, iar trupul mai supus.

— Sunt oameni pe-aici… încearcă ea să şoptească, dar strânsoarea mâinii mele între picioarele ei se înăspreşte şi o lasă fără grai.

— Nu-mi pasă, spun eu, privindu-i mai întâi ochii şi apoi buzele pline şi umede. Oamenii ăia-s destul de departe.

— Dar… ce faci…

— Stai nemişcată. Taci din gură.

Îmi trec limba peste buza ei de jos şi o sug uşor. O simt că încearcă să mă sărute, dar nu o las. Îmi iau mâna de pe pantalonii ei şi o strecor înăuntru pentru a-i simţi căldura. La naiba, deja e udă. Sprijinindu-mi capul în curbura gâtului ei, închid ochii şi inspir mirosul pielii ei. Rămâne complet

nemişcată, dar îi simt trupul tremurând şi inima bătându-i mai iute la atingerea mea. Vreau să i-o trag bine de tot. Dar, deocamdată, n-o fac, deoarece îmi place să mă torturez. Ador asta.

Mâna mea liberă cade de pe talia ei şi se duce spre coapse, forţând-o să-şi desfacă picioarele şi mai tare.

— Desfă-le! spun eu, buzele mele de-abia atingându-le pe ale ei, iar ea face exact ceea ce îi spun, mişcându-şi genunchii pe nisip.

Se încordează puţin când simte un bărbat mergând nu foarte departe de noi, dar o strâng din nou, vârând două degete în ea şi obligând-o să se uite doar la mine. Icneşte, iar eu tremur puţin, simţindu-i interiorul strângându-se în jurul degetelor mele. O privesc în ochi, iar uneori îi studiez forma gurii.

— Nu te uita decât la mine, spun eu. Nu-mi pasă că simţi nevoia de a închide ochii. Să n-o faci! Stai cu ochii pe mine!

Încuviinţează subtil, ca şi când i-ar fi teamă că mă voi opri dacă ea greşeşte.

Mişc degetele într-una, la început lent, scoţându-le şi folosind umezeala pentru a-i menţine clitorisul umed, frecându-mi degetul mijlociu deasupra lui în mişcări circulare. De fiecare dată când îl ating, ochii ei dau să se închidă, dar mă opresc în secunda în care observ asta, iar ea îşi recapătă controlul asupra privirii. Îmi mişc din nou degetele în ea, puţin mai repede şi, cu degetul mare, îi apăs clitorisul din ce în ce mai tare. Gemete uşoare îi scapă de pe buzele întredeschise, inspirând aerul rece din jurul nostru şi răsuflarea mea caldă în timp ce respir din ce în ce mai tare în gura ei. Dar nu îşi ia niciodată privirea de la mine şi nu vorbeşte, cu toate că ştiu că vrea să le facă pe amândouă.

— Recunoaşte, îi şoptesc eu, aplecându-mă la urechea ei, în acest moment nu ţi-ar mai păsa dacă cineva s-ar uita. Nu-i aşa? M-ai lăsa să ţi-o trag chiar aici, în văzul tuturor, şi te-ai ruşina abia după ce vom fi terminat.

Încuviinţează cu o mişcare a capului.

— Ce altceva m-ai lăsa să-ţi fac? o întreb cu buzele lipite de urechea ei, continuând să-mi mişc degetele.

— Orice ai vrea, spune ea cu un uşor icnet.

— *Orice* aş vrea?

Îmi frec degetul şi mai tare de clitorisul ei.

— Da… spune ea, bolborosind uşor. Oric*e lucru afurisit pe* care-l vrei…

Cuvintele ei, glasul ei pătimaş mă fac s-o doresc cu ardoare, iar mădularul mi s-a sculat atât de tare, încât de-abia mai rezist. Degetele mele se mişcă şi mai repede. Trupul începe să-i tremure, iar coapsele freamătă în încercarea de a se abţine. Mă dezlipesc de urechea ei şi o privesc din nou în ochi. Îşi ţine privirea aţintită asupra mea cât de bine poate, pleoapele îi devin din ce în ce mai grele, iar respiraţia îi este neregulată şi răguşită. Însă ochii se măresc şi îngheaţă când eu ating acel loc special şi am grijă să nu întrerup ritmul.

— Nu te uita în altă parte, spun eu şi continui să o privesc adânc în ochi.

Când juisează, privirea mea nu face decât să se întărească, pironind-o pe a ei într-un val de poftă trupească nestăvilită. E ca şi cum aş vedea plăcerea emanând din irisurile ei, ca şi cum aş simţi căldura orgasmului ieşind de pe pielea sensibilă a buzelor ei, care îşi doresc să le sărute pe ale mele cu atâta poftă, însă tot nu vreau s-o las. Iar când trupul ei agitat începe să se liniştească, bag şi mai adânc cele două degete, simţind-o cum le strânge în timp ce îi ţin clitorisul apăsat cu degetul.

Se prăbuşeşte pe pieptul meu.

Îi cuprind trupul cu mâinile mele şi o sărut în creştet.

— Ce naiba îmi faci? mă întreabă ea.

Râd uşor şi o ţin mai bine.

— Ce dracu' vreau, îi răspund eu cu viclenie.

Ridicând capul de pe pieptul meu, mă străpunge cu privirea.

— Ei bine, nu-mi pasă ce spui, dar de data asta n-am de gând să te las fără să-ţi întorc favoarea.

— A, vorbeşti serios?

— Da, foarte serios, aşa că nici măcar să nu-ţi treacă prin cap să încerci.

— Şi ce-ai de gând să-mi faci, mă rog?

Îmi simt rânjetul lăţindu-se pe tot chipul.

— Ce dracu' vreau, spune ea cu un rânjet şi mai diabolic decât al meu.

Apoi se ridică în picioare şi, apucându-mă de mână, mă saltă şi pe mine de pe nisip.

— Dar nu aici, spune ea. Se face prea frig.

— Tu eşti şefa, zic eu şi o las să mă tragă după ea.

N-aş aduce niciodată asta în discuţie, dar, pe când ne îndepărtăm de plajă, observ că poza cu Ian şi Camryn a rămas pe nisip. Mâna ei o strânge pe a mea şi Camryn se uită în ochii mei, zâmbindu-mi în timp ce traversăm promenada.

Ştiu că eu n-am avut prea multe de-a face cu încheierea acelui capitol din viaţa ei. Da, am forţat acel subiect, dar Camryn a fost cea care, în acea clipă, şi-a înfruntat una dintre cele mai mari temeri. A privit chipul unei persoane pe care a iubit-o şi a pierdut-o şi, într-un final, a acceptat asta. Recunosc, a fost ciudat cum s-a întâmplat totul şi nu m-am dus niciodată acolo cu vreo intenţie sexuală, mai ales într-un moment ca acela. Dar Camryn, în timpul pe care l-a petrecut singură pe acea plajă, gândindu-se la Ian, cu mult înainte ca eu să fi ajuns la ea, îşi dăduse deja seama de toate.

Nu pot să spun sigur cum a făcut-o sau care a fost implicarea mea, însă, când a părăsit plaja alături de mine în acea seară, a început să redevină ea însăşi.

Camryn îşi revenea, iar eu pluteam pe un nor alături de ea.

Camryn

19

8 *decembrie – cea de-a douăzeci şi una aniversare a mea*

Când a început să se facă din ce în ce mai frig, eu şi Andrew am călătorit numai spre sud. Am petrecut o noapte în Virginia Beach, iar de acolo am urmat linia de coastă a Carolinei de Nord, stând câteva zile în Myrtle Beach, Carolina de Sud, unde am făcut rost de primul meu loc de muncă în această excursie. Cameristă. În mod clar nu unul dintre preferatele mele, mai ales după ce Andrew mi-a amintit acum ceva timp de chestiile scârboase pe care clienţii au tendinţa să le lase în camere. Dar a fost un loc de muncă şi nu m-a deranjat prea tare, mai puţin atunci când s-au aşteptat să spăl coşurile de gunoi, care aveau lipite pe fund tot felul de rahaturi dezgustătoare. Mă scuzaţi, dar numai când mă gândesc la asta îmi vine să vomit. L-am sunat pe Andrew şi l-am implorat să vină s-o facă pentru mine. Desigur, l-am mituit cu promisiunea unor partide de sex oral în locuri aleatorii în schimbul serviciilor lui. Ieee, să-mi bag picioarele! Pe cine încerc să păcălesc? îmi place la nebunie să-i fac asta. Doar mă prefac uneori că urăsc asta, dar şi lui îi place când joc teatru, deoarece adoră să mă audă cum mă plâng.

Oricum, după câte se pare, astfel de joburi sunt ca uşile batante, angajaţii venind şi plecând atât de repede, încât nici măcar nu sunt trecuţi în statul de plată. Mă gândeam cum să folosesc acest lucru în favoarea mea cât timp eram pe drum. Aşadar, pentru a plăti doar jumătate din chiria camerei unde stăteam şi deoarece personalul hotelului era mai tot timpul insuficient, am întrebat dacă puteam să-i ajut, iar ei m-au angajat pe loc.

Însă serviciul era doar temporar, de vreme ce eu şi Andrew trebuia să plecăm din Myrtle Beach şi să ne îndreptăm spre noua noastră destinaţie, oricare ar fi fost aceea. Nu plănuim niciodată în avans destinaţiile. Singura regulă pe care o avem este să stăm pe coastă. Măcar până la primăvară. Dar mai sunt câteva luni până atunci, iar în acest moment suntem cazaţi într-un hotel de tip cabană, chiar pe plaja din minunatul oraş Savannah, din statul Georgia.

Iar astăzi împlinesc douăzeci şi unu de ani.

Andrew mă trezeşte dintr-un somn adânc, trăgând perdelele ferestrei uriaşe şi lăsând soarele să inunde camera.

— Trezirea, sărbătorito! strigă el de undeva din apropierea patului.

Îl aud lovind repetat cu palma în masa de lângă fereastră.

Gem şi mă răsucesc pe-o parte, întorcându-mă cu spatele la soare şi apoi îngropându-mă sub aşternuturi. O rafală de aer rece mă loveşte din plin când Andrew trage pătura de pe mine.

— O, *haide!* murmur eu, aducându-mi genunchii la piept şi trăgându-mi perna peste cap. Ar trebui ca de ziua mea să am voie să dorm mai mult.

Brusc, trupul îmi este târât din pat şi mâinile mi se zbat într-una, încercând să se apuce strâns de marginea saltelei. Mâna lui Andrew e strânsă ferm pe glezna mea. Lovesc şi mă zbat, încercând să scap, însă el mă trage peste pat atât de repede şi de uşor, încât cedez. Fundul îmi loveşte podeaua, iar aşternturile cad peste mine.

— Eşti un măgar şi jumătate! exclam eu râzând.

— Iar tu mă iubeşti aşa cum sunt. Acum, ridică-te!

Cu părul încâlcit, ridic privirea spre el şi îmi ţugui buzele. El îmi zâmbeşte şi îmi întinde mâna. O iau şi mă ridic.

— La mulţi ani, iubito! spune el şi mă sărută pe buze.

Mă înfior puţin, deoarece ştiu că am respiraţia de dimineaţă, însă m-am obişnuit deja cu faptul că el nu ratează niciun moment pentru a mă necăji cu asta.

Fără să se uite la mine, Andrew bagă mâna în buzunarul gecii şi scoate o cutiuţă din catifea neagră. Evident, a fost deja prin oraş azi-dimineaţă, însă eu sunt mai interesată de cutia pe care mi-o pune în mână. Îl privesc precaută, fiind pregătită să mă iau de el dacă mi-a nesocotit ordinele şi a cheltuit o mulţime de bani pe o bijuterie.

— Andrew? spun eu suspicioasă.

— Deschide-o, mă îndeamnă el. Am fost cuminte. Îţi jur!

Ridică ambele mâini de parcă s-ar preda.

Continuând să am mare grijă cu aparenta lui sinceritate, ridic capacul cutiei şi dau peste un lanţ cu pandantiv de diamant care mă face să icnesc. Apoi mijesc ochii spre el şi spun:

— Andrew, îţi jur…

Arunc din nou o privire colierului, simţindu-mă vinovată că îl ţin în mână.

— E clar că ăsta a costat…

— Îţi jur, zice el cu un zâmbet fermecător, n-a fost scump.

Muşcându-mi sceptică buza de jos, întreb:

— Atunci, cât a costat?

— A, cam o sută douăzeci şi cinci. Nimic mai mult. Jur pe inima mea! spune el, făcând o cruce cu degetul deasupra inimii.

Apoi ia colierul din cutie, lăsându-l să atârne pe mâna lui.

— Îţi place? întreabă, ducându-se în spatele meu.

Instinctiv, îmi ridic părul nepieptănat în timp ce el îmi pune colierul la gât.

— Andrew, e perfect. Nu doar că îmi place, ci îl *ador.*

Mă uit în jos când el îl prinde şi ridic pandantivul argintiu strălucitor între degete.

Mă întorc cu faţa spre el şi mă ridic pe vârfuri ca să-l sărut.

Nu înţeleg cum un asemenea colier a costat doar atât, însă el spune adevărul. Cred…

— Îţi mulţumesc, iubitule, îi spun eu zâmbind cu gura până la urechi.

Brusc, îmi trage o palmă la fund şi spune:

— Astăzi trebuie să ieşim de-aici. M-am săturat să mă ascund în camerele astea. M-am săturat de vremea rece. Mi-aş dori să putem hiberna.

— Şi eu. Şi ce anume vrei să facem?

Îmi iau nişte haine curate din geanta de lângă televizor.

— Nu ştiu. Orice, spune el. Îmbracă-te bine.

Sinceră să fiu, nu era nevoie să-mi spună asta. Nici măcar faptul că suntem pe coastă, în partea de sud, nu a schimbat lucrurile, de vreme ce ne-a fost foarte frig în ultimele zile. Visăm atât de mult la anotimpurile de primăvară şi vară, încât aproape că numai despre asta vorbim. Mă plâng mult că nu mai pot să-mi scot picioarele pe geamul maşinii fără să îngheţăm cu totul, iar el se plânge că încă nu am bifat pe listă dormitul sub stele pe câmp. Desigur, n-am s-o spun cu voce tare, deoarece s-ar încăpăţâna să o facem cât mai repede, dar pe mine nu prea mă încântă dormitul sub stele. Nu cred că m-ar încânta vreodată. Nu după ceea ce s-a întâmplat prima oară când am încercat asta. Nu. Eu sunt fericită cu paturile de hotel. Aici nu găseşti şerpi.

Iarna e deprimantă. Mă gândesc că de-aia numărul sinuciderilor din Alaska e atât de mare. E un stat frumos, dar aş accepta oricând căldura înăbuşitoare a unui stat deşertic din Sud.

Mă îmbrac călduros pentru ziua mea de naştere: geacă groasă, fular, mănuşi, toate alea. Şi *tot* mi-e al naibii de frig.

Andrew face ca iarna să fie fierbinte. Întotdeauna i-am considerat sexy pe băieţii cu fes, dar, după felul în care arată cu geaca lui de firmă şi cu fesul

împletit, cu puloverul gri-închis, cu jeanşii negri şi cu cizmele Doc Marten, pot să spun că nu mai am nevoie de nici un cadou pentru ziua mea de naştere. Zâmbesc în sinea mea, în timp ce trecem ţinându-ne de mână printr-o mică adunătură de oameni, cu toţii grăbindu-se spre intrarea în far, dorind să scape de frig, când trei fete, probabil turiste ca şi noi, se uită cu gura căscată la Andrew când trecem pe lângă ele. Asta se întâmplă destul de des şi ar fi trebuit să mă obişnuiesc până acum. Mă laud în sinea mea, dar cine n-ar face-o dacă ar fi în locul meu? E cel mai sexy om pe care l-am văzut vreodată. Nu e de mirare că a fost cândva fotomodel. Urăşte să vorbească despre asta, aşa că, desigur, aduc adesea în discuţie subiectul, doar pentru a-l vedea cum se strâmbă. În ultima vreme nu prea s-a mai bărbierit, aşa că acum are acea barbă sexy de câteva zile.

Urcăm scările spiralate ale farului şi admirăm împreună priveliştea. Pentru că trebuie să ne ocupăm timpul cu ceva. Preferăm să mergem fără vreo ţintă anume – conducând prin oraş şi alegând la nimereală locaţiile de vizitat. Totuşi, în aceste luni friguroase, nici măcar acest lucru nu mai este sigur. Ne sprijinim mâinile de balustradă şi ne lipim unul de celălalt pentru a ne ţine de cald. Vântul rece se năpusteşte asupra noastră, mai ales că suntem atât de sus, şi ştiu că probabil nasul şi obrajii mi s-au înroşit.

Ne ia cam cinci minute să spunem „La naiba cu asta!” şi să alergăm înapoi spre maşină.

— Poate c-ar trebui să mergem la un film, spune el. Sau… OK, zic să hibernăm.

Stăm acolo o vreme îndelungată, încercând să ne dăm seama ce-am putea face.

— Hai să mai conducem o vreme prin oraş, sugerez eu când nu-mi vine nici o idee în minte.

— Sau poate ar trebui să plecăm.

Ridic din umeri.

— Dacă vrei…

Apoi văd un indicator pe care scrie Târgul de Vechituri şi Magazinul de Antichităţi Fleas Tiques.

— Hai să mergem la cumpărături, sugerez eu.

Andrew nu pare deloc entuziasmat.

— La cumpărături?

Dau din cap şi gesticulez spre indicator.

— Nu la mall sau ceva de genul, spun eu. Poţi găsi lucruri interesante la târgurile de vechituri.

Expresia lui e tot lipsită de chef, dar bănuiesc că îşi dă seama şi singur că e mai bine decât să ne plimbăm prin frig sau să stăm în maşină şi să nu facem nimic.

Cedează, pentru că, să fim serioşi, nu prea are de ales, şi ieşim din parcare, urmând indicatoarele spre târgul de vechituri. Găsim de toate: pălării caraghioase, ustensile vechi de dentist, cuverturi lucrate de mână, casete video şi discuri. Andrew nu era prea impresionat până ce nu a dat peste acea cutie de lemn cu discuri.

— N-am mai văzut de câţiva ani buni un disc cu Led Zeppelin, spune el, ridicând unul în mână.

Coperta e atât de uzată şi de ştearsă, încât zici c-a zăcut prin vreun pod vreme de treizeci de ani, însă el îl ia cu atâta grijă, de parcă ar fi nou.

— Doar n-ai de gând să cumperi discul ăsta, nu-i aşa?

— De ce nu? spune el, fără să mă privească.

Îl întoarce ca să se uite pe spate.

— Pentru că e un *disc*?

— Da, dar e un disc *Led Zeppelin*, argumentează el, aruncându-mi o privire scurtă.

— Aşa, *şi?*

Nu îmi răspunde.

— Andrew, continui eu, la ce l-ai asculta?

Într-un târziu se uită la mine.

—Nu l-aş asculta.

— Atunci, de ce l-ai cumpăra? întreb eu, apoi răspund sarcastic în numele lui: A, e un obiect de colecţie. Înţeleg. Ai putea să-l montezi undeva pe bancheta din spate a maşinii.

Îi arunc un zâmbet arogant.

— Sau aş putea să te pun *pe tine* pe bancheta din spate şi să-l montez pe el în faţă.

Rămân cu gura uşor între-deschisă. Andrew rânjeşte şi îl pune la loc în cutie.

— N-am de gând să-l cumpăr, spune el, luându-mă de mână.

Câteva minute mai târziu, dăm peste o tarabă plină de haine vintage. În vreme ce cotrobăi cu meticulozitate prin toate rafturile, Andrew se duce la taraba de lângă mine, unde sunt expuse sute de DVD-uri şi de Blu-Ray-uri.

Stă acolo, cu braţele încrucişate, practic nemişcându-se în timp ce citeşte fiecare titlu în parte. Îi văd ceafa prin gardul de lemn care separă taraba lui de a mea. Mă întorc la hainele mele, simţind nevoia să cumpăr fiecare obiect vestimentar pe care pun mâna. *Iubesc* la nebunie hainele vintage. Nu e ca şi cum le-aş purta, mai ales că nu am purtat niciodată vreuna, însă sunt unele dintre acele lucruri pe care nu te poţi abţine să nu le priveşti cu admiraţie şi nu să te imaginezi în ele.

Trag umeraşele subţiri înapoi, unul câte unul, astfel încât să văd totul. Cămăşi cu mâneci largi şi dantele de piele, corsete, rochii cu mâneci lungi, curgătoare, şi volănaşe, cizme în stil victorian…

Ce e *asta*?

Inima îmi stă o clipă în loc când dau la o parte un umeraş şi văd rochia – o Gunne Sax ivorie vintage, cu mâneci scurte, încreţite. Iau umeraşul de pe suport şi lipesc rochia de mine, întorcându-mă să mă uit în oglindă. De-abia atinge podeaua. Ţinând rochia la înălţimea mea, duc cealaltă mână jos şi trag materialul cu degetele. Apoi fac o piruetă.

— Doamne, ador rochia asta, spun eu cu voce tare. Trebuie să mi-o cumpăr.

— Trebuie să recunosc, zice Andrew în spatele meu, făcându-mă să tresar, că e o rochie drăguţă.

Puţin ruşinată că m-a văzut admirându-mă în oglindă şi vorbind de una singură, nu mă uit la el. În schimb, arunc o privire în interior să văd eticheta cu mărimea. Mi se potriveşte! Desigur, trebuie s-o cumpăr acum, fără să stau pe gânduri. Aşa a fost să fie!

Lipind rochia pe mine, mă întorc cu faţa spre Andrew.

— Chiar îţi place? îl întreb eu vinovată, felul meu de a-l implora să nu-mi reproşeze conversaţia cu discul ăla vechi.

— Cred c-ar trebui să ţi-o cumperi, spune el cu un zâmbet mare. Deja mi te imaginez în ea. Frumoasă. Naturală.

Mă înroşesc instantaneu şi arunc din nou o privire în jos ca să o admir.

— Crezi?

Nu mă pot abţine să nu zâmbesc.

— Categoric! spune el. Şi mi-ar uşura accesul.

Asta era!

Ignor comentariul lui pervers, în mare parte pentru că sunt prea îndrăgostită de rochia asta. Apoi, brusc, îmi dau seama că nu am verificat preţul. Cunoscând deja rochiile Gunne Sax, ştiu că nu sunt scumpe. Dar,

când vine vorba despre vânzători amatori care cred că pot păcăli un client să dea pe ea de trei ori cât face, nu pot să îmi imaginez sub nicio formă ce preţ are. Îmi ţin respiraţia şi mă uit. Douăzeci de dolari! Perfect.

Mă uit din nou la Andrew şi, brusc, simt că sunt o ticăloasă fără pereche.

— Ce-ar fi să te duci să-ţi cumperi discul ăla cu Led Zeppelin? îi sugerez eu pe un ton timid.

Andrew clatină din cap, zâmbind.

— Un disc vechi chiar n-are nici o folosinţă. Dar o rochie ca asta e cu totul altceva.

Îşi încrucişează braţele la piept şi mă studiază din cap până-n picioare.

Cred că se comportă din nou ca un pervers şi mă pregătesc să îi spun asta, când adaugă:

— E ca şi cum te-ai căsători cu mine în ea.

Ochii lui verzi îi pironesc pe ai mei.

Zâmbetul mi se îmblânzeşte şi spun:

— Cred că e o rochie de mireasă perfectă.

— Atunci, aşa rămâne, zice el, luându-mă de mână. Când ne vom căsători, cel puţin putem tăia de pe listă rochia de mireasă.

— Asta e tot ce avem nevoie, zău aşa, spun eu, depărtându-mă de tarabă, cu rochia pusă pe mână.

Se uită la mine.

— Inelele, spune el cu o privire curioasă.

— Am un inel, zic eu, ridicând mâna, în caz că nu-şi mai aminteşte de cel pe care mi l-a cumpărat în Texas.

— Ăla e un inel de logodnă.

— Da, dar e suficient.

— Ei bine, şi eu am nevoie de unul, spune el. Sau ai uitat de mine? E nevoie de două persoane, să ştii.

Chicotesc în timp ce ne aşezăm la rândul scurt de la casă.

— OK, ai dreptate, dar sunt mulţumită de inelul pe care-l am. În plus, ştiu c-ai dat mulţi bani pe colierul ăsta. Nu poţi face asta.

— Ne-am reîntors deja la subiect? întreabă el jucăuş, scoţându-şi portofelul din buzunar. Nu te-am minţit cu privire la cât am dat pe colier.

Poate că el chiar spune adevărul.

— Te cred, spun eu într-un târziu.

El zâmbeşte şi nu mai zice nimic.

Andrew

20

Da, sunt un mincinos afurisit. Colierul ăla a costat vreo şase sute de dolari, dar ştiu că ar fi mai bine să nu-i spun. Ea crede că la lucrurile scumpe nu contează decât zerourile din preţ, dar nu e întotdeauna aşa. Pe bune, e neobişnuit ca o fată să facă atâta tevatură pentru un simplu preţ. La dracu, am văzut fete plângându-se şi făcând scandal că prietenii lor nu cheltuiau suficienţi bani cu ele. Mă întreb dacă ele îşi dau seama cât de tare ne îngreunează situaţia când se adună cu prietenele lor şi îşi compară pietrele aşa cum noi ne-am compara centimetrii. Apropo, noi *chiar nu facem* asta. Eu, cel puţin, n-am cunoscut niciodată vreun tip care să vrea să-şi scoată scula şi să şi-o compare cu a mea.

Am vrut să cumpăr ceva cu adevărat frumos pentru ziua lui Camryn. Pur şi simplu s-a întâmplat ca dintre toate lucrurile să-l prefer pe cel care era mai scump.

Asta este, iubito!

S-ar putea să leşine dacă ar afla cât am dat pe verighetele noastre, pe care le-am cumpărat când eram în Chicago. Mi-a fost extrem de dificil să le ţin departe de Camryn. Însă am reuşit să ascund cutiuţa într-un compartiment secret din geanta mea.

Ne petrecem întreaga zi la fel ca întotdeauna, plimbându-ne şi înfruntând vremea rece. Când ne întoarcem la hotel, îmi iau chitara şi îi cânt o melodie la care am lucrat o săptămână. M-am străduit să o termin de ziua ei, întrucât şi aceasta reprezintă un cadou din partea mea. L-am scris doar pentru ea. L-am intitulat „Laleaua de pe deal”, un cântec inspirat de prima zi petrecută împreună după ce am ieşit din spital, atunci când m-am operat:

— Ar trebui s-o iei mai uşor, mi-a spus Camryn în acea zi.

O vreme n-ar trebui să mai stai cu capul sub maşinile de la Billy Frank, să faci bungee jumping sau întreceri cu maşini.

Am râs uşor, întorcându-mi capul într-o parte ca să o văd. Eram întins de-a lungul unei mese de picnic făcută din piatră. Camryn s-a aşezat pe banca de lângă capul meu.

— Asta înţelegi tu prin a lua-o mai uşor? Să nu faci absolut nimic? am întrebat-o eu, cu mâinile puse la ceafă.

— Şi o zi liniştită în parc ce are, mă rog? a întrebat ea şi a întins mâna ca să îmi mângâie sprânceana.

— N-are nimic, am spus eu şi i-am sărutat degetele când mâna ei şi-a făcut drum spre buzele mele. Îmi place să fim numai noi doi.

Ea şi-a înclinat uşor capul într-o parte şi expresia i s-a îmblânzit. Apoi a aruncat o privire înspre parc. Copacii erau plini de frunze, iar iarba era deasă şi verde. Era o zi cu adevărat frumoasă. M-am întrebat de ce aveam senzaţia că noi doi eram singurii care ieşiseră să se bucure de ea.

— Cred că lalelele sunt drăguţe, a spus ea îngândurată, privind lung spre dealul mic şi ierbos de cealaltă parte a mea.

M-am uitat şi eu şi am văzut o singură lalea în vârful dealului.

Nu ştiu de ce, dar, începând cu acea zi, ori de câte ori văd o lalea mă gândesc la Camryn.

N-am să uit niciodată zâmbetul ei în timp ce îi interpretez acel cântec. E atât de cald, de luminos şi de încântător, acel tip de zâmbet care spune „Te iubesc mai mult decât orice pe lumea asta” fără să trebuiască să rostească acele cuvinte.

21

21 ianuarie – cea de-a douăzeci şi şasea aniversare a mea

Am un vis frumos în care fac skydiving (dintr-un motiv ciudat, împreună cu actorul Christopher Lee) şi cerul e la fel de albastru precum… ăăă, cerul. Christopher Lee, cu ochelari roşii de scafandru, îmi face semnul de OK înainte să dispară, din cauza vântului, în eterul albastru. Apoi, brusc, inima îmi stă în loc şi trag adânc aer în piept. Ochii mi se deschid şi revin la realitate. Trupul mi se ridică de pe pat atât de brusc, încât îmi flutur braţele şi lovesc veioza montată pe perete.

— *La-dra-cu!* strig eu.

Îmi ia o secundă să-mi dau seama ce s-a întâmplat. Încercând să-mi recapăt răsuflarea şi să dau la o parte aşternuturile reci şi ude, o văd pe Camryn stând la picioarele patului, ţinând în mână o găleată cu gheaţă.

Camryn râde în hohote.

— La mulţi ani, iubitule! Ridică-te!

Presupun că meritam asta după ceea ce i-am făcut acum o lună în dimineaţa zilei ei de naştere. Însă afurisita asta mică mi-a copt-o bine, mult mai bine decât mine. Cred că răzbunarea chiar e o târfă.

Fiindu-mi imposibil să nu zâmbesc, intru în joc şi, încet-încet, îmi ridic fundul gol din pat. Ea are deja acea privire de „Am belit-o!” când începe să se îndepărteze cu spatele de mine şi să fugă spre uşă. Ştiind că e singura cale de ieşire, o privesc în timp ce analizează situaţia.

— Îmi pare rău! spune ea cu un zâmbet îngrozit, bâjbâind cu mâna pe la spate, încercând să atingă uşa.

— Îhî, sunt sigur că-ţi pare, iubito.

Mă îndrept foarte încet spre ea, ochii mei întunecaţi urmărind-o ca şi când aş fi un prădător care se joacă cu prada.

Ea chicoteşte din nou.

— Andrew! mai bine nu!

E la doi paşi de uşă acum. Însă eu merg foarte încet, lăsând-o să creadă că poate ajunge atât de departe, rânjetul adâncindu-mi-se suficient cât să îmi ofere acea privire de nebun sadic.

Brusc, Camryn chiţăie, nemaifiind în stare să se abţină, şi se întoarce repede spre uşă, deschizând-o.

— *Nuuu! Te rog!* strigă ea şi râde în acelaşi timp în care loveşte uşa de perete şi iese alergând pe culoar.

Când pornesc spre ea, privirea ei şocată şi faptul că s-a oprit o dau de gol că nu se aştepta să vin până aici gol-puşcă.

— O, Doamne-Dumnezeule! Andrew, nu! ţipă ea când începe să prindă viteză pe culoarul extrem de bine luminat.

Eu fug în continuare după ea, tot ce posed atârnând în bătaia vântului. Fata asta are multe de învăţat dacă trăieşte cu senzaţia că mi-ar fi ruşine să fug după ea în fundul gol *şi* cu penisul micşorat din cauza frigului. Nu-mi pasă. O să regrete găleata aia cu gheaţă.

Trecem pe lângă camera 321 tocmai când un cuplu de bătrâni iese pe ușă. Bărbatul își trage înapoi soţia mirată, în timp ce tipul nebun și dezbrăcat aleargă în viteză pe lângă ei.

— O, Doamne Sfinte… aud o voce în spatele meu.

Într-un târziu, când Camryn ajunge la capătul culoarului, se opreşte şi se întoarce cu faţa spre mine, adusă de spate, cu ambele mâini întinse drept scut. Râde cu lacrimi.

— Gata! Gata! Mă predau! O, Doamne, eşti *gol-puşcă!*

Nu se poate opri din râs. Râd şi eu când o aud cum respiră.

— Ai căutat-o cu lumânarea, spun eu când o apuc şi o ridic pe umăr.

De data asta nu încearcă să mă lovească sau să ţipe. În primul rând, nu se poate opri din râs cât să-şi recapete controlul asupra trupului. În al doilea rând, ştie că n-are scăpare. Sper doar să nu facă pipi pe mine.

O duc pe umeri cât e holul de lung, iar când ajungem în dreptul camerei 321, dau din cap şi spun:

— Îmi pare rău c-a trebuit să vedeţi asta. Sper să aveţi o zi bună!

Cuplul de bătrânei se uită lung la noi, iar soţul clatină din cap spre mine, privindu-mă revoltat.

Închid uşa în urma noastră şi o arunc pe Camryn pe pat, printre bucăţelele de gheaţă şi apă rece. Ea încă râde.

Stau între picioarele ei şi îi scot deodată pantalonii scurţi şi chiloţii, privind-o fără să murmur vreun cuvânt. Mi se scoală în două secunde. Atitudinea ei jucăuşă se transformă într-o clipită şi îşi muşcă buza de jos, privindu-mă cu acei ochi albaştri frumoşi şi seducători care scot mereu la iveală animalul din mine.

Fără vreun avertisment, mă las peste ea şi o penetrez.

— Chiar îţi pare rău? şoptesc eu, mişcându-mă înainte şi înapoi, foarte lent.

Pieptul mi se apasă cu putere de al ei, făcând tatuajele să ni se atingă, Orfeu şi Euridice redevenind un întreg în timp ce eu şi Camryn facem acelaşi lucru.

— Da… spune ea, cuvântul tremurându-i pe buze.

Mă împing în ea puţin mai adânc, ridicându-i o coapsă cu mâna. Pleoapele îi devin grele şi îşi dă capul pe spate.

Îmi lipesc gura de a ei, iar gemetele ei vibrează în gâtlejul meu când încep să i-o trag mai tare.

Apoi o parte din mine devine întunecată, prădătoare. Mă sui pe pat şi o apuc de ambele coapse, vârându-mi degetele în carnea ei în timp ce o apropii de mine atât de repede, încât nu are nicio şansă de-a face vreo mişcare. Imobilizându-i ambele braţe, îi întorc trupul şi îi prind încheieturile mâinilor la spate, forţând-o să stea în genunchi. Cu mâna liberă ating conturul moale al fundului ei, care e ridicat în faţa mea, strângând fiecare fesă cu mâna, înainte să le pălmuiesc atât de tare, încât trupul îi înaintează câţiva centimetri. Scânceşte. Pe urmă îmi lipesc mâna de ceafa ei, apăsându-i faţa de saltea. Simt aburi de căldură emanând din carnea ei, acolo unde mâna mea a lăsat deja urme roşii.

Scânceşte din nou şi îi răsucesc şi mai tare încheieturile. Întinzând mâna liberă, îi vâr două degete în gură, în vreme ce-mi bag mădularul în ea pe la spate.

Ţipă puţin, coapsele începând să-i tremure, dar nu mă opresc. Ştiu că nu şi-ar dori asta.

După ce termin şi bătăile inimii încep să încetinească, îi trag trupul gol lângă al meu, iar ea îşi cuibăreşte capul transpirat în curbura braţului meu. Mă sărută pe piept şi îşi trece degetele peste bicepsul meu, îndreptându-le spre buze. Îi iau mâna şi îi sărut degetele.

— Sunt atât de bucuroasă că eşti din nou tu însuţi, spune ea pe un ton blând.

— Că sunt eu însumi? întreb, iar ea îşi întoarce faţa atât cât să se uite în ochii mei. N-am fost mereu?

— Nu, nu tot timpul.

— Când anume n-am fost?

Sunt de-a dreptul confuz, însă această sfială pe marginea subiectului e extrem de adorabilă.

— După ce am pierdut-o pe Lily, spune ea, iar zâmbetul jucăuş îmi dispare de pe buze. Nu te învinovăţesc pentru asta, însă după ce am pierdut-o pe Lily m-ai tratat ca pe o păpuşă de porţelan şi ţi-era teamă să nu mă spargi în cazul în care mă manevrai prea dur.

Strâng braţul din jurul ei puţin mai tare şi ea îşi lipeşte obrazul înapoi de pieptul meu.

— Ei bine, nu voiam să te rănesc, spun eu, mângâind-o cu degetul mare pe mână. Uneori încă trăiesc cu aceeaşi senzaţie.

— Ei bine, n-o mai face, şopteşte ea şi mă sărută din nou pe piept. Să nu mai dai înapoi niciodată când vine vorba de mine, Andrew. Întotdeauna îmi doresc să fii tu însuţi.

Zâmbesc şi o strâng din nou de mână.

— Ştii că îmi acorzi permisiunea de a te răvăşi oricând doresc, nu-i aşa?

— Da, sunt conştientă de asta, spune ea şi percep în glasul ei un zâmbet identic cu al meu.

O sărut în creştetul capului şi o trag deasupra mea.

— La mulţi ani! spune ea din nou şi îşi vâră limba în gura mea.

***

Slavă Domnului că în Florida nu zici că-i iarnă. După aniversarea mea surprinzătoare – şi satisfăcătoare, aş putea spune – din această dimineaţă, eu şi Camryn ne-am petrecut ziua repetând noul nostru cântec. Ei bine, teoretic vorbind, nu e al nostru, dar pentru a mai schimba lucrurile puţin, am adoptatul megahitul „Edge of Seventeen” al lui Stevie Nicks. Camryn se enervează pe felul în care versurile se amestecă atât de repede unele cu altele, dar e hotărâtă să-l înveţe. Ăsta e cântecul ei, cel pe care vrea să-l interpreteze de una singură. E un pas uriaş pentru ea, deoarece mereu am interpretat cântecele împreună.

Şi o admir pentru asta.

Pare extrem de frustrată, însă, lăsând la o parte asta, eu o văd pe Camryn întorcându-se la mine cu fiecare zi care trece. Pare să aibă sufletul mai uşurat acum, lumina din ochi mai strălucitoare, şi de fiecare dată când îmi zâmbeşte, îmi amintesc de momentul în care ne-am cunoscut.

— Poţi s-o faci, îi spun eu, aşezându-mă pe marginea pervazului şi sprijinindu-mi chitara electrică de piept. Iubito, nu te chinui prea tare. Fă-l să-ţi aparţină.

Oftează şi îşi dă capul pe spate, prăbuşindu-se pe scaunul de lângă măsuţa rotundă care se află lângă mine.

— Ştiu toate cuvintele, dar mă împotmolesc mereu la ultimele versuri. Nu ştiu de ce.

— Ţi-am spus, zic eu. Te gândeşti prea tare la el, pentru că începi cântecul aşteptându-te s-o dai în bară oricum când ajungi la partea aia. Nu te gândi la asta. Acum, încearcă din nou.

Inspiră adânc şi se ridică.

Mai exersăm vreo oră înainte să ne îndreptăm spre cel mai apropiat restaurant pentru a lua un prânz întârziat.

— Ai să-l stăpâneşti. Nu-ţi mai face atâtea griji, spun eu când chelneriţa ne aduce fripturile.

— Ştiu. Dar e atât de frustrant!

Începe să-şi taie friptura, într-o mână ţinând furculiţa şi în cealaltă cuţitul.

— Mie mi-a luat ceva timp să învăţ „Laugh, I Nearly Died”, spun eu, înghiţind bucata mare de friptură care stătea agăţată în furculiţă.

Mestec puţin şi apoi spun, cu gura încă plină:

— Următorul cântec pe care trebuie să-l învăţ e „Ainʹ t No Sunshine” de Bill Withers. Mereu am vrut să învăţ cântecul ăla şi cred că a sosit vremea să-i scot la pensie pe cei de la Stones.

Pare de-a dreptul surprinsă. Întinde furculiţa spre mine, înghite şi spune:

— Oooo! Frumoasă alegere!

— *Ştii* cântecul ăsta?

Şi eu sunt puţin surprins, luând în considerare că, atunci când ne-am cunoscut, ea nu era o mare amatoare de rock clasic sau de balade.

Camryn încuviinţează şi ia o gură de piure.

— Iubesc cântecul ăla. Tata îl avea pe un playlist pe care îi plăcea să-l asculte când pleca la drum lung cu treburi. Tipu’ ăla, Withers, poa’ să cânte.

Încep să râd.

— Ce-i aşa de amuzant? întreabă ea, privindu-mă confuză.

— Ai dat-o pe un stil country.

Iau o gură de bere şi mai râd puţin, clătinând din cap.

— Poftim? Vrei să zici că vorbeam ca o ţărancă?

Cască ochii de uimire, dar zâmbetul o trădează.

— Mai degrabă ca o tipă nesofisticată de la ţară. Tipu’ ăla, Whiters, chiar poaʹ să cânte! *Iuuu-huuu!* o imit eu, dând capul pe spate.

Ea râde alături de mine, cu toate că încearcă al naibii de tare să-şi ascundă chipul îmbujorat.

— Ei bine, sunt de acord cu tine, spune ea, luând o gură din berea ei.

Pune paharul înapoi pe masă şi adaugă, mijind ochii:

— Mă refer la alegerea cântecului, nu la faza cu tipa nesofisticată.

— Desigur, spun eu zâmbind, după care îmi termin friptura.

Prima friptură pe care am mâncat-o împreună a fost exact aşa cum ea a promis, la câteva zile după ce m-am operat şi am ieşit din spital. Şi la fel ca în acea zi şi în cazul tuturor celorlalte fripturi pe care le-a avut de atunci şi până acum, ea reuşeşte să mănânce doar jumătate. Mai multă friptură pentru mine. Când văd că dă semne de saţietate şi că deja îi e greaţă, întind mâna peste masă şi trag farfuria ei spre mine.

Ea continuă să arunce priviri înspre telefon, iar la un moment dat începe să scrie un mesaj, răspunzându-i cuiva.

— Iar te bate Natalie la cap să te întorci acasă?

— Da, nu se dă bătută, spune ea, punându-şi telefonul înapoi în geantă.

Camryn e varză la capitolul minciuni. Varză. Nu ar putea minţi nici măcar ca să-şi salveze viaţa, iar acum, după felul în care se uită la peretele făcut din butuci de lemn, e mai mult decât evident că minte. Îmi fac lucru cu o scobitoare şi o studiez.

— Eşti gata să mergem? o întreb eu.

Îmi aruncă un zâmbet slab, evident ascunzându-mi ceva, iar apoi observ ecranul telefonului ei aprinzându-se în poşetă. Camryn verifică mesajul şi brusc e foarte dornică să plece. Zâmbetul i se lăţeşte şi se ridică repede de la masă.

— Stai, trebuie să plătesc.

Îi fac semn chelneriţei să vină, iar Camryn se aşază înapoi, impacientată.

— Ce-i cu graba asta? o necăjesc eu când chelneriţa pune nota de plată pe masă, însă, înainte să plece, îmi scot cardul din portofel.

— Nu-i nimic, spune Camryn.

Zâmbesc.

— OK, spun eu şi mă reazem de speteaza scaunului, întinzând braţele deasupra capului şi adoptând o poziţie confortabilă. Cu cât mai confortabil par să mă simt, cu atât mai nerăbdătoare devine.

Câteva minute mai târziu, chelneriţa se întoarce cu cardul şi cu bonul. Pun bacşişul pe bon şi, foarte lent, mă ridic, îmi pun geaca, întind mâinile în sus, mă prefac că trebuie să casc…

— La naiba, poţi şi tu să te *grăbeşti*?

Ştiam că nu mai avea să reziste prea mult. Râd, o iau de mână şi ieşim din restaurant.

Când ne întoarcem la hotel, Camryn se opreşte în hol şi spune:

— Ia-o înainte. Vin şi eu imediat.

E evident că pune ceva la cale, dar, ţinând cont că e ziua mea, îi fac jocul, o sărut pe obraz şi intru în lift. Însă, odată ajuns în cameră, eu sunt cel care devine impacientat.

Dar nu trebuie să aştept prea mult înainte ca ea să intre în cameră cu o chitară nouă-nouţă.

Mă ridic în clipa în care o văd.

— Uau…

Zâmbetul îi e dulce şi tandru, ba chiar timid. E ca şi cum o mică parte din ea se gândeşte că n-o să-mi placă.

Mă duc direct la ea.

— La mulţi ani, Andrew! spune, întinzând-o spre mine.

O iau cu ambele mâini şi o admir cu cel mai mare zâmbet posibil. Lucioasă. Frumoasă. Perfectă. Când o întorc s-o văd cum arată pe spate, observ că pe coadă sunt inscripţionate cu argintiu câteva cuvinte:

Pe obrajii lui Pluto lacrimi de oţel a desenat, şi a făcut ca Iadul să-i ofere ce Dragostea a căutat.

Un scurt fragment din una dintre poveştile cu Orfeu şi Euridice. Am rămas fără cuvinte.

— Îţi place?

Mă uit la ea.

— O iubesc. E perfectă!

Înroşindu-se, îşi mută privirea în altă parte.

— Ei bine, nu ştiu nimic despre chitare. Sper că nu e o firmă de doi bani sau ceva de genul ăsta. Tipul de la magazin m-a ajutat s-o aleg. Apoi a trebuit să aştept câteva zile să fie inscripţionată, lucru care n-am crezut c-o să se mai întâmple din tot felul de motive şi…

— Camryn, spun eu, oprindu-i aceste trăncăneli emoţionate. N-am primit niciodată un cadou mai frumos.

Mă apropii de ea şi o sărut tandru pe buze.

Camry

22

Undeva pe Autostrada Interstatală 75 *– mai*

Suntem pe drum de câteva luni bune. Prin martie ne-am obişnuit, aşa că mutatul din hotel în hotel a devenit a doua noastră natură. O nouă cameră în fiecare săptămână, un nou oraş, o nouă plajă, mereu ceva nou. Dar, indiferent de cât de nou e totul, de fiecare dată când intrăm e ca şi cum am păşi pe uşa din faţă a unei case în care am locuit ani buni. Nu m-aş fi gândit niciodată să numesc un hotel „acasă” sau că ne-am fi putut adapta cu atâta uşurinţă vieţii pe drum. Uneori a fost dificil, dar totul e o experienţă şi nu aş vrea sub nicio formă să o schimb.

Însă mă întreb dacă nu cumva iarna îndelungată a pus stăpânire pe mine, deoarece m-am trezit visând cu ochii deschişi la o viaţă tihnită cu Andrew, undeva într-o căsuţă a noastră.

Da, sunt destul de sigură că iarna e de vină.

E două dimineaţa, suntem pe o şosea pustie pe undeva prin sud-estul Floridei şi maşina tocmai ni s-a stricat. Iar afară toarnă cu găleata. Acum o oră am sunat la o companie de tractări, însă, dintr-un motiv sau altul, încă n-a venit nimeni să ne ia.

— Ai pe undeva prin maşină o umbrelă? întreb eu cu voce tare, încercând să mă fac auzită prin ploaia care loveşte cu putere capota maşinii. Poate că aş putea s-o ţin deasupra ta în timp ce tu o repari!

— Camryn, afară e întuneric beznă! spune el, ridicând glasul la fel de tare ca mine. Chiar şi cu o lanternă mă îndoiesc că aş putea face ceva. Mai întâi ar trebui să aflu ce s-a întâmplat.

Mă aşez mai bine pe scaun şi îmi ridic picioarele pe bord, cu genunchii îndoiţi spre mine.

— Măcar nu e frig, spun eu.

— N-o să ni se întâmple nimic, spune el. N-ar fi pentru prima oară când dormim în maşină. Poate că platforma o să vină să ne tracteze înainte de răsărit. Dacă nu, am s-o repar eu de îndată ce se crapă de ziuă.

Rămânem tăcuţi preţ de câteva clipe, ascultând ploaia bătând pe maşină şi tunetele huruind prin nori precum un val. La un moment dat, devenim atât de obosiţi, încât sărim pe bancheta din spate, ne cuibărim şi încercăm să dormim puţin. Când e clar că niciunul nu se simte confortabil şi că nu avem suficient loc să dormim amândoi aşa, Andrew se duce înapoi în faţă. Dar tot nu putem adormi. Îl aud foindu-se o vreme, după care întreabă:

— Tu unde te vezi peste zece ani?

— Nu sunt sigură, spun eu, holbându-mă la plafonul maşinii. Dar ştiu că, indiferent de ceea ce voi face, vreau să fii cu mine.

— Şi eu, spune el din faţă, întinzându-se ca mine şi uitându-se şi el în sus.

— Te-ai gândit la ceva anume? îl întreb, încercând să-mi dau seama încotro se îndreaptă cu discuţia asta.

Înlocuiesc braţul stâng cu cel drept, ducându-l la ceafa şi sprijinindu-mi capul de el.

— Da, spune. Vreau să ne stabilim într-un loc cald şi liniştit. Uneori mi te imaginez pe plajă, desculţă în nisip, briza răvăşindu-ţi părul. Eu stau rezemat de un copac, nu prea departe, cântând de zor la chitară…

— La cea pe care ţi-am cumpărat-o?

— Fireşte!

Zâmbesc şi continui să ascult, încercând să-mi imaginez scena.

— Iar tu o ţii de mână.

— Pe cine?

Andrew tace câteva clipe.

— Pe fetiţa noastră, spune el pierdut, ca şi când mintea lui e puţin mai departe decât a mea.

Înghit şi simt un nod în gât.

— Îmi place imaginea asta, spun eu. Aşadar, vrei să te stabileşti undeva?

— La un moment dat, zice el. Doar când o să simt că e timpul.

O rafală de vânt loveşte maşina dintr-o parte, iar un tunet puternic face ca pământul să se cutremure.

— Andrew?

— Da?

— Numărul trei, de adăugat pe lista noastră de promisiuni. Dacă ajungem la bătrâneţe şi ne dor oasele şi nu mai putem dormi în acelaşi pat, promite-mi că n-o să dormim niciodată în camere separate.

— E o promisiune, îmi răspunde el pe un ton vesel.

— Noapte bună! spun eu.

— Noapte bună!

Şi, când adorm câteva minute mai târziu, visez acea plajă caldă şi pe Andrew cum mă urmăreşte plimbându-mă pe nisip, mână în mână cu fetiţa noastră.

***

Platforma n-a mai venit. Ne trezim a doua zi dimineaţă înţepeniţi şi îndureraţi, deşi fiecare a avut locul lui de dormit.

— Dacă-l prind vreodată pe tipul cu platforma, am să-l omor în bătaie, mârâie Andrew de sub capotă.

E ocupat răsucind o cheie în jurul… nici măcar n-am de gând să mă prefac că ştiu ce e chestia aia. El repară maşina. Asta-i tot ce ştiu. Şi e într-o dispoziţie extrem de proastă. Eu stau prin apropiere, pentru a-l ajuta dacă are nevoie, însă mă comport precum o blondă proastă, care-l întreabă la ce foloseşte cutare lucru. Adevărul e că nu-mi pasă nici cât negru sub unghie. Şi, în plus, l-aş enerva şi mai tare dacă ar trebui să stea acum şi să-mi dea explicaţii.

Însă soarele a răsărit. Şi e fierbinte. Mă simt de parcă am murit şi am ajuns în rai!

Sar în băltoace, udându-mi şlapii. Nu ştiu ce m-a apucat, pe lângă vremea asta bună, însă ridic mâinile sus de tot şi mă uit spre cer, învârtindu-mă fără oprire în mijlocul drumului.

— Vrei să vii să-mi dai o mână de ajutor? mormăie Andrew.

Fac un salt spre el şi îl pişc de şolduri, deoarece sunt extrem de binedispusă şi nu mă pot abţine. Dar, apoi, *zbang*, Andrew se ridică brusc şi se loveşte cu capul de capota ridicată. Îmi duc mâna la gură.

— Oh, iubitule! îţi cer scuze! spun eu, întinzând mâna spre el.

Andrew e scos din sărite şi îşi dă ochii peste cap, după care îi închide şi îşi umflă obrajii cu aer, dându-l afară lent.

Îl apuc de cap, îl frec uşor şi îl sărut pe nas. Nu mă pot abţine să nu zâmbesc, dar cel puţin nu râd de el, ci mă folosesc de privirea mea spăşită.

— Eşti iertată, spune el, după care întinde degetul spre motor. Am nevoie să ţii chestia asta nemişcată câteva secunde.

Mă duc în partea cealaltă, arunc o privire sub capotă şi bag mâna în zona indicată, simţindu-i degetele ghidându-mă.

— Da, chiar acolo, spune el. Acum, ţine mâna apăsată.

— Cât timp?

— Până când îţi zic eu, spune Andrew şi văd cum zâmbetul i se strecoară la colţul gurii. Dacă îi dai drumul, baia de ulei o să cadă şi-o să stăm aici mult şi bine.

— Ei bine, atunci, grăbeşte-te, spun eu, simţind deja o crampă dureroasă formându-se la ceafa.

El se duce la portbagaj şi scoate o sticlă de apă. Îi răsuceşte încet dopul. Ia o gură. Aruncă o privire spre câmpurile care ne înconjoară. Mai ia o gură.

— Andrew, îţi baţi joc de mine?

Întorc capul pe după capotă, încercând să văd cât de bine pot.

El zâmbeşte. Şi mai ia o gură de apă.

La naiba, îşi bate joc de mine! Cred…

— Să nu-i dai drumul! Vorbesc serios!

— Lasă-mă cu vrăjelile, spun eu şi vreau să îmi ridic degetele, însă mă hotărăsc să n-o fac. Îmi spui adevărul? Pe bune?

— Da, vorbesc serios. Baia de ulei o să cadă şi probabil o să sară şi pe tine. E greu să înlături de pe piele rahatul ăla.

— Începe să mă doară spatele, mă plâng eu.

El nu se grăbeşte deloc şi, tocmai când sunt pe cale să-i dau drumul, vine în spatele meu şi mă apucă de mijloc, îndepărtându-mă de capotă. Ridică o mână şi mă mânjeşte de negru pe tot obrazul. Ţip la el şi îl împing.

— La dracu, Andrew! Dacă nu pot să şterg chestia asta?

Sunt de-a dreptul enervată, însă o mică parte din mine nu poate să nu cedeze zâmbetului său.

— O să iasă fără probleme, zice el, aplecându-se sub capotă. Acum, intră în maşină şi răsuceşte cheia când îţi spun eu.

Mârâi o dată înainte de a duce la îndeplinire ceea ce mi-a cerut şi, la scurt timp după, Chevelle-ul merge din nou, aşa că pornim spre St. Petersburg, care e la o oră distanţă.

Ziua de azi pare a fi o zi de vară şi noi nu ne mai săturăm de ea. După ce ajungem în camera hotelului şi facem un duş binemeritat, ne îndreptăm spre cel mai apropiat magazin, pentru a-i cumpăra lui o pereche de slipi şi mie o pereche de bikini, intenţionând să ne îndreptăm spre ocean ca să înotăm.

El insistă să îmi cumpăr o pereche mică, neagră, cu steluţe argintii, dar nu el va trebui să-şi scoată aţa dintre fese din cinci în cinci minute. Aşa că aleg o pereche drăguţă, roşie, care acoperă ceva mai mult.

— Oricum, presupun că e mai bine că ai ales varianta asta, zice el când intrăm în maşină.

— De ce? întreb eu zâmbind şi scoţându-mi şlapii.

— Pentru că aş putea sfârşi prin a rupe câteva maxilare.

Bagă schimbătorul în marşarier şi ieşim din parcare.

— Doar pentru că s-ar uita la mine? întreb eu cu o uşoară urmă de neîncredere şi amuzament.

Îşi întoarce capul spre mine.

— Presupun că nu. Uneori mă excit când alţi tipi se uită la tine.

— Îhhhh! fac eu, strâmbând din nas.

— Nu la asta mă refer! exclamă el. Doamneee!

Clatină din cap ca şi cum ar vrea să zică *INcredibil* şi ieşim la stradă, care e aglomerată din pricina turiştilor.

— Voiam să spun că mă simt bine când merg cu tine de braţ. Chestia asta face minuni pentru egoul unui băiat.

— A, deci acum sunt doar un trofeu?

Îmi încrucişez braţele şi îi arunc un zâmbet arogant.

— Da, iubito, exact de asta te ţin lângă mine. Credeam că ştiai deja.

— Ei bine, presupun că nu mai e niciun secret faptul că eu stau cu tine din acelaşi motiv.

— A, da? face el, aruncându-mi o privire scurtă, înainte să fie atent la drum.

— Da, spun eu, după care îmi sprijin capul de tetieră. Te ţin lângă mine pentru a le face geloase pe toate târfele. Însă noaptea visez la iubirea vieţii mele.

— Şi cine mă rog e ăla?

Îmi ţugui buzele şi mă uit în jurul meu, după care îl privesc din nou jucăuşă.

— Ei bine, n-am să-ţi spun numele lui, deoarece nu vreau să te duci după el şi să iei bătaie la funduleţ. Dar pot să-ţi spun că are păr şaten, nişte ochi verzi superbi şi câteva tatuaje. A, şi e cântăreţ.

— Pe bune? Ei bine, sună foarte tare, aşa că nu înţeleg de ce mă mai foloseşti *pe mine* drept trofeu.

Ridic din umeri, pentru că nu-mi vine în minte nici o replică bună.

— Haide, poţi să-mi spui, zice el. Nu e ca şi cum aş vorbi cu el.

— Scuze, spun eu, aruncându-i o privire, dar nu îl vorbesc pe la spate.

— Destul de corect, zice el zâmbind. Ştii ce?

—Ce?

Andrew rânjeşte năstruşnic şi nu-mi place câtuşi de puţin asta.

— Îmi aduc aminte că în prima noastră excursie n-ai mai apucat să faci nişte lucruri.

Ă-ău…

— Habar n-am despre ce vorbeşti, mint eu.

Îşi ia mâna dreaptă de pe volan şi o lasă pe picior. Privirea aia îndrăzneaţă din ochii săi câştigă din ce în ce mai mult teren, iar eu încerc să nu-mi dau în vileag teama.

— Da, cred că mi-ai rămas datoare cu un fund gol în geam şi încă nu te-am văzut mâncând insecte. Ce să fie? Lăcustă? Greier? Râmă? Sau poate un păianjen-de-câmp. Mă întreb dacă există păianjeni de câmp în Florida…

Mi s-a făcut pielea de găină.

— Andrew, las-o baltă, spun eu, clătinând din cap.

Îmi proptesc un picior de portieră şi îmi răsucesc părul între degete, încercând să-mi ascund îngrijorarea de pe chip.

— N-am s-o fac. Şi, în plus, aia a fost prima excursie şi nu poţi pur şi simplu să muţi chestiile astea dintr-o parte în alta. Trebuia să mă pui să fac asta când ai avut ocazia.

El încă zâmbeşte precum un nemernic diabolic ce e.

— Nu, spun din nou, pe un ton ferm.

Îl privesc pe furiş.

— Nu! mai spun o dată, fapt care îl face să râdă.

— Bine, zice el, punându-şi mâna dreaptă înapoi pe volan. Totuşi, a meritat să încerc. Nu mă poţi învinui c-am încercat.

— Cred că nu pot.

Andrew

Ne petrecem întreaga zi înotând şi făcând plajă. Urmărim soarele apunând, iar la un moment dat admirăm stelele, care prind viaţă pe cerul întunecat. La o oră după căderea nopţii, suntem abordaţi de un grup de tineri de-o vârstă cu noi. Au făcut plajă nu foarte departe de noi.

— Sunteţi de-aici? întreabă tipul înalt, care are pe mâna dreaptă, de sus până jos, numai tatuaje.

Unul dintre cupluri se aşază pe nisip, aproape de noi. Camryn, care stă între picioarele mele, se dezlipeşte de abdomenul meu pentru a adopta o poziţie mai dreaptă.

— Nu, suntem din Galveston, răspund eu.

— Şi Raleigh, adaugă Camryn.

— Noi suntem din Indiana, spune bruneta care s-a aşezat.

Gesticulează spre ceilalţi tipi cu care a venit şi care încă stau în picioare.

— Totuşi, ei locuiesc aici.
Unul dintre aceştia îşi îmbrăţişează prietena.
— Eu sunt Tate, ea e Jen, spune el, dând din cap spre prietena lui, după care gesticulează spre ceilalţi tipi. Johanna. Grace. Şi fratele meu, Caleb.
Cei trei dau din cap şi ne zâmbesc.
— Eu sunt Bray, spune bruneta care stă lângă Camryn. Iar el e logodnicul meu, Elias.
Camryn se ridică de-a binelea în capul oaselor şi îşi scutură nisiul de pe mâini.
— Mă bucur să vă cunosc, spune ea. Eu sunt Camryn, iar el e logodnicul meu, Andrew.
Elias se întinde şi dă mâna cu mine. Tate, tipul cu tatuaje, zice:
— Ne îndreptăm spre o zonă retrasă, pe o plajă care se află la vreo treizeci de minute de-aici. Se dau nişte petreceri grozave acolo. E destul de izolat. Sunteţi amândoi bineveniţi.
Camryn se întoarce spre mine. Preţ de câteva clipe vorbim numai din priviri. La început, eu nu prea aveam chef, însă se pare că ea vrea să meargă. Mă ridic şi întind mâna s-o ajut şi pe ea.
Mă întorc spre Tate.
— Sigur. Mergem după voi.
— Bestial! spune Tate.
Eu şi Camryn ne luăm prosoapele de plajă şi geanta în care am pus fâşii de carne uscată, apă îmbuteliată şi loţiune pentru plajă, şi îi urmăm pe Tate şi pe prietenii săi, ieşind de pe plajă şi intrând în parcare.
Şi iată-ne în maşină, fiind din nou spontani. Şi nu prea sunt sigur în legătură cu rahatul ăsta, poate din cauză că a trecut mult timp de când n-am mai petrecut cu altcineva în afară de Camryn, însă tipii ăştia par destul de inofensivi.
Aşa-zisa călătorie de treizeci de minute sfârşeşte prin a avea, de fapt, vreo patruzeci şi cinci de minute.
— Habar nu am unde naiba mai suntem acum.
Am mers pe o şosea întunecată şi am ieşit de pe drumul principal de mai bine de douăzeci de minute. Jeep-ul lor Sahara goneşte în faţa noastră cu o sută douăzeci de kilometri la oră. Nu am nici o problemă în a ţine pasul, dar, de obicei, nu calc pedala în halul ăsta într-un loc necunoscut, noaptea, unde nu-i pot zări pe poliţiştii care stau ascunşi la marginea drumului. Dacă

iau amendă, va fi numai din vina mea, dar s-ar putea totuşi să-i sparg capul lui Tate pentru asta.

— Cel puţin avem un rezervor plin cu benzină, spune ea. Apoi râde, îşi scoate piciorul pe geam şi spune: Poate că ne conduc spre vreo cabană înspăimântătoare pe undeva printr-o pădure şi plănuiesc să ne omoare.

— Hei, chestia asta nu mi-a trecut prin minte, râd eu.

— Ei bine, am încredere c-o să mă păzeşti, glumeşte ea. Să nu-i laşi să mă taie bucăţele sau să mă oblige să mă uit la Honey Boo Boo.

— De acord, spun eu. Ceea ce mă face să mă gândesc la numărul patru pe lista noastră de promisiuni: dacă vreodată mă voi rătăci sau v-oi fi dat dispărut, promite-mi că n-ai să te opreşti din a mă căuta decât după fix trei sute şaizeci şi cinci de zile. În cea de-a trei sute şaizeci şi şasea zi te rog să accepţi că, dacă aş fi fost în viaţă, m-aş fi întors la tine şi că sigur sunt mort. Vreau să-ţi continui viaţa.

Camryn îşi dezlipeşte spatele de speteaza scaunului, băgându-şi piciorul înapoi în maşină.

— Nu-mi place asta. Unii oameni dispar şi sunt găsiţi câţiva ani mai târziu, teferi şi nevătămaţi.

— Da, dar nu va fi şi cazul meu, spun eu. Crede-mă, dacă a trecut un an, e clar că am murit.

— OK, bine, zice ea, scoţându-şi centura de siguranţă şi apropiindu-se de mine, rezemându-şi capul de umărul meu. Doar dacă şi tu eşti de acord să faci asta pentru mine. Un an. Nici o zi în plus.

— Îţi promit, spun eu, cu toate că mint de îngheaţă apele.

Aş căuta-o până la sfârşitul zilelor mele.

Camryn

23

E în regulă să minţi în privinţa anumitor lucruri. Aceste „promisiuni” se întâmplă să fie unele dintre ele. Sub nici o formă n-aş înceta să-l mai caut după un an. Ca să fiu sinceră, nu m-aş opri niciodată din a-l căuta. Acest pact plin de promisiuni pe care am jurat să le ţinem e important pentru amândoi, însă atunci când vine vorba de anumite lucruri, va trebui pur şi simplu să fiu de acord şi să fac ceea ce vreau atunci când va fi cazul.

În plus, am senzaţia că şi el minte.

Andrew încă nu ştie asta, dar pe tipa aia brunetă, Bray, am văzut-o acum câteva ore la toaletă, nu foarte departe de plajă. A folosit cabina din care am ieşit eu. Nu ne-am vorbit, ci doar ne-am zâmbit una alteia şi asta a fost tot. Presupun că asta a făcut-o să-şi pună prietenii să ne invite să petrecem cu ei.

Mă gândesc că va fi distractiv. Eu şi Andrew am fost în tot acest timp singuri şi cred ne va prii amândurora să mai ieşim din bula noastră şi să mai socializăm şi cu alţii. Iar el n-a avut nici o obiecţie, aşa încât cred că şi lui îi convine.

Drumul spre acest loc „privat “ pare să ţină mai degrabă o oră.

Jeep-ul lor coteşte la stânga spre un drum parţial asfaltat şi, cu cât înaintăm mai mult, cu atât mai stricat devine. Farurile lor saltă prin întunericul din faţa noastră până ce, într-un târziu, drumul străjuit de copaci dă spre o zonă largă cu stânci şi nisip. Andrew trage lângă ei şi opreşte motorul.

— Ei bine, chiar că e o zonă izolată, spun eu când cobor din maşină.

Andrew vine lângă mine, privind spre plaja pustie. Mă ia de mână.

— Putem să ne întoarcem, încă avem timp, mă tachinează el. Odată ce-or să ne ia de lângă maşină, s-ar putea să fie ultima oară când ne vedem.

Mă strânge de mână şi mă trage în joacă mai aproape de el.

— Cred c-o să ne descurcăm, spun eu când ceilalţi coboară din Jeep şi vin lângă noi în spatele maşinilor.

Tate deschide portbagajul Jeep-ului şi scoate o ladă frigorifică uriaşă, punând-o jos, pe nisip.

— Avem suficientă bere, spune el, ridicând capacul şi băgând mâna înăuntru.

Îi aruncă o sticlă de Corona lui Andrew. Nu e marca lui preferată, ştiu, dar nici n-are de gând să refuze una.

Bray şi logodnicul ei, al cărui nume nu mi-l amintesc, se apropie de mine, în timp ce Tate desface o altă sticlă de Corona şi mi-o întinde.

— Mersi, spun eu luând-o.

Andrew scoate dopul cu desfăcătorul pe care îl are la breloc.

— Dacă aveţi vreo pătură de pus pe jos, v-aş sfătui să o aduceţi, spune Tate.

Prietena lui i se alătură, aruncându-mi un zâmbet, trecând printre noi într-o pereche de bikini albi, strâmţi.

— Am un sistem bestial în minunăţia asta de maşină, adaugă el, bătând cu palma în portbagajul Jeep-ului, aşa că la capitolul muzică stăm bine.

Andrew deschide portbagajul şi scoate pătura pe care o ţine acolo mereu, aceeaşi pe care am folosit-o în luna iulie a anului trecut, când am încercat să dormim pe câmp. Doar că acum, datorită mie, a **fost** spălată şi nu mai pute a ulei şi benzină.

— Unde-mi sunt pantalonii scurţi? întreb eu, cotrobăind printre lucrurile de pe bancheta din spate.

— Uite-i aici, spune Andrew cu capul băgat în portbagaj.

Când ies din maşină, el mi-i aruncă, iar eu îi prind din aer.

— În seara asta nu plănuiesc să înot în acel abis, spun eu, trăgându-mi pantalonii peste perechea mea roşie de bikini.

Auzind asta, Bray spune:

— Mă bucur că nu sunt singura!

Îi zâmbesc peste capota Chevelle-ului şi apoi închid portiera.

— Ai mai fost pe-aici cu ei?

Tate şi ceilalţi se îndreaptă acum spre plajă, ducând lada frigorifică, genţile de plajă şi alte câteva lucruri. Lasă portierele Jeep-ului deschise pentru a se auzi muzica rock dată la maximum.

— Am fost aseară, spune Bray, însă Elias s-a îmbătat mult prea repede şi a început să-şi versele maţele pe-aici, aşa că ne-am întors la hotel destul de devreme.

Elias, da, ăsta e numele logodnicului ei. El clatină din cap şi îi aruncă acea privire sarcastică de „mda, mersi că le-ai spus tuturor”.

Luându-ne de mână, eu şi Andrew mergem alături de Bray şi Elias spre ceilalţi, care deja îşi instalează tabăra în apropierea apei, nu foarte departe de noi. Când ne întindem pătura pe nisip, Tate aprinde un chibrit şi îl aruncă într-un morman de crengi. Flama aprinde lichidul de foc pe care el l-a împrăştiat deja peste morman. O flăcăruie înaltă şi dogoritoare se întinde deasupra mormanului de crengi şi iluminează întunericul cu o strălucire portocalie. Căldura flăcărilor mă face deja să-mi fie cald, aşa că trag pătura noastră la câţiva metri de focul de tabără, înainte ca eu şi Andrew să ne

aşezăm pe ea. Bray şi Elias ne urmează cu două prosoape de plajă imense. Tate, fratele său şi celelalte trei fete împart o cuvertură mare. Bag sticla de bere în nisip, lângă mine, ca să stea dreaptă.

Tate mă face să mă gândesc la acei surferi blonzi şi bronzaţi din California. La fel ca toţi ceilalţi tipi de aici, inclusiv Andrew, Tate stă în fund, cu genunchii ridicaţi şi cu mâinile sprijinite pe ei. Şi, în timp ce eu îi analizez tăcută, observ ceva cu coada ochiului şi devin brusc foarte teritorială. Blonda de lângă fratele lui Tate, care sunt sigură că nu e prietena lui, deoarece nu par a fi împreună, îl urmăreşte pe Andrew cu ochi înfometaţi. Şi nu mă refer la acea privire nevinovată de „mă uit, dar nu ating". Nu, fata asta ar încerca să şi-o tragă cu el imediat ce eu aş pleca.

Când vede că mă uit la ea, îşi mută privirea în altă parte şi începe să discute cu fata de lângă ea.

Nu trebuie să-mi fac nici o grijă în privinţa lui Andrew, dar, dacă ea nu respectă faptul că eu sunt logodnica lui, nu aş sta deloc pe gânduri să o snopesc în bătaie.

Mă întreb dacă Andrew a observat.

Andrew

Camryn se foieşte enervată. Sper că n-a observat privirea pe care mi-a aruncat-o tipa aia. Cinci secunde dacă aş fi singur cu ea, ar încerca imediat să mă convingă să i-o trag. Sub nici o formă nu aş ceda, însă focul ăsta de tabără tocmai a devenit mai interesant.

Pun pariu pe boaşele mele că şi-a tras-o deja cu Tate şi cu fratele lui. Probabil nu şi cu Elias – el pare genul loial –, dar ar sări şi pe el dacă ar putea.

Rahat, tocmai s-a uitat din nou la mine.

Îmi întorc privirea spre Camryn, pentru a evita să am un contact vizual cu tipa, şi, desigur, Camryn are acel zâmbet atotcunoscător. Da, în mod clar a văzut-o.

Întind mâinile, o ridic pe Camryn şi o pun între picioarele mele.

— Iubito, nu-ţi face griji, îi şoptesc eu la ureche, după care o sărut pe gât, pentru a mă asigura că tipa aia vede.

— *Nu* sunt îngrijorată, spune Camryn, rezemându-se de pieptul meu.

Desigur, nu îşi face griji în privinţa mea, dar simt tensiunea teritorială emanându-i din corp. La dracu', gândul că ea ar putea sări la gâtul acelei tipe pentru mine… OK, n-ar trebui să mă gândesc la asta. La naiba. Prea târziu.

— Alea-s nişte tatuaje foarte mişto, remarcă Tate.

Toată lumea se întoarce cu privirea spre desenul meu şi al lui Camryn. Camryn se ridică de lângă mine pentru a le permite să le vadă mai bine.

— Da, categoric, spune Bray captivată.

Se târăşte prin nisip şi se apropie de noi.

— Eram foarte curioasă în legătură cu ele.

Blonda care mă sorbea din priviri acum câteva minute îi zâmbeşte batjocoritor lui Camryn, deşi aceasta nu observă, de vreme ce e prea ocupată să îi arate tatuajul lui Bray.

Profit de această oportunitate.

— Iubito, întoarce-te ca să le arătăm cum se potrivesc.

O iau pe Camryn în poală şi apoi mă întind cu spatele în nisip, punând-o şi pe ea în aceeaşi poziţie deasupra mea.

Grupul priveşte cu atenţie, iar blonda se face uşor mai acră atunci când mă uit la ea în acelaşi timp în care o apăs pe Camryn peste mine. Ne potrivim tatuajele pentru a forma o poză fără cusur a lui Orfeu şi a lui Euridice; Euridice a mea purtând o pelerină albă lungă, curgătoare, semitransparentă, lipită de trup din pricina vântului, bucăţi de material moale fluturând în urma ei în timp ce îşi întinde mâinile spre Orfeu, care e desenat pe coastele lui Camryn. Bray se holbează la detalii, cu ochii mari de uimire. Se uită înapoi la Elias, iar acum el pare agitat, ca şi când e îngrijorat că Bray o să-l târască mâine la cel mai apropiat salon de tatuaje.

— Tatuajul. Ăsta. E. Bestial, spune Bray. Cine sunt cele două personaje?

— Orfeu şi Euridice, îi răspund eu. Din legenda grecească.

— O poveste tragică de iubire adevărată, adaugă Camryn.

Îmi strâng mâna în jurul ei.

— Ei bine, nu prea văd nimic tragic la voi doi, spune Tate.

O strâng pe Camryn şi mai tare, amândoi împărtăşind gânduri private pe care e mai bine să le ţinem pentru noi. O sărut în creştet.

Bray se îndreaptă de spate, încă rămânând cu genunchii în nisip.

— Eu cred că e frumos. Şi ştiu că a durut al naibii de tare.

— Da, în mod clar a durut, spune Camryn. Dar a meritat fiecare oră de durere.

Mai târziu, eu şi Camryn deja băuserăm fiecare cel puţin trei beri, însă ea e singura care o arată. E uşor ameţită, dar suficient cât să o facă mai vorbăreaţă.

— Ştiu! îi spune ea lui Bray. I-am văzut în concert cu prietena mea cea mai bună, Nat, şi au fost minunaţi! Nu există prea multe formaţii care să sune exact ca pe album.

— Da, asta-i adevărat, spune Bray şi îşi termină berea. Spuneai că eşti din Carolina de Nord?

Camryn îşi dezlipeşte capul de pieptul meu şi se aşază turceşte pe nisip.

— Da, însă eu şi Andrew nu mai locuim acolo.

— Dar unde locuiţi? întreabă Tate.

El trage adânc din ţigară şi ţine fumul în plămâni în timp ce continuă.

— Texas?

Toţi se întorc spre mine când răspund:

— Nu, noi oarecum… călătorim.

— Călătoriţi? întreabă Bray. Cum ar fi, conduceţi prin ţară într-o rulotă?

— Nu chiar, răspunde Camryn. Nu avem decât maşina.

Blonda care nu m-a scăpat din ochi toată noaptea glăsuieşte:

— De ce călătoriţi?

Observ imediat privirea din ochii ei, cea cu care încearcă din răsputeri să îmi capteze atenţia, însă o ignor şi răspund, uitându-mă la Bray, care stă lângă noi:

— Cântăm împreună.

— Într-o formaţie? întreabă blonda.

De data asta mă uit direct la ea.

— Ceva de genul, spun eu, dar asta e tot ce-i zic înainte să-mi întorc privirea înapoi spre Bray.

— Ce fel de muzică? întreabă Caleb, fratele lui Tate.

De când am ajuns aici, nu prea s-a dezlipit de cealaltă fată. Presupun că nu sunt împreună, dar în mod sigur o să şi-o pună în seara asta.

— Rock clasic, blues şi rock folk, chestii din astea, îi răspund eu şi iau o gură de bere.

— Trebuie să ne cântaţi ceva! spune Bray entuziasmată.

E inutil să mai spun că ea şi Camryn sunt la fel de afumate şi că par să se înţeleagă de minune.

Camryn se roteşte pe nisip ca să se uite la mine, cu ochii mari şi entuziasmaţi.

— Ai putea. Ai chitara acustică pe bancheta din spate.

Clatin din cap.

— Nu prea am chef acum.

— O, haide, iubitule, de ce nu?

Iată ochii de căţeluş şi binecunoscutul smiorcăit ale lui Camryn, care nu eşuează niciodată în a mă face să-i îndeplinesc dorinţele. Dar mă mai joc aşa câteva clipe, sperând că poate va ceda şi va spune *las-o baltă.*

Desigur, n-o face.

— Da, omule, dacă ai o chitară la tine şi ştii cum să cânţi, ar fi bestial, spune Tate.

De acum toată lumea se uită la mine – până şi Camryn, care e singura dintre ei pentru care am de gând s-o fac.

Cedând, mă ridic, mă duc la maşină şi mă întorc cu chitara.

— Tu ai să cânţi cu mine, îi spun lui Camryn când mă aşez mapoi lângă ea.

— Nuuu! Sunt prea ameţită!

Mă sărută pe gură şi apoi se duce să se aşeze alături de Bray şi Elias, probabil pentru a-mi oferi ceva spaţiu.

— În regulă, ce vrei să cânt?

Întrebarea era adresată lui Camryn, dar Tate e cel care răspunde:

— Hei, omule, orice vrei tu.

Preţ de un minut trec în revistă câteva cântece diferite şi, într-un final, îl aleg pe acesta, întrucât e scurt. Mă joc cu coardele de câteva ori, fac nişte acorduri şi apoi cânt „Ain’t No Sunshine”. Am început piesa prin a nu da doi bani dacă era bună sau nu, dar, ca întotdeauna, odată ce încep, mă transform în altcineva şi dau tot ce-i mai bun. Stau cu ochii închişi aproape pe toată durata cântecului, dar pot întotdeauna să simt energia celor din jurul meu, pot să simt dacă sunt pe aceeaşi lungime de undă cu piesa ori nu.

Cu toţii sunt.

Pe la al doilea refren, fac schimb de priviri cu Camryn, în timp ce îmi trec degetele peste coarde. Stă pe nisip în genunchi, legănându-se în ritmul cântecului. Celelalte fete fac la fel, fiind de-a dreptul captivate de melodia mea. Cânt tare ultimul refren şi îmi doresc să continui. Bray de-abia se poate stăpâni, spunându-mi cât de minunat a fost şi fiind foarte atentă la Camryn, fapt care mă face să o plac şi mai tare. Spre deosebire de blonda care acum stă cu ochii pe mine mai mult ca înainte.

— Omule, tu nu te joci, spune Tate.

Îşi aprinde un joint.

— Mai cântă unul, zice Bray, rezemându-se din nou de Elias, care o îmbrăţişează pe la spate.

Tate îi dă ţigara mai întâi lui Camryn. Ea o studiază preţ de o secundă, nefiind sigură dacă ar trebui sau nu să o ia. Văd o urmă de durere străbătându-i chipul; ştiu că îşi aduce aminte de momentul ei de slăbiciune cu analgezicele. Clatină din cap a refuz.

— Nu, mersi, cred că în seara asta mă limitez doar la alcool.

Zâmbesc în sinea mea, mândru de decizia ei. Iar când Tate mi-o oferă şi mie, îl refuz la rându-mi, nu pentru că nu mi-ar plăcea şi mie un fum sau două, ci pentru că nu ar fi frumos ca eu să mă bucur de ea şi Camryn nu.

Nu prea sunt eu mare amator de iarbă, dar e în regulă dacă o faci din când în când. Însă acum nu e momentul.

Mai cânt câteva melodii lângă focul de tabără. Într-un târziu, Camryn cântă şi ea unul împreună cu mine, iar apoi nu-mi doresc decât să mă relaxez cu fata mea şi să mă bucur de această seară. Îmi pun chitara jos, pe pătură, şi o trag pe Camryn din nou în braţele mele.

Fratele lui Tate îşi tot dă limbi cu fata aia şi o pipăie de ceva vreme. Nu vorbesc prea mult, din motive evidente. Cred că blonda care mă urmărea mai devreme a priceput, în cele din urmă, că n-are rost. Ori asta, ori e prea drogată ca să-i mai pese de mine.

Muzica din Jeep-ul lui Tate devine din nou tare, iar el iese din maşină aducând o sticlă de Seagrams 7, doi litri de Sprite şi un teanc de pahare de plastic. Prietena lui începe să amestece băuturile şi să împartă paharele.

— Ia şi tu unul, omule, mă îndeamnă Tate. Nu-ţi face griji c-o să te prindă poliţia dacă pleci în seara asta de-aici. Ei nu ştiu de locul ăsta.

— Da, sigur, iau şi eu unul, spun.

Mă uit la Camryn, aducându-mi aminte de privirea ei când Tate i-a oferit mai devreme jointul.

— Nu am de gând să-l beau dacă tu nu vrei să fac asta, îi spun.

Nu vreau să se simtă vinovată fiindcă se îmbată prea tare, dar nici nu vreau să îşi facă de cap şi să-i fie rău a doua zi.

— Nu, stai liniştit, iubitule. Am să beau doar un pahar, bine?

Îmi zâmbeşte frumos, ca şi cum se aşteaptă ca eu să-i dau voie, lucru pe care îl găsesc al naibii de drăguţ.

— Bine, cedez, nedorind să-i rănesc sentimentele, iar ea acceptă paharul pe care i-l întinde prietena lui Tate.

Stăm cu toţii pe jos, bem şi vorbim vreme îndelungată despre tot felul de nimicuri. Camryn râde, zâmbeşte şi vorbeşte cu Bray despre tampoane, un subiect care nu ştiu cum de a apărut în discuţie şi nici nu vreau să ştiu, dar ne distrăm de minune. În difuzoarele Jeep-ului cântă melodiile unor formaţii de care n-am mai auzit niciodată şi chiar sunt curios în legătură cu ultimele cântece, care sunt sigur că sunt interpretate de aceeaşi persoană.

— Cine e ăsta? îl întreb pe Tate.

El îşi ridică privirea de la prietena lui, care stă întinsă cu capul în poala lui.

— Cine? Formaţia?

— Da, spun eu. Îmi place.

— Ăla, amice, e Dax Riggs. Acum e singur. A debutat în Acid Bath, cred…

Ridică privirea ca şi când nu e sigur. Acid Bath şi Agents of Oblivion sunt cele mai cunoscute.

— Ştii, cred c-am mai auzit de Acid Bath, spun eu şi mai iau o gură de gin şi Sprite.

— Nu mă surprinde, adaugă Tate.

— Ar trebui să-i caut piesele. Cântă în cercuri restrânse?

Camryn, întrerupând conversaţia ei cu Bray despre tampoane, vine din nou lângă mine şi îşi pune mâinile pe umerii mei.

— Da, nu s-a lansat niciodată, spune Tate. Totuşi, e un lucru bun, pentru că atunci când eşti foarte cunoscut e nasol. Mă scoate din sărite să văd cum formaţiile mari ajung să facă reclame la pastă de dinţi şi rahaturi din astea.

Râd uşor.

— Da, categoric. Nu aş semna niciodată cu o casă de discuri.

— Te înţeleg, omule, spune Tate. Odată ce-ai făcut asta, eşti practic târfa lor. Muzica nu mai e a ta şi trebuie să-ţi desfaci picioarele pentru fraierii care-ţi semnează cecurile.

Începe să-mi placă de tipul ăsta. Puţin.

— Andrew, trebuie să fac pipi, spune Camryn.

Mă uit la ea. Luându-i paharul din mână, îl pun pe nisip.

— La fel şi eu, le spun lui Camryn şi lui Tate.

Tate face semn spre stânga, cu o nouă ţigară între degete, şi zice:

— Luaţi-o pe-acolo. Nu sunt cioburi de sticlă sau alte rahaturi în care aţi putea călca.

Îmi pun paharul jos lângă al lui Camryn şi o ajut să se ridice. Mergem prin nisip spre o zonă întunecată de copaci şi stânci, până ce suntem suficient de departe cât să nu ne mai vadă nimeni.

— O să trebuiască să dormim aici în seara asta. Sub nicio formă nu pot conduce în starea în care mă aflu.

Ea se lasă pe vine în timp ce eu mă uşurez la câţiva metri de ea.

— Ştiu, spune Camryn. Presupun că vom dormi în cele din urmă sub stele, ha?

Râd în sinea mea. Iubita mea e atât de beată, încât vorbeşte uşor împleticit.

— Da, aşa cred, spun eu. Deşi ar trebui să ştii că nu prea se pune la socoteală, deoarece dimineaţă n-ai să-ţi aminteşti asta.

— Ba da.

— *Neeee*, n-ai să-ţi aminteşti.

Aproape că se duce într-o parte când termină, dar reuşeşte să se ridice. O apuc de mână şi îmi petrec braţul în jurul taliei ei. Apoi o sărut pe cap.

— Te iubesc atât de mult.

Nu ştiu de ce am simţit nevoia să-i zic asta acum, însă pur şi simplu, având-o alături de mine şi ştiind că în seara asta nu poate avea grijă de ea, am simţit nevoia s-o spun. Cuvintele îmi stăteau pe limbă şi, recunosc, începeau să mă sufoce. Aş da vina pe alcool, dar, nu, chiar şi când sunt complet treaz o iubesc la fel de mult.

Ea mă cuprinde cu braţele, îşi lipeşte capul de pieptul meu când pornim şi mă strânge tare.

— Şi eu te iubesc.

24

Pe măsură ce noaptea înaintează, anumite lucruri încep să se schimbe în micul nostru grup. Oamenii vorbesc mai puţin şi îşi fac de cap mai mult. Bray şi Elias sunt întinşi unul lângă celălalt, într-o parte a focului de tabără. Tate şi prietena lui ar putea la fel de bine să şi-o tragă deja; nu mai trebuie decât să-şi dea hainele jos. Din fericire, blonda suspectă a renunţat la mine şi o ajută pe prietena ei să-l excite pe Caleb la vreo doi metri de mine şi Camryn.

Da, am senzaţia că ştiu destul de bine încontro se îndreaptă asta. Nu-i mare scofală. Nu e ca şi cum n-am mai fost niciodată într-o astfel de situaţie, dar, de data asta, principala mea grijă nu e să ofer plăcere la două fete în acelaşi timp. Trebuie doar s-o ţin pe Camryn departe de rahaturile lor.

Tocmai când sunt pe cale să mă răsucesc pe-o parte pentru a yorbi cu Camryn, care e întinsă lângă mine, întreaga lume afurisită dispare de sub mine. Încerc să-mi ridic capul. Cred. Îmi simt ochii de parcă aş avea nişte zâne care dansează pe ei. Iar ei sunt deschişi.

— O, la naiba… spun eu cu voce tare, şi totuşi, poate că n-am spus-o; poate că totul era în mintea mea.

Ridic mâna în faţa ochilor şi mi se pare că luna se află între degetul mare şi cel arătător. Încerc să o scutur ca să o dau jos, dar e grea şi îmi doboară mâna. Simt că braţul meu cântăreşte vreo patruzeci de kilograme atunci când lovesc nisipul cu cotul.

Capul mi se învârteşte. Culoarea focului e albastră şi galbenă, şi stacojie. Sunetul oceanului e de trei ori mai puternic în urechile mele, amestecându-se cu pârâiturile lemnului din foc şi cu gemetele cuiva.

— Camryn? Unde eşti?

— Andrew? Sunt… sunt aici. Cred.

Nici măcar nu pot să-mi dau seama dacă aia e vocea ei.

Strâng ochii tare şi îi redeschid, încercând să-mi focalizez privirea, dar îmi dau seama că nu vreau să fac asta. Zâmbesc. Pielea de pe faţa mea pare atât de întinsă, încât, preţ de o clipă, mi-e teamă că o să-mi rupă faţa în două. Dar apoi mă simt în regulă.

O, să-mi bag picioarele… Halucinez. Ce. Pula. Mea. Mi-au. Dat?

Încerc să mă ridic, dar, atunci când cred că sunt în picioare, mă uit în jos şi văd că încă nu m-am mişcat. Încerc din nou, iar rezultatul e acelaşi.

De ce nu pot să mă ridic?!

— Sfinte Sisoe, Tate, aud o voce spunând, dar nu îmi dau seama dacă aparţine unei fete sau unui băiat. Chestia asta e tare! Sfin-te Sisoe! Văd curcubeie şi rahaturi din astea. Zici că e Reading Rainbow…

Apoi, persoana care a spus asta începe să cânte piesa *Reading Rainbow.*

Mă simt de parcă aş fi în Oraşul Nebunilor, dar nu vreau cu adevărat să plec.

Într-un târziu, mă întind pe spate şi îmi verific de două ori poziţia, lovind nisipul cu palmele mâinilor mele grele. Apoi ridic ochii spre cer şi urmăresc stelele mişcându-se înainte şi înapoi într-un model poetic.

Chipul lui Camryn apare pe pieptul meu precum o fantomă din ceaţă**.**

— Iubito? spun eu. Eşti bine?

Sunt îngrijorat în privinţa ei, dar nu-mi pot alunga zâmbetul de pe faţă.

— Da. Sunt biiiiine. Sunt bine.

— Stai lângă mine, îi spun.

Închid ochii atunci când îi simt capul pe pieptul meu şi inspir mirosul şamponului pe care îl foloseşte mereu, însă acum e mult mai puternic. Totul e mai puternic. Fiecare sunet. Briza pe chipul meu. Dax Riggs cântând „Night Is the Notion” pe un fundal despre care mintea mea îmi spune că e departe, însă e atât de puternic, încât ai zice că Jeep-ul e lângă mine. Aproape că simt mirosul de cauciuc al anvelopelor.

Şi nu mă pot abţine. Încep să cânt „Night Is the Notion” cât de tare pot. Nu ştiu cum de ştiu deja toate cuvintele, dar le ştiu. Să fiu al naibii dacă nu le ştiu. Şi am senzaţia că piesa se repetă de câteva ceasuri şi mie nu-mi pasă. Într-un târziu încetez să mai cânt. Închid ochii şi simt cum muzica mă pătrunde. Şi nu-mi pasă de nimic în afară de acest moment. Şi sunt al naibii de excitat. Îmi ia o clipă – cred – să-mi dau seama că scula mea simte aceeaşi briză pe care o simte şi faţa mea. Şi e minunat.

— Camryn? Ce? Da.

Habar nu am ce spun sau dacă spun ceva. Mintea mea îmi spune că ar trebui să am grijă ca ea să nu fie atât de afumată încât să-mi facă sex oral în faţa tuturor acestor oameni, dar, în acelaşi timp, nu vreau ca ea să se oprească.

Mi se taie brusc răsuflarea şi capul îmi cade într-o parte. Îl văd pe Caleb peste una dintre acele fete, coapsele ei goale lovindu-se de trupul lui, care se înfige cu putere în ea. Îmi mut privirea în altă parte. Mă uit din nou spre cer. Urme de lumină se mişcă dintr-o parte în alta, în timp ce stelele se plimbă liniştite. Mă cutremur când scula mea loveşte gâtlejul ei.

Mă uit în jos. Văd o claie de păr blond. Întind mâna să-l ating, o parte din mine dorindu-şi să o îndepărteze, cealaltă parte dorindu-şi s-o oblige să o bage mai adânc. Sfârşesc prin a alege a doua variantă, însă, când dau capul pe spate şi văd chipul lui Camryn lângă al meu, mă ridic brusc.

— *Dă-te de pe mine,* târfa dracului! reuşesc eu să spun.

O împing de pe mine, iar drogul face o întoarcere la o sută optzeci de grade. Nu-mi mai place deloc.

Mă forţez să mă ridic în capul oaselor. Încerc să mă lovesc în cap cu ambele mâini, sperând să mă trezesc, dar nu are niciun efect. Reuşesc să-mi bag scula înapoi în pantaloni, mă uit prin foc spre întinderea de nisip şi văd că târfuliţa aia a leşinat deja lângă Caleb. Nu ştiu cât timp a trecut, însă toată lumea, în afară de mine, a leşinat.

Mă panichez. La naiba, nu pot respira. Ce pula mea s-a întâmplat?

Mă răsucesc într-o parte şi o apuc bine pe Camryn, forţând-o să stea lângă mine, şi nu îi dau drumul.

Iar ăsta e ultimul lucru pe care mi-l amintesc.

Camryn

Mi-e rău. Dumnezeule, *niciodată* în viaţa mea n-am mai avut o asemenea mahmureală. Soarele dimineţii şi briza ce adie dinspre ocean sunt cele care mă trezesc. La început, rămân întinsă unde mă aflu, deoarece mă tem că, dacă mă mişc, s-ar putea să vomit. Capul îmi bubuie, vârfurile degetelor îmi sunt amorţite, iar restul trupului meu e un haos de ameţeală şi tremurături. Gem şi deschid ochii complet, punându-mi un braţ de-a curmezişul abdomenului. Ştiu că n-am nici o şansă să plec de pe plaja asta fără ca măcar să vomit vreo cinci minute încontinuu, însă încerc să mă abţin cât de mult pot.

Stau cu obrazul apăsat în nisipul de sub mine. Simt că am lipite pe piele câteva firicele de nisip. Cu mare grijă, ridic un deget şi le îndepărtez înainte să-mi între în ochi.

Aud un *trosc,* urmat de un sunet ca de ruptură şi câteva ţipete.

În pofida protestelor stomacului meu, mă răsucesc pe partea cealaltă, cu faţa spre ocean.

— Dă-te de pe el! o aud pe o fată strigând.

Asta mă trezeşte de-a binelea şi, preţ de o secundă, îmi dau seama cât de adormită eram. Însă acum sunt complet trează. Ridic capul de pe nisip şi îl văd pe Andrew trăgându-i pumni cu nemiluita lui Tate.

— Andrew! încerc să strig, însă gâtul mi-e inflamat şi vocea răguşită, aşa că reuşesc doar să îi croncănesc numele. Andrew! spun din nou, câştigând mai mult control asupra vocii mele.

— Ce pula mea ai, omule?! strigă Tate.

El încearcă să se îndepărteze de Andrew, însă acesta nu se opreşte. Îl loveşte din nou şi din nou, de data asta făcându-i vânt pe nisip.

Apoi fratele lui Tate intră în încăierare şi îl împinge pe Andrew într-o parte. Cad amândoi şi se rostogolesc câţiva metri. Andrew îl apucă pe Caleb de gât şi îi ridică trupul, aruncându-l cu putere pe nisip şi sărind pe el în câteva secunde. Îl loveşte pe Caleb de trei ori înainte ca Tate să ajungă în spatele lui, trăgându-l înapoi.

— Omule, calmează-te naibii! strigă Tate.

Însă Andrew se răsuceşte şi îi trage una în bărbie, iar eu aud din nou ceva rupându-se, ceea ce pur şi simplu îmi întoarce stomacul pe dos. Tate se împleticeşte îndărăt, ţinându-şi mâna peste maxilar.

— Ne-ai drogat! Să fiu al naibii dacă nu te *omori* răcneşte Andrew.

Într-un final reuşesc să mă ridic în picioare, cu toate că mă împiedic o dată înainte să ajung la el. Tocmai când sunt pe cale să-l apuc de mână şi să-l iau de-acolo, cineva vine pe la spate şi mă împinge cu putere pe nisip. Nici măcar nu ştiu ce s-a întâmplat, însă preţ de o secundă rămân fără suflare. Ridic ochii şi-l văd pe Caleb suit peste Andrew. Probabil c-am fost prinsă la mijloc atunci când Caleb l-a atacat pe Andrew de la spate.

Mă ridic din nou de pe nisip şi îl văd pe Elias venind spre noi.

Panicându-mă, mă uit dintr-o parte în alta şi din nou la Elias, părând a fi o scenă care se desfăşoară cu încetinitorul. Ăştia trei au de gând să sară cu toţii pe Andrew? La naiba, sper că nu! Dau să îl apuc pe Tate, care, alături de Caleb, îl loveşte fără oprire pe Andrew, însă sunt dată la o parte de către Elias.

— Dă-te! mârâie el la mine.

Andrew reuşeşte să le ţină piept lui Tate şi lui Caleb, fiind încă în picioare şi împărţind în continuare pumni celor doi, însă, dacă Elias are de gând să li se alăture, nu cred c-o să se poată lupta cu toţi trei deodată.

Elias sare între ei şi nu pot să-mi dau seama cine loveşte pe cine, când o pereche de mâini mă apucă de subsuori pe la spate.

— Fată, stai aici cu mine, spune Bray.

Între stările de confuzie şi teamă, îl văd pe Elias trăgându-i un pumn lui Caleb şi trupul mi-e străbătut de un val de uşurare de scurt moment.

Lui Andrew îi curge sânge din gură. Dar, ca să fiu sinceră, cu toţii sângerează. Cred că lupta o să ţină la nesfârşit şi, cu fiecare lovitură pe care Andrew o dă şi o primeşte, eu tresar şi îmi închid ochii, dorind să blochez totul în mintea mea. Stau pe nisip, cu Bray în spatele meu, care şi-a petrecut braţele în jurul meu, crezând c-o să sar înapoi în toiul luptei. Însă eu am impresia c-am să vomit şi de-abia pot să mă mişc. Pe frunte mi se formează broboane de sudoare. Îmi simt ceafa lipicioasă. Cerul începe să se învârtească.

— O, nu! Bray… cred c-am să…

Îmi dau drumul chiar acolo. Îmi simt trupul trăgându-se violent din strânsoarea ei şi îmi aduc mâinile în faţă, vârându-le în nisip. Spatele mi se arcuieşte şi coboară, mi se arcuieşte şi coboară, în timp ce vomit fără oprire. *O, Doamne, te rog, opreşte asta. N-am să mai beau în vecii vecilor! Te rog, fă să se oprească!* Dar se pare că n-o să se oprească *niciodată*. Cu cât vomit mai mult, cu atât mai tare îmi reacţionează trupul la miros, la zgomotele făcute, la gust, iar asta mă face să vomit şi mai mult. Cu sunetele pe care le scot şi cu spasmele de vomă, de-abia mai aud lupta din fundal. Într-un târziu, cad pe o parte. Nu mă pot mişca. Trupul îmi tremură incontrolabil, pielea îmi este rece şi fierbinte, iar acum lipicioasă. O simt pe Bray aşezându-se lângă mine.

— Ai să fii bine, o aud spunând. Uau, chestia asta chiar te-a dat peste cap.

— Ce era? o întreb eu şi, chiar când rostesc întrebarea, încep să-mi revină fragmente din amintirile mele de noaptea trecută.

Nici măcar nu aud dacă mi-a răspuns la întrebare.

Îmi amintesc că totul era bine, o beţie relativ normală, asta până ce ne-am apucat să bem ginul. Iar apoi, brusc, nu mai puteam să văd nimic în faţa mea, deoarece era prea aproape. Îmi concentram privirea spre lucrurile care se aflau mult mai departe, oceanul şi stelele, şi luminile bărcilor care se mişcau pe apă în zare. La un moment dat credeam că un vapor venea spre noi şi că avea să ne spulbere pe plajă. Dar nu-mi păsa. Credeam că era… frumos. Urma să ne omoare pe toţi, dar era frumos. Şi îmi amintesc că l-am auzit pe Andrew cântând o piesă sexy. Mi-am lipit capul de pieptul lui şi l-am ascultat cântând. Voiam să mă sui pe el şi să mă dezbrac, şi aş fi făcut-o dacă aş fi putut să mă mişc.

Şi îmi amintesc…

Stai puţin.

Târfa aia blondă. Ea m-a întrebat… stai puţin.

Îmi ridic trupul de pe nisip.

— Cred c-ar mai trebui să stai puţin întinsă, îmi spune Bray.

Îmi duc degetele la frunte.

Îmi amintesc că tipa aia stătea lângă mine şi Bray. Era la fel de drogată ca şi noi, însă nu mai eram geloasă pe ea. A vorbit cu noi o vreme, iar pe mine nu m-a deranjat.

În timp ce amintirile dau năvală peste mine, trupul începe să-mi tremure şi mai tare.

Tipa aia a încercat să mă sărute. Şi cred că şi eu am sărutat-o…

Cred că mi se face din nou rău.

Ridic genunchii şi îmi sprijin coatele pe ei, îngropându-mi faţa în palme. Încă sunt ameţită. Simt că n-am terminat de vomat. Nu am acea senzaţie de uşurare după ce vomiţi. Nu, nevoia de a mă simţi rău tocmai s-a intensificat, de data asta provocată de nervii mei.

Restul întâmplărilor îmi revin în minte şi, cu toate că vreau să le alung cu forţa, n-o fac.

Ea m-a întrebat dacă putea să se culce cu mine şi cu Andrew. Da, acum îmi amintesc. Dar… o, Doamne… credeam că voia să se culce cu *adevă*rat, însă acum îmi dau seama că eram atât de drogată, încât nu m-am gândit că se referea la asta sexual vorbind.

I-am spus că nu îmi pasă.

Apoi îmi aduc aminte că ea…

Rămân fără suflare. Mâna îmi zboară la gură, iar ochii îmi sunt mari şi mă înţeapă din pricina brizei.

Îmi aduc aminte că i-a făcut sex oral lui Andrew.

Încercând să mă ridic în picioare, simt mâna lui Bray pe spate.

— Fată, haide, spune ea, trăgându-mă înapoi pe nisip cu ea. Nu te duce acolo. N-ai să faci decât să te răneşti.

Îmi smulg încheietura din mâna ei şi încerc din nou să mă ridic, însă mişcările bruşte amestecate cu nervii haotici mă trimit din nou într-un episod cu spasme de vomă.

Apoi îl aud pe Andrew deasupra mea.

— La dracu, îi spune el lui Bray. Vrei, te rog, să te duci până la maşina mea să iei o sticlă de apă din lada frigorifică?

Bray porneşte spre maşină.

Andrew mă răsuceşte pe picioarele lui exact când spasmele încetează. Îmi dă părul din ochi şi din gură.

— Iubito, dobitocii ăştia ne-au drogat, spune el.

Întredeschid ochii ca să-l văd deasupra mea, cu palmele puse pe obrajii mei.

— Am s-o omor pe târfuliţa aia, Andrew, îţi jur pe Dumnezeu!

Se uită la mine împietrit. Probabil se gândea că eu nu ştiu.

— E încă leşinată. Iubito, eu…

Vina din ochii săi mă omoară încetul cu încetul.

Andrew, ştiu ce s-a întâmplat, spun eu. Ştiu că tu credeai că eu eram aia. Am văzut ce-ai făcut.

— Nu contează, spune el, scrâşnind din dinţi.

Ochii încep să i se umezească.

— Ar fi trebuit să ştiu că nu erai tu. Îmi pare atât de rău. Ar fi trebuit să ştiu.

Mâinile i se încordează în jurul feţei mele.

Sunt pe cale să-i spun să nu se mai învinovăţească, dar, deodată, lângă noi apare Elias.

— Omule, îmi pare rău, noi n-am ştiut. Îţi jur!

— Te cred, spune Andrew.

Bray se întoarce cu apa, iar eu îmi mai recapăt din puteri. Mă ridic în capul oaselor, rezemându-mă de bustul gol al lui Andrew. El îşi petrece braţele în jurul meu şi mă strânge atât de tare, de parcă i-ar fi teamă că o să mă ridic şi o s-o rup la fugă.

Apoi întinde mâna şi ia sticla de apă de la Bray. Îi scoate dopul şi toarnă puţină apă în palmă, ştergându-mă pe frunte şi la gură. Acele picături reci mă calmează imediat.

— Uite, omule, îmi pare rău, spune Tate, apărând în spatele nostru. Ne gândeam că n-o să vă pese. Am pus ceva în băuturile tuturor. Am fost generoşi. Nu v-am adus aici cu cine ştie ce intenţii aiurea.

Andrew reuşeşte să se îndepărteze cu grijă de mine, cu toate că o face atât de iute, încât de-abia îi simt absenţa, şi îl loveşte din nou pe Tate. O pocnitură neplăcută răsună în spaţiul care ne înconjoară.

— Andrew, te rog! strig eu.

Elias îl apucă pe Andrew şi Caleb îl apucă pe Tate, ţinându-i la distanţă unul de celălalt.

Andrew îl lasă pe Elias să-l ţină la distanţă, însă se descotoroseşte de el şi se întoarce la mine, ajutându-mă să mă ridic de pe pământ.

— Hai să mergem, spune el.

Vrea să mă ia în braţe, însă eu clatin din cap, dându-i de înţeles că pot să merg şi singură.

El îşi ia chitara, iar eu pătura şi pornim spre Chevelle.

— Poate c-ar trebui să-i ducem noi acasă pe Bray şi pe Elias, propun eu.

Andrew azvârli chitara în portbagaj şi ia pătura de la mine, aruncând-o şi pe ea acolo. Apoi se duce spre portiera lui, îşi pune braţele pe capotă şi îşi sprijină capul între ele. Inspiră adânc şi apoi loveşte cu pumnul în caroserie.

— *La dracu'!* strigă el, după care loveşte din nou.

În loc să-i vorbesc şi să-l calmez, mă hotărăsc să-l las să se descarce de unul singur. Mă uit la el cu o expresie blândă. Iar apoi mă sui în maşină şi închid portiera. El mai stă acolo un minut, până ce îl aud spunând:

— Dacă vreţi, vă ducem noi.

Elias şi Bray, cărându-şi lucrurile, se apropie de maşină şi se urcă pe bancheta din spate.

Andrew

25

Nici măcar nu ştiu cum de găsesc drumul de întoarcere cu atâta uşurinţă. La un moment dat, ajung să cred că nici nu mi-ar mai păsa dacă ne-am rătăci. Însă conduc înapoi fără să alegem vreun drum greşit şi fără să trebuiască să oprim şi să cerem ajutor. Nu prea vorbim între noi. Am dat deja uitării cele câteva vorbe schimbate.

Oprim în parcarea hotelului şi ne luăm rămas-bun de la Elias şi Bray. Poate că i-aş fi mulţumit lui Elias sau le-aş fi urat distracţie plăcută, cât le-a mai rămas din vacanţă, sau poate chiar i-aş fi invitat să ieşim undeva cu toţii, însă, ţinând cont de ceea ce s-a întâmplat, tot ce fac este să încuviinţez cu o mişcare a capului când ei ne mulţumesc că i-am adus aici.

Pornesc maşina şi conduc spre partea noastră a hotelului.

Camryn nu ştie dacă să-mi vorbească sau nu. Nu îi e teamă, ci e pur şi simplu nesigură. Nici măcar nu mă pot uita în ochii ei. Mă simt ca dracu' pentru ceea ce s-a întâmplat şi n-am să mă iert niciodată pentru asta.

Camryn mă ia de mână şi ne îndreptăm spre camera noastră. Deschid uşa larg şi încep să arunc lucrurile în genţile noastre.

— N-a fost vina…

O opresc.

— Nu. Te rog. Lasă-mă… câteva minute…

Se uită la mine extrem de mâhnită, dar încuviinţează şi renunţă.

Curând, suntem din nou pe drum, mergând înspre nord, pe coastă. Destinaţia: Oriunde, Numai Nu în Florida.

După ce conduc mai bine de o oră, îmi aduc aminte din nou şi din nou de ceea ce s-a întâmplat aseară, încercând să pricep cât de cât evenimentele. Ies de pe şosea şi maşina încetineşte până ce se opreşte pe marginea drumului. E atât de linişte. Îmi cobor privirea în poală şi apoi mă uit lung prin parbriz. Îmi dau seama că ţin volanul atât de strâns, încât degetele mi s-au albit. Într-un final deschid portiera şi cobor.

Străbat în viteză pietrişul şi apoi şanţul, îndreptându-mă direct spre primul copac.

— Andrew, opreşte-te! o aud pe Camryn strigând după mine.

Însă eu continui să merg şi, când ajung faţă în faţă cu afurisitul ăla de copac, îl lovesc la fel de tare cum i-am lovit pe Tate şi pe Caleb. Pielea de la încheieturile degetelor se sfâşie şi sângele începe să-mi curgă pe mână şi printre degete, însă eu nu mă opresc.

Încetez doar atunci când Camryn se pune în faţa mea şi mă împinge atât de tare în piept, încât aproape că mă duc pe spate. Lacrimile îi curg şiroaie pe obraji.

— Opreşte-te! Te rog! Opreşte-te!

Mă las să cad pe iarbă în şezut, cu genunchii îndoiţi, mâinile mele însângerate atârnând din încheieturi. Mă aplec, lăsând capul în jos. Nu văd decât pământul de sub mine.

Camryn se aşază în faţa mea. Îi simt mâinile pe obrajii mei, încercând să-mi ridice capul, însă nu o las.

— Nu-mi poţi face asta, spune ea cu un glas tremurat.

Încearcă să mă oblige să mă uit la ea şi într-un final o fac, deoarece mă doare sufletul să o aud plângând. O privesc în ochi, propriii mei ochi strălucind din pricina lacrimilor de furie pe care încerc să mi le reprim.

— Iubitule, n-a fost vina ta. Erai *drogat*. Oricine ar fi putut face acea greşeală dacă ar fi fost în locul tău.

Degetele i se încordează pe faţa mea.

— Nu. A. Fost. Vina. Ta. Mă înţelegi?

Încerc să-mi întorc privirea, dar ea îmi dă mâinile la o parte şi se aşază în genunchi între picioarele mele. Din instinct, îmi petrec braţele în jurul ei.

— Totuşi, ar fi trebuit să ştiu, spun eu, privind în jos. Şi nu e vorba doar despre asta, Camryn. Eu trebuia să am grijă de tine. Tu n-ar fi trebuit să fii drogată.

Numai când mă gândesc la asta mă înfurii şi mă urăsc.

— Eu trebuia să am *grijă* de tine!

Mă cuprinde în braţe şi îmi trage capul spre pieptul ei. După o vreme se dă înapoi.

— Andrew, uită-te la mine! Te rog!

O fac. Văd durere şi compasiune în ochii ei. Degetele ei catifelate mă apucă de faţa nerasă. Mă sărută pe buze şi spune:

— A fost un moment de slăbiciune.

E ca şi cum ar vrea să-mi reamintească de ceea ce i-am spus acum câteva luni în legătură cu pastilele.

— Vina ne aparţine amândurora. Nu sunt proastă. Ar fi trebuit să ştiu că nu era bine să las băuturile în mâna lor nici măcar o secundă. *Nu* e vina ta.

Ochii îmi coboară în pământ, iar apoi mă uit din nou la ea. Nu ştiu cum aş putea s-o fac să înţeleagă că din cauza a cine şi a ceea ce sunt simt un sentiment intens de responsabilitate faţă de ea. O responsabilitate de care

mă simt mândru, o responsabilitate pe care am simţit-o încă din ziua în care am cunoscut-o. Mă omoară… mă omoar*ă să* ştiu că în „momentul meu de slăbiciune” nu am putut să o protejez, că din cauză că am lăsat garda jos ea ar fi putut fi rănită, violată, omorâtă. Cum aş putea s-o fac să înţeleagă faptul că nu contează dacă ea dă vina pe mine sau nu, că părerea ei, cu toate că nu o iau drept de bună, nu îmi scuză momentul de eşec? Ea a avut dreptul la un moment de slăbiciune. Eu nu. Al meu e doar unul de eşec.

— Şi n-aş putea *niciodată* să te învinovăţesc, adaugă.

Mă uit la ea, încercând să desluşesc ce ar vrea să-mi spună, dar apoi continuă:

— Mă refer la ceea ce a făcut fata aia, mă lămureşte ea. N-aş aduce-o niciodată în discuţie. Pentru că tu nu ai greşit cu nimic.

Îi simt degetele apăsându-mă pe obraji.

— Mă crezi?

Încuviinţez încet.

— Da. Te cred.

Ea oftează şi spune:

— Oricum, se prea poate să fi fost parţial şi vina mea.

Îşi mută privirea din ochii mei.

— Cum aşa?

— Ei bine, zice ea, însă şovăie cu o expresie de regret pe chip, cred că i-am dat din greşeală permisiunea de-a o face.

Asta mă ia complet prin surprindere.

— Îmi aduc aminte că m-a întrebat dacă ar putea să se culce cu noi şi cred că i-am spus că da, ar putea. Eu… eu n-am ştiut că voia să se culce cu noi… sexual. Dacă aş fi fost trează, cu siguranţă m-aş fi prins de asta. Andrew, îmi pare atât de rău. Îţi cer scuze c-am lăsat-o pe târfa aia nebună să te violeze.

Clatin din cap.

— Niciunul dintre noi nu este vinovat, aşa că nu trebuie să simţi nevoia de a lua vina asupra ta, bine?

Când nu zăresc suficient de repede acel zâmbet pe care mi-l doream, ridic mâinile şi o apuc de talie. Ea scânceşte când încep să o gâdil. Râde şi se zvârcoleşte atât de tare, încât cade pe spate pe iarbă, iar eu mă sui deasupra taliei ei, punându-mi genunchii de-o parte şi de alta pentru a nu o strivi.

— Opreşte-te! Nu! Andrew, vorbesc serios! Opreşte-teeeee!

Râde în hohote, aşa că o mai gâdil o vreme pe coaste.

Apoi aud sirena unei maşini de poliţie sunând o dată şi oprindu-se când trage în spatele maşinii mele.
— O, la naiba! spun eu, uitându-mă la Camryn, care are părul plin de fire de iarbă uscată.
Sar de pe ea şi întind mâna ca să o ajut să se ridice. Ea o prinde şi se ridică în picioare, scuturându-se de praf. Ne întoarcem la maşina noastră tocmai când poliţistul coboară din a lui.
— Tu de obicei laşi portiera deschisă în halul ăsta pe stradă? întreabă poliţistul.
Mă uit la portiera mea şi înapoi la el.
— Nu, domnule, spun eu. Mi-a venit să vomit şi nu m-am gândit la asta.
— Permisul, asigurarea şi talonul maşinii!
Îmi scot permisul din portofel şi i-l înmânez, după care mă duc pe locul din dreapta ca să scot asigurarea şi talonul maşinii din torpedou. Camryn se sprijină de spatele maşinii, încrucişând braţele agitată. Poliţistul se întoarce la maşina lui – după ce a observat sângele de pe mâinile mele – şi se suie ca să-mi verifice numele.
— Sper că nu-mi ascunzi vreun furt, vreo crimă sau ceva de genul ăsta, spune Camryn când mă duc să mă sprijin de portbagaj lângă ea.
— Zilele mele de criminal în serie s-au terminat de mult, spun eu. N-are cu ce să mă prindă.
O înghiontesc uşor în coaste.
După câteva minute agitate, poliţistul ni se alătură în spatele maşinii şi îmi dă înapoi actele.
— Ce ţi s-a întâmplat la mână? mă întreabă el.
Mă uit în jos, simţind pentru prima dată durerea care pulsează. Apoi gesticulez spre copacul din apropiere.
— Am lovit oarecum copacul ăla.
— Ai lovit *oarecum* copacul ăla? întreabă el pe un ton suspicios şi observ că se tot uită la Camryn.
Minunat, acum crede c-am bătut-o sau cine ştie ce şi, luând în considerare că ea nu arată prea bine după incidentul de aseară şi după hârjoneala noastră din iarbă, probabil că îi confirmă bănuiala.
— OK, am lovit un copac.
Acum se uită direct la Camryn.
— Asta s-a întâmplat? o întreabă el.

Camryn, extrem de agitată şi cel mai probabil gândindu-se, la fel ca mine, ce crede *cu adevărat* poliţistul, are brusc un moment â la Natalie.

— Da, domnule, spune ea, gesticulând cu mâinile. El s-a enervat din cauză că nişte măgari…

Se înfioară.

— … scuzaţi-mă, au profitat de noi aseară, aşa că toată dimineaţa s-a pedepsit pentru asta, până ce a ajuns în cele din urmă să se descarce pe copacul ăla! Am alergat până acolo ca să-l opresc înainte să se rănească şi am vorbit despre asta, iar motivul pentru care arăt ca un rahat – scuzaţi-mă – e din cauza petrecerii de doi bani la care am luat parte. Dar vă jur că nu suntem oameni răi. Nu ne drogăm, iar el nu e un criminal în serie sau ceva de genul, aşa că vă rugăm să ne lăsaţi să plecăm. Ba chiar puteţi să verificaţi şi maşina dacă vreţi.

Să-mi. Trag. O. Palmă.

Râd în sinea mea. Nu avem motive de îngrijorare dacă el vrea să verifice maşina. Doar dacă nu cumva… prietenii noştri temporari, Elias şi Bray, nu au lăsat din greşeală vreo punguţă cu iarbă sau orice alte chestii incriminatorii pe undeva pe bancheta din spate.

O, *la dracu… sper din tot sufletul că treaba asta n-o să ia o întorsătură total neaşteptată, ca în filme.*

Îi arunc o privire lui Camryn şi clatin subtil din cap.

Face ochii mari.

— Dar ce-am spus?

Eu zâmbesc, continuând să clatin din cap, deoarece asta e cam tot ceea ce pot face.

Poliţistul fornăie şi îşi molfăie falca. De vreo câteva ori se uită când la mine, când la Camryn, fără să spună niciun cuvânt, ceea ce nu face decât să ne îngrijoreze şi mai tare.

— Data viitoare nu mai lăsaţi portiera deschisă în halul ăsta, spune poliţistul pe un ton lipsit de expresie. Ar fi păcat să vezi o maşină luând din plin portiera unui Chevelle din 1969 care arată atât de bine.

Un zâmbet vag îmi înseninează chipul.

— Desigur!

Poliţistul pleacă în timp ce noi rămânem în maşină câteva clipe,

— „Puteţi să verificaţi şi maşina dacă doriţi”? repet eu.

— Ştiu! râde ea şi îşi lipeşte capul de tetieră. Nu voiam să spun asta. Pur şi simplu mi-a scăpat.

Râd şi eu.

— Ei bine, se pare că divagaţia ta inocentă, care, apropo, m-a speriat puţin – cred că prietena aia a ta bipolară te-a molipsit şi pe tine – ne-a scos basma curată.

Îmi sprijin mâinile pe volan.

Ea zâmbeşte şi e pe cale să comenteze la gluma mea cu Natalie, până ce îmi vede din nou degetele însângerate. Apoi se apropie de mine şi mă ia cu grijă de mână.

— Trebuie să te curăţăm înainte să se infecteze, spune ea.

Se apropie şi mai tare şi începe să adune cu grijă firicele de iarbă şi de pământ din rană şi de pe lângă ea.

— Andrew, arată cam rău…

— Nu e adevărat, spun eu. N-am nevoie de copci.

— Nu, ai nevoie să-ţi tragă cineva un dos de palmă. Să nu mai faci niciodată aşa ceva. Vorbesc serios!

Scoate ultima bucăţică de mizerie şi apoi se apleacă peste scaun, cotrobăind prin lada frigorifică din spate.

Îmi întorc capul spre dreapta şi tot ce văd este fundul ei, ieşind din pantalonii scurţi. Ridic mâna mea însângerată şi îmi strecor dege pe sub elasticul bikinilor, trăgând de el şi dându-i drumul pe piele Nu o deranjează, însă îşi dă ochii peste cap când se aşază la loc cu o sticlă de apă.

— Clăteşte-te! îmi porunceşte ea, întinzându-mi sticla.

Deschid portiera şi o iau, întinzând mâna şi turnând apă peste rană.

În timp ce cotrobăie prin poşetă, îmi spune:

— Data viitoare când îţi ieşi din minţi şi simţi nevoia să te răzbuni pe obiecte neînsufleţite, am să-ţi trec oficial numele pe Lista Psihopaţilor.

Îmi întinde un tub de Neosporin.

Clatin din cap şi îl iau. N-o pot contrazice.

Camryn arată spre tubul de Neosporin din mâna mea, spunându-mi să mă grăbesc şi să mă dau cu el.

Eu râd şi spun:

— Eşti o jună cam autoritară, nu crezi?

Îmi trage un pumn în mână (de fapt, o doare pe ea) şi mă acuză c-am făcut-o grasă. Totul e în joacă şi cred că e felul ei de a mă face să-mi abat gândurile de la ceea ce s-a întâmplat. În câteva minute ne pierdem în conversaţii despre muzică, stabilind în ce fel de baruri sau cluburi am vrea să mergem să cântăm în drumul nostru spre New Orleans.

Am hotărât de comun acord că, indiferent unde ne oprim pe drum sau cât de mult stăm, vom vizita, la un moment dat, şi locul nostru preferat din Mississippi.

***

Asta s-a întâmplat acum două zile. Astăzi suntem cazaţi într-un hotel din măreţul stat Alabama.

Camryn

26

— Eşti încântată în legătură cu concertul din seara asta sau ai nevoie de o pungă de hârtie în care să-ţi verşi maţele? mă întreabă Andrew, ieşind din baie înfăşurat într-un prosop.

— Ambele, spun eu.

Pun telecomanda pe noptieră şi mă ridic în capul oaselor.

— Ştiu cântecul, dar e primul meu solo. Aşa că da, sunt uşor panicată.

El cotrobăie prin geanta de lângă televizor şi găseşte o pereche de boxeri curaţi. Îi cade prosopul. Înclin capul într-o parte, urmărindu-i de pe pat fundul sexy şi gol, în timp ce îşi trage boxerii pe el.

— Ai să-i laşi cu gura căscată, spune, întorcându-se cu faţa spre mine. Ai repetat destul şi îl stăpâneşti deja. În plus, dacă eu aş fi fost de părere că nu erai pregătită, ţi-aş fi spus.

— Ştiu c-ai fi făcut-o.

— Ei bine, eşti gata de muncă? întreabă, punându-şi pe el şi restul hainelor.

— Da. Aşa cred. Cum arăt?

Mă ridic şi fac o piruetă, îmbrăcată într-un maiou negru, mulat şi o pereche de jeanşi strâmţi.

— Stai puţin, zic eu, ridicând degetul.

Mă încalţ cu noile mele botine negre şi le trag fermoarele. Apoi fac o nouă piruetă şi pozez, exagerând puţin.

— Ca întotdeauna, insuportabil de sexy, spune el zâmbind, după care se apropie de mine şi îmi mângâie părul.

Astă-seară se prea poate să cânt singură „Edge of Seventeen” de Stevie Nicks, însă cu vreo două ore înainte voi fi chelneriţă, iar Andrew va curăţa mesele. Bingo! Eu m-am ales cu slujba mai bună.

Când ajungem pe la şapte, localul e ticsit de oameni. Ador atmosfera de aici. Scena e de dimensiuni acceptabile, însă ringul de dans şi zona meselor sunt enorme. Şi e plin de oameni, ceea ce mă face să fiu şi mai agitată. Îl iau pe Andrew de mână şi ne croim drum prin mulţime pentru a ajunge în spate. Am fost norocoşi cu serviciul ăsta temporar, ţinând cont că putem să lucrăm împreună câteva nopţi. Celelalte slujbe pe care le-am avut în timpul excursiei, începând din Virginia, au fost sporadice. Eu curăţam camere pe ici şi pe colo, în vreme ce Andrew era barman sau chiar paznic. Se prea poate ca el să nu fie îndopat cu steroizi (şi mă bucur, deoarece ar fi scârbos), însă muşchii lui sunt suficient de evidenţi, aşa că l-au angajat cu uşurinţă.

Din fericire, nu a trebuit să tragă pe nimeni de cămăşi sau să intervină în vreo luptă.

Şeful nostru pentru următoarele câteva zile, German – e numele lui, nu naţionalitatea, deoarece tipul este mârlan nevoie mare –, îi întinde lui Andrew un şorţ alb şi un ecuson pe care scrie Andy.

Mă abţin să nu râd, însă Andrew îmi vede privirea amuzată.

German îşi freacă mâna grasă pe sub nas, şi-o şterge de jeanşi şi spune:

— De-ndat' ce oameni' se ridică de la masă şi-ş' iau rahaturile cu ei, tu te duci acol' şi pregăteşti masa aia pentru un alt client.

Flutură din deget în faţa lui Andy, ăăă, lui Andrew.

— Să nu-ţ' treacă p'in cap să te-atingi de bacşiş. Ăla e-al chelneriţelor, ai priceput?

— Da, domnule, spune Andrew.

Când German se uită câteva secunde pe caietul cu notele de plată, Andrew spune pe muteşte *Ce dracu'?* iar eu mă abţin să nu râd când German îşi ridică din nou privirea spre noi.

German se uită la mine, şi vreau să spun că el chiar *se uită* la mine, altfel decât se uita la Andrew acum câteva secunde. Îmi aruncă un zâmbet cu dinţi galbeni şi spune:

— Iar tu trebe să arăţ' exact cum arăţ' acum. Adoptă zâmbetu' ăla şi adună bacşişurile!

Îmi imaginez prin ce trebuie să treacă celelalte chelneriţe care lucrează aici cu normă întreagă.

Îmi flutur genele şi îi spun cu o voce nazalizată, dulce şi seducătoare, ca o cântăreaţă de country ce sunt:

— Fireşte c-aşa o să fac, domʹ le German. Şi mai târziu, când tura mi se termină, îs sigură că veţ' înţelege că tre' să mă duc în spate să mă pregătesc de concert.

Observ că ochii lui Andrew devin mai mari şi mai intrigaţi, însă eu sunt atentă la German, pe care îl am atât de bine la degetul mic, încât, dacă i-aş spune să lingă podeaua, el m-ar întreba *Cât timp?*

Andrew

Accentul sudist care a apărut din neant m-a făcut să mă excit pe loc. O să trebuiască să port o discuţie cu ea mai târziu.

Îmi pun ecusonul, îmi leg şorţul la spate şi înşfac chestia aia de plastic sub formă de tavă pe care German mi-o arată când mă uit la el. La dracu', nu mă deranjează un astfel de loc de muncă, însă German e un bădăran care sper să nu-mi stea în cale în următoarele două ore. Şi ar putea să folosească puţin deodorant. De fapt, tot deodorantul. El chiar nu are ce căuta într-un asemenea loc. E ca un steag al Confederaţiei care atârnă la fereastra unei case de 400 000 de dolari. Barul-restaurant e decorat destul de drăguţ. Cel puţin în interior.

O iau din loc, cu tava la subraţ, şi mă îndrept spre prima masă goală pe care o văd. Adun toate gunoaiele şi toate farfuriile cu cartofi prăjiţi şi crochete nemâncate şi le arunc pe tavă. Apoi şterg masa cu laveta pe care o am în buzunarul şorţului şi îndrept sticlele de sos pentru friptură şi ketchup. E destul de uşor, spre deosebire de munca ospătarilor, şi cred că acesta a fost motivul pentru care Camryn a trebuit să facă ieri o oră de pregătire, astfel încât să poată începe azi treaba. Se prea poate să aibă un loc de muncă în care ia şi bacşiş şi unde îşi poate pune în funcţiune acel farmec sexy al ei, însă trebuie să se descurce cu un şef pervers şi înfiorător. Şi să fiu al dracului dacă nu ador asta. O merită cu vârf şi îndesat pentru că a râs de mine când m-am ales cu serviciul ăsta. A glumit spunându-mi că sunt „parazitu" barului. Ei bine, sper că nu se aşteaptă să îi salvez fundul slăbănog de la avansurile lui German. E pe cont propriu acum.

Mai curăţ vreo câteva mese, lăsând bacşişul de cinci dolari de pe o masă şi cel de douăzeci de dolari de pe o alta. Când dau să mă duc în spate ca să descarc tava, sunt oprit de patru fete dintr-un separeu aflat în apropierea barului.

— Hei, bombonel, spune una dintre femeile mai în vârstă, făcându-mi semn cu degetul. Poţi să iei comanda noastră de băuturi?

— Îmi pare rău, doamnă, însă eu doar curăţ mesele.

Dau să plec, dar una mai drăguţă mă opreşte.

— Pun pariu că, dacă am cere să fii chelnerul nostru, te-ar promova imediat.

Ochii ei sunt sticloşi şi capul îi alunecă puţin. Observ – pentru că e imposibil să n-o faci – că sânii ei imenşi mai au puţin şi ies de tot din maioul ei strâmt. Mi-i bagă mai tare în faţă.

— Ei bine, aţi putea cere, spun eu, folosindu-mă de propriul meu şarm, ridicând un colţ al gurii într-un zâmbet. Iar, dacă şeful îşi dă acceptul, atunci voi fi al dumneavoastră pentru toată seara.

Cele patru femei se uită una la cealaltă, purtând un soi de conversaţie tăcută. Le-am făcut să-mi mănânce din palmă.

Camryn apare în spatele meu, cărând o tavă cu shoturi de whisky şi un pahar deja plin cu bancnote. Mă întreb dacă ăla e borcanul cu bacşişuri sau banii pe care îi ia de la băuturile alcoolice. Sunt foarte curios.

Îmi zâmbeşte, îşi coboară privirea spre masa femeilor, după care se uită din nou la mine.

— Doamnelor, sper că nu v-a deranjat, spune ea.

Ştiu că nu e geloasă; în seara asta se dă o competiţie între noi doi. Şi va face orice pentru a mă împiedica să câştig micul pariu pe care l-am făcut în maşină, pe când ne îndreptam spre restaurant:

— Chiar crezi că nu pot să capăt niciun bacşiş în funcţia mea de băiat de serviciu?

— Nu, a spus ea. Cei care curăţă mesele nu primesc bacşiş.

— Ia gândeşte-te la asta, am spus eu, privind-o de la volan.

E un bar plin de femei şi alcool. Pun pariu cu tine că pot primi şi eu bacşiş.

— A, da? a întrebat ea, strângând din buze.

— Da, am spus eu, după care am dus asta la un cu totul alt nivel, deoarece mă simţeam mult prea încrezător: De fapt, pun pariu că pot să adun mai mult bacşiş decât tine.

Camryn a râs.

— Pe bune? Vrei să punem pariu pe asta?

Şi-a încrucişat braţele şi a clătinat din cap spre mine, de parcă aş fi spus ceva ridicol.

— Da, am zis eu, când ştiam că ar fi trebuit, de fapt, să spun Nu, glumeam doar.

Însă nu am refuzat pariul, iar acum m-am pricopsit cu el. Dacă ea va câştiga, va trebui să-i ofer câte un masaj de o oră în următoarele trei nopţi. O oră e mult prea mult pentru un masaj. Numai când mă gândesc la asta îmi simt deja braţele amorţite.

Femeia mai în vârstă îi răspunde lui Camryn.

— Nu, nu ne-a deranjat deloc, drăguţo.

Sprijinindu-şi bărbia în mâinile ei împreunate, mă studiază din cap până-n picioare, de parcă ar vrea să rupă hainele de pe mine şi să mă lângă.

— Poate să stea aici oricât de mult doreşte. Unde e şeful tău?

— Pe undeva pe-aici, spune Camryn. Uitaţi-vă după tipul cel mare, îmbrăcat în uniformă. Îl cheamă German.

— Îţi mulţumesc, păpuşă, spune femeia, după care se uită din nou la mine.

Asta, ca să fiu sincer, mă cam sperie. Şi, de vreme ce pare a fi şefa haitei lor, mă hotărăsc să plec, înainte să creadă că mie chiar îmi place de ea şi că *eu* sunt cel care are nevoie de ajutorul lui *Camryn* pentru a ieşi din toată încurcătura asta pe care am stârnit-o.

— Doamnelor, vă urez o seară frumoasă! spun eu cu un zâmbet ademenitor şi o iau din loc.

Simt o mână strecurându-se în buzunarul şorţului meu. Mă opresc şi mă uit în jos exact când femeia îşi retrage mâna. Se uită la mine cu acea faimoasă privire excitată.

— O seară frumoasă şi ţie, bombonel! spune ea.

Îi fac cu ochiul şi le zâmbesc celorlalte trei în timp ce mă îndepărtez nonşalant de ele. Când ajung la bucătărie, descarc tava, iar apoi bag mâna în buzunar şi scot trei bancnote de douăzeci de dolari.

Ooo, da, poate că, la urma urmelor, pariul ăla n-a fost atât de ridicol.

Două ore mai târziu…

Ba da, pariul a fost ridicol.

— Două sute patruzeci, patruzeci şi unu, patruzeci şi şase, cincizeci şi şase.

Camryn continuă să îşi numere bacşişurile, având în vedere că tura noastră s-a terminat. Îmi zâmbeşte arogantă şi adaugă:

— Tu cât ai făcut?

Încerc să adopt o mină lipsită de expresie, astfel încât dezamăgirea mea să pară oarecum reală, însă ea nu îmi uşurează treaba. Aşa că îmi scot banii, îi număr din nou şi îi răspund:

Optezeci şi doi de dolari.

— Ei bine, nu e deloc rău pentru un băiat de serviciu, spune ea, punându-şi banii în buzunar. Trebuie să accept asta.

— Ce să accepţi? întreb eu când îmi scot şorţul. Vrei să renunţăm la pariu?

— În nici un caz! exclamă ea.

German apare în spatele nostru.

— Sper că sunteţ’ buni, spune el. Şi că nu aveţ’ de gând să-mʹ băgaţ’ chestiile alea rap sau muzică din aia uşoară.

Pocneşte din degete cu repeziciune, de parcă ar încerca să găsească un exemplu, însă renunţă imediat.

— Aici nu e *'Merican Idol.*

— Am înţeles, spune Camryn cu acel zâmbet fermecător al ei. German, cu un rânjet tâmp pe faţă, iese de sub vraja ei şi o ia din loc, mârâind uşor la mine. E mai bine decât să mă privească aşa cum o priveşte pe Camryn, deci nu mă plâng.

Mă întorc spre Camryn.

— Să nu ai emoţii, o încurajez, luând-o de mână. Aşa cum am spus, o să îi laşi cu gura căscată.

Ea încuviinţează emoţionată. Apoi inspiră adânc.

— Am să dau fuga la maşină să aduc chitara, în timp ce tu te pregăteşti, îi spun.

— Bine, aprobă ea.

O sărut pe buze şi mă îndrept spre maşină, unde chitara electrică pe care mi-a cumpărat-o de ziua mea stă ascunsă în portbagaj. Se prea poate ca „Edge of Seventeen" să fie solo-ul ei, însă secvenţa chitarei e atât de cunoscută, încât aproape că sunt la fel de emoţionat. OK, poate că nu chiar emoţionat – e o melodie uşor de cântat. Ceea ce mă sperie puţin e să nu o dau în bară pentru ea. Ea e singurul motiv pentru care simt un oarecare gol în stomac.

Urc pe scenă, unde îl găsesc pe Leif, toboşarul pe care l-am cunoscut ieri, instalându-şi instrumentele.

— Omule, îţi mulţumesc că faci asta, îi spun eu.

— Hei, nici o problemă, spune Leif. Am cântat piesa asta de nenumărate ori la un bar din Georgia în care am lucrat acum câţiva ani.

Camryn a fost fericită să găsim un toboşar care ştia cântecul. Ea era pregătită să fim numai noi doi, ştiind că nu avea să sune la fel fără tobe. Însă faptul că l-am cunoscut pe Leif în timpul pregătirii ei, şi că el a acceptat să cânte cu noi în seara asta a făcut să-i mai crească puţin încrederea.

Îmi pun chitara pe umăr tocmai când Camryn se urcă pe scenă. Vine direct la mine, iar eu mă aplec şi-i şoptesc la ureche:

— Eşti sexy!

Ea se îmbujorează şi îşi studiază hainele. Şi-a scos maioul acela negru pe care îl purta şi l-a înlocuit cu un alt maiou negru, lucios, care cade liber la spate, lăsându-i la vedere pielea aproape până la talie. Colierul pe care i l-

am cumpărat îi atârnă la gât, strălucind în lumina reflectoarelor. Şi-a lăsat părul despletit. Îmi place că îl poartă mai tot timpul împletit, dar, trebuie să recunosc, aspectul ei este mai sexy cu acel păr blond, lung şi mătăsos, care e lăsat liber pe umeri.

Vocile din bar străbat spaţiul încăpător, puternice chiar şi atunci când Leif bate de câteva ori în tobele lui. Toate mesele sunt pline, la fel şi separeurile. Cele patru „iubite" ale mele sunt încă acolo şi au migrat din separeul lor la o masă mai apropiată de scenă. Par intrigate de faptul că am trecut de la băiatul de serviciu la cântăreţul cu chitara. În mod normal aş fi căutat în public noua mea „victimă", însă această seară e diferită şi nu vom juca acel joc. Camryn e prea emoţionată şi concentrată pentru a încerca asta.

După ce ne instalăm şi suntem pregătiţi să începem, Camryn îşi ţine respiraţia o clipă şi apoi se uită la mine.

Aştept să-mi dea OK-ul şi, când o văd încuviinţând, încep să cânt, iar toţi ochii din sală se întorc spre noi. Secvenţa chitarei reuşeşte întotdeauna să întoarcă privirile într-o încăpere aglomerata. Iar Camryn, în clipa în care începe să cânte, procedează la fel ca mine şi se transformă în cu totul o altă persoană, atât de tare, încât mă uimeşte. E complet diferită faţă de cum era la repetiţii. Încrederea şi atitudinea sexy iradiază din fiecare vers al cântecului şi din fiecare mişcare pe care o face, şi tot trupul meu reacţionează la asta.

— Ooo, baby, ooo, ooo! cânt şi eu la refren.

Însă toată lumea se uită la ea, până şi cele patru iubite ale mele, care ştiu că la început s-au mutat mai aproape doar ca să stea cu ochii pe mine. Nu, ele îi aparţin acum lui Camryn, iar asta mă face să fiu mândru.

Înainte ca prima strofa să se termine, ringul de dans e ticsit de oameni. Puterea şi tonalitatea din vocea lui Camryn, amestecate cu fascinaţia tuturor în faţa interpretării ei, mă fac să-mi pierd minţile, şi cânt secvenţa aia cu şi mai mult devotament.

— Ooo, baby, ooo, ooo!

Aud o voce pe fundal strigând „Uuuuuuuu!" de fiecare dată când Camryn atinge o notă sensibilă.

Şi nu mă mai satur.

Cânt cu sufletul alături de ea următoarele două refrene şi ştiu că urmează cea de-a patra strofa, la care se poticnea mereu. Mă uit la ea, continuând să mişc pana peste coarde, şi nu văd nimic agitat pe faţa ei. E stăpână pe situaţie; numai privind-o realizez că n-o s-o dea în bară.

Iar apoi cuvintele vin şi pleacă atât de repede de pe buzele ei, încât simt că faţa mea s-a întins până la limita zâmbetului, în timp ce cânt alături de ea următorul vers al refrenului.

Să fiu al naibii, iubita mea e *stăpâna* acestui cântec. Stevie Nicks, păzea!

Trecând de jumătatea piesei, Camryn cântă: *Oooo!* Iar vocea ei se estompează în acea parte a cântecului care îi permite să-şi odihnească vocea.

Însă chitara continuă. E obositor, însă degetele mele nu se opresc niciodată, nu ratează nici o notă.

Eu şi Camryn ne uităm unul la celălalt şi împărţim momentul. Apoi ea începe să cânte din nou, iar eu intervin acolo unde trebuie.

Ea continuă să cânte, ţinând ambele mâini pe stativ, cu ochii închişi, pe când cântă cu atâta emoţie:

— *Yeahl Yeahl*

Apoi se uită din nou la mine şi cântă următorul vers de parcă interpretează această piesă numai pentru mine.

Mă trec fiori pe şira spinării. Zâmbesc şi lovesc coardele până ce cântecul se termină.

Publicul izbucneşte în strigăte şi urale. Camryn face prima o plecăciune, urmată îndeaproape de mine. Zâmbeşte din toată inima, făcându-mi ochii să mi se umezească uşor.

Împing chitara în spate, o împing la spate şi mă apropii de ea, după care o ridic de pe podea şi o iau în braţe. Se aud fluierături şi strigăte peste tot în jurul nostru, însă eu nu observ decât privirea lui Camryn aţintită asupra mea. O sărut pătimaş, iar mulţimea fluieră şi strigă şi mai tare.

Înainte ca seara să se termine, sfârşim prin a da un concert de zece cântece unei mulţimi care se măreşte pe măsură ce orele trec. Revenim la piesele noastre preferate, „Barton Hollow”, „Hotel California” şi „Birds of a Feather”, printre altele, iar fiecare melodie pare să încânte publicul la fel de tare precum cel de dinainte. În seara asta nu cânt nici o piesă singur, cu toate că, la un moment dat, Camryn mă roagă s-o fac. Asta a fost seara ei şi *numai* a ei. Am refuzat să fiu centrul atenţiei chiar şi numai pentru un cântec.

Ne întoarcem la hotel pe la două dimineaţa şi sunt mai mult decât fericit să-mi plătesc pariul pe care l-am pierdut.

Camryn

27

— German e de părere c-o să stăm o vreme pe-aici, spun eu cu obrazul drept lipit de saltea. I-am spus că este doar temporar.

Mâinile magice ale lui Andrew îmi masează ambele părţi ale spatelui, începând de la umeri şi până la talie, iar eu sunt ca o plastilină. Stau întinsă şi mă bucur de acest masaj de parcă nu am mai avut niciodată parte de aşa ceva. De-abia pot să-mi deschid ochii. El stă peste trupul meu aproape gol-puşcă.

— Da, m-a luat de-o parte şi m-a întrebat la ce oră avem de gând să cântăm mâine.

Andrew chicoteşte şi apasă adânc cu degetele în carnea mea, făcând mişcări circulare. Eu pur şi simplu gem de plăcere.

— Mai putem sta câteva zile, spune el, dar cred c-ar trebui să plecăm cât de curând.

— De acord. În plus, muştele din Mobile sunt îngrozitoare! Ai văzut roiul apocaliptic din jurul luminilor după ce am plecat?

Andrew îmi ignoră întrebarea şi spune:

— Te-ai descurcat de minune în seara asta. Ştiam că vei fi bună, dar trebuie să recunosc, nu m-am aşteptat la *aşa ceva*.

Deschid în cele din urmă ochii şi privesc pe fereastră.

— La ce te referi? întreb eu.

Mâinile lui nu se opresc din a-mi masa spatele.

— Te-ai dus pe scenă şi i-ai lăsat pe toţi cu gura căscată. Ai un talent înnăscut.

— Nu prea cred, spun eu. Dar sunt mândră de mine. Nu ştiu ce m-a apucat, sincer. Pur şi simplu am alungat emoţiile şi mi-am făcut treaba.

— Ei bine, a funcţionat, spune el.

— Doar pentru că tu ai fost acolo cu mine, zic eu.

Rămânem tăcuţi câteva minute, închizând din nou ochii, în vreme ce masajul lui mă ameninţă treptat că mă va trimite pe tărâmul viselor. Îmi simt pleoapele îngreunate; capul mă furnică, iar ceafa mi se înfioară când el mă atinge acolo cu degetele.

Înainte ca ora lui să ia sfârşit, încep să mă simt prost că l-am făcut să stea atât de mult, aşa că deschid ochii şi spun:

— Dacă eşti obosit, poţi să te opreşti.

Şi, când nu se opreşte, îl fac eu să se oprească, întorcându-mă pe spate. El rămâne peste mine şi mă sărută uşor pe buze. Şi ne uităm unul la celălalt

preţ de o clipă, făcând schimb de priviri, studiindu-ne reciproc buzele. Îl simt apăsându-şi trupul în mine mai jos, iar gura i se închide peste a mea într-un sărut pasional şi începe să facă dragoste cu mine.

Andrew

28

Suntem din nou pe drum, undeva pe o şosea dintre Gulfport, Mississippi şi New Orleans. Vremea e perfectă, cu un cer albastru şi căldură exact cât putem suporta pentru a merge cu geamurile deschise şi cu aerul condiţionat oprit. Camryn conduce, iar eu stau relaxat pe scaunul din dreapta, cum stă ea de obicei, cu un picior scos pe geam.

Am stat o săptămână în Mobile şi am plătit camera, mâncarea şi benzina doar cu o mică parte din banii de pe concerte şi din bacşişurile pe care le-a adunat Camryn. Ceea ce am făcut eu ca băiat de serviciu a fost o nimica toată comparativ cu ea.

Telefonul îmi vibrează în buzunarul bermudelor mele negre.

— Bună, mamă, ce mai faci?

Îmi spune cât de mult îi e dor de mine şi mă întreabă imediat cum stau cu controalele şi cu analizele.

— Nu, mi-am făcut analizele, îi spun eu. Da, am făcut o radiografie nu cu mult timp în urmă la un spital din… Nu, l-au sunat pe domnul doctor Marsters pentru a face rost de datele mele şi… Da, mamă. Ştiu. Am grijă.

Arunc o privire spre Camryn, care îmi zâmbeşte.

— Camryn n-o să mă lase să scap de asta. Da. Ei bine, acum ne îndreptăm spre New Orleans. Nu ştiu cât vom sta acolo, dar, după ce plecăm, o să trecem pe-acasă să-ţi facem o vizită, bine?

După ce închid, Camryn întreabă:

— Texas?

Îmi dau seama imediat că are aceleaşi gânduri pe care le-a avut în prima noastră excursie, însă îmi dă teoria peste cap când spune:

— Nu că aş avea ceva împotrivă. Sunt pur şi simplu curioasă în legătură cu destinaţia noastră.

Îmi zâmbeşte şi îmi dau seama imediat că nu îmi ascunde nimic.

— Texasul nu te îngrijorează? o întreb eu.

E atentă la drum când ia o curbă, apoi se uită din nou la mine.

— Deloc. Nu e ca înainte.

— Ce te-a făcut să te răzgândeşti?

Îmi trag piciorul de pe geam şi mă întorc cu faţa spre ea, curios în legătură cu această schimbare.

— Pentru că lucrurile sunt diferite acum, spune ea. Dar într-un mod bun. Andrew, luna iulie a anului trecut a fost dificilă. Pentru amândoi. Cred că am ştiut în tot acest timp că urma să se întâmple ceva rău când vom ajunge în Texas. O vreme am crezut că de vină eram eu, făcându-mi griji că va fi

ultima noastră oprire. Dar nu mai sunt sigură în privinţa asta. Am senzaţia că ştiam…

Îi zâmbesc vag.

— Cred că înţeleg, spun eu. Aşa că pot trece la următoarea întrebare.

Se uită la mine, aşteptând.

— Oare o să ne aşezăm vreodată la casa noastră?

Nu mă aşteptam deloc la reacţia ei. Mă gândeam că zâmbetul îi va dispărea şi că momentul se va pierde, dar, ochii ei se luminează, iar eu simt o senzaţie de calm venind dinspre ea.

— La un moment dat, sigur că da, spune ea. Dar nu încă.

Se uită din nou la drum şi continuă:

— Știi, Andrew, într-o bună zi o să vreau să vizitez Italia. Roma. Sorrento. Poate nu chiar acum sau în următorii cinci ani, dar sper s-o văd. Și Franţa. Şi Londra. Ba chiar mi-ar plăcea să merg şi în Jamaica, şi în Mexic, şi în Brazilia.

— Pe bune? O să ne ia mult timp să vizităm toate locurile alea, spun eu, dar nu într-un fel în care aş descuraja-o să-şi dorească aşa ceva.

— Şi mie mi-ar plăcea să facem asta.

Vântul care se strecoară prin geamurile deschise îi mângâie pletele, scoţându-i şi mai multe şuviţe din părul împletit şi făcându-le să danseze în jurul chipului ei luminos.

— Mă simt liberă cu tine, spune ea. Simt că pot face orice. Că pot merge oriunde. Că pot fi orice-mi doresc. O să ne aşezăm curând la casa noastră, dar nu vreau ca asta să fie pentru totdeauna. Are vreo noimă ceea ce spun?

— Categoric, îi răspund. Nici eu n-o puteam spune mai bine.

Ajungem în Louisiana la scurt timp după miezul nopţii, iar Camryn trage pe marginea şoselei.

— Nu cred că mai sunt în stare să conduc, zice ea, întinzându-şi mâinile la spate şi căscând.

— Ţi-am spus de-acum o oră că trebuia să mă laşi pe mine să conduc.

— Da, ei bine, te las acum.

Devine cam irascibilă când e obosită.

Coborâm amândoi din maşină pentru a face schimb de locuri, însă ne oprim când ne întâlnim în faţa maşinii.

— Vezi unde suntem? întreb eu.

Camryn se uită dintr-o parte în alta a şoselei pustii. Ridică din umeri.

— În mijlocul pustietăţii?

Chicotesc şi apoi arăt cu mâna spre câmp, după care o ridic înspre stele.
— Data trecută nu s-a pus la socoteală, îţi aduci aminte?
Ochii i se luminează, însă simt că în ea se dă o luptă. Nu-mi ia mult să-mi dau seama de ce.
— E un câmp drept şi curat. Şi nu văd nicio vacă pe-aici, îi spun eu.
Ştiu că absolut nimic din ceea ce i-am zis nu o face să se simtă mai bine în legătură cu posibilitatea aparţiei unor şerpi, însă am ales să merg pe varianta subtilă şi stupidă, sperând c-o să treacă cu vederea peste asta.
— Şi cum rămâne cu şerpii? întreabă ea, netrecând cu vederea asta.
— Nu lăsa teama de şerpi să distrugă această şansă perfectă de a putea dormi în sfârşit sub stele.
Îşi mijeşte ochii spre mine.
Scot artileria grea şi o implor.
— Te rog! Te roooooog!
Mă întreb dacă privirea mea de căţeluş are acelaşi efect pe care o are a ei asupra mea. Primul meu instinct a fost s-o iau în braţe şi să o car până acolo, însă sunt la fel de curios în legătură cu eficienţa tehnicii mele de implorare.
Cugetă timp de un minut şi în cele din urmă cedează şarmului meu.
— Prea bine, spune ea puţin cam exasperată.
Înşfac pătura din portbagaj şi traversăm împreună şanţul, sărim gardul şi străbatem câmpul imens până ce găsim un loc bun la câţiva metri depărtare. Pare a fi un déjà-vu. Întind pătura pe iarba uscată şi, ca să o fac să se simtă mai bine, verific împrejurimile, asigurându-mă că nu e niciun şarpe. Ne întindem unul lângă celălalt pe spate, cu picioarele încrucişate la glezne. Şi privim întinderea întunecată şi nesfârşită a cerului plin de stele. Camryn arată cu mâna diferite constelaţii şi planete, explicându-mi-o pe fiecare în parte, şi sunt impresionat de cât de multe ştie şi cum de le poate deosebi.
— Nu mi-am închipuit niciodată că eşti atât de…
Încerc să găsesc cuvintele potrivite.
— Atât de bine informată?
O simt cum zâmbeşte lângă mine.
— Ei bine, eu… eu nu voiam să spun că eşti…
— O fată superficială, cu mintea goală, care nu ştie că Milky Way[6] este ceva mult mai mare decât un baton de ciocolată sau că teoria Big Bang-ului nu e doar un serial de televiziune?

— Da, ceva de genul ăsta, spun eu, doar pentru a-i face jocul. Nu, dar, pe bune, de unde vin toate astea? Niciodată nu te-am considerat amatoare de ştiinţă.

— Am vrut să fiu astrofiziciană. Cred c-am luat această hotărâre când aveam vreo doisprezece ani.

Sunt de-a dreptul şocat de această afirmaţie, dar continui să admir stelele împreună cu ea, zâmbind din ce în ce mai tare.

— Păi, eu chiar voiam să fiu asta, *şi* fizician teoretician, *şi* astronaut, *şi* voiam să lucrez *şi* pentru NASA, dar pe-atunci îmi făceam cam multe iluzii. Evident.

— Camryn, spun eu atât de surprins, încât de-abia ştiu *ce* să zic. De ce nu mi-ai mai spus asta?

— Nu ştiu, spune ea, ridicând din umeri. Pur şi simplu nu s-a ivit ocazia. Nu visezi niciodată să fii cu totul altceva faţă de ceea ce eşti?

— Ba da, recunosc eu. Dar, iubito, de ce nu ţi-ai urmat visurile?

Mă ridic în capul oaselor. Asta cere atenţia mea maximă.

Camryn se uită la mine de parcă exagerez.

— Probabil din acelaşi motiv pentru care *tu* nu ţi-ai urmat visurile, oricare ar fi fost acelea.

Îşi ridică genunchii şi îşi pune mâinile peste abdomen, împreunându-şi degetele.

— Tu ce voiai să fii?

Nu vreau să vorbesc despre mine acum, însă bănuiesc c-ar fi mai bine să-i răspund, de vreme ce ea a adus asta în discuţie de două ori.

Îmi ridic şi eu genunchii şi îmi sprijin antebraţele pe ele.

— Ei bine, pe lângă visul de a deveni star rock, ca un clişeu pe care îl are *toată lumea*, voiam să fiu arhitect.

— Pe bune?

— Da, încuviinţez eu.

— Asta studiai la facultate înainte să fi renunţat?

— Nu, spun eu şi râd uşor la absurditatea răspunsului meu. La facultate am studiat contabilitate şi administrarea afacerilor.

Camryn îşi ridică sprâncenele a întrebare.

— *Contabilitate*? Tu vorbeşti *serios*? întreabă ea, aproape râzând.

— Nici mie nu-mi vine să cred, spun eu râzând. Aidan mi-a oferit posibilitatea de a fi coproprietar la barul său. Pe-atunci aveam doar dolari imprimaţi pe retină şi mă gândeam că un bar avea să fie o şansă bestială.

Puteam să cânt acolo şi… nu ştiu ce gândeam, însă am acceptat imediat oferta fratelui meu. Apoi el a început să-mi spună că trebuia să înţeleg aspectele afacerii şi toate rahaturile alea. M-am înscris la facultate şi acolo a fost locul în care ideea mea a murit. Nu dădeam doi bani pe contabilitate sau pe administrarea unui bar sau pe faptul că trebuia să te descurci cu toate lucrurile negative care veneau odată cu afacerea.

Fac o pauză de o clipă, după care continui:

— Aşa cum ai spus-o şi tu, cred că îmi făceam prea multe iluzii. Voiam numai lucrurile pozitive şi nimic din cele negative. Când mi-am dat seama că nu funcţiona aşa, am spus s-o ia naiba şi am renunţat.

Camryn se ridică în şezut lângă mine.

— Păi, atunci de ce nu te-ai făcut arhitect?

— Probabil din acelaşi motiv pentru care tu nu te-ai făcut astrofiziciană, spun eu rânjind.

Ea pur şi simplu îmi zâmbeşte, fără să îmi arunce vreo replică acidă.

Privesc dincolo de părul ei blond, scrutând câmpul.

— Suntem doar două suflete rătăcite care înoată într-un acvariu, spun eu.

Ea îşi mijeşte ochii.

Am mai auzit asta pe undeva.

Zâmbesc şi arăt cu degetul spre ea.

Pink Floyd. Dar e adevărul.

— Crezi că suntem rătăciţi?

Îmi dau uşor capul pe spate şi privesc stelele.

— În societate, poate. Dar împreună, nu. Cred că suntem exact unde trebuie să fim.

Nu mai spunem nimic o bună bucată de timp.

Ne întindem înapoi unul lângă celălalt şi facem ceea ce am venit aici să facem. În timp ce admir întunericul infinit al cerului, sunt de-a dreptul copleşit. Cred că regăsesc anumite părţi din mine în acele stele. O vreme îndelungată nu-mi mai amintesc de muzică, de faptul că suntem pe drum, despre tumoarea care aproape că m-a omorât anul trecut şi de momentul de slăbiciune care aproape că a ucis energia lui Camryn. Uit că am pierdut-o pe Lily şi de faptul că iubita mea nu mi-a spus că a încetat să mai ia anticoncepţionale. Şi uit că eu am încetat să mi-o mai scot din ea dintr-un anume motiv, iar ei nu i-am spus asta.

Chiar uit de toate. Pentru că asta e ceea ce-ţi face un astfel de moment. Te face să te simţi precum un lucru extrem de mic în interiorul unui lucru

extrem de mare, care e dincolo de înţelegerea ta. Alungă toate problemele tale, toate bătăliile tale, toate nevoile şi dorinţele, şi poftele lumeşti, obligându-te să îţi dai seama cât de insignifiant e cu adevărat totul. E ca şi cum Pământul devine complet tăcut şi nemişcat, şi tot ceea ce poate înţelege sau simţi mintea ta e vastitatea Universului, iar tu îţi pierzi răsuflarea gândindu-te la locul pe care îl ai acolo.

Cine are nevoie de psihiatri? Cine are nevoie de psihologi şi de antrenori de viaţă şi de oratori motivaţionali? La naiba cu toţi ăştia. Admiră cerul nopţii şi lasă-te pierdut în el din când în când.

A doua zi dimineaţă mă trezeşte ceva neplăcut. Adulmec aerul cu ochii închişi, mintea nefiindu-mi încă trează, însă trupul şi simţul mirosului începând să lucreze înaintea mea. În aer pluteşte o uşoară briză şi pielea mea pare umedă, ca şi cum ar fi fost acoperită de roua dimineţii. Întorcându-mă pe partea cealaltă, adulmec din nou aerul, care acum miroase şi mai urât. Aud ceva foşnind în apropiere şi, în cele din urmă, întredeschid ochii. Camryn doarme dusă lângă mine. De-abia îi pot vedea părul blond pe pătură între noi. Pare a fi culcată în poziţie fetală.

Ce e cu mirosul ăsta?!

Îmi acopăr gura cu mâna şi dau să mă ridic de pe pătură. Camryn începe să se mişte în acelaşi timp, întorcându-se pe spate şi frecându-şi faţa şi ochii cu mâinile. Cască. În timp ce mă ridic în capul oaselor şi îmi deschid complet ochii, Camryn întreabă, strâmbând din nas:

— Ce naiba e mirosul ăsta?

Tocmai sunt pe cale să-i spun că e probabil respiraţia ei, când ochii ei albaştri se măresc de groază privind dincolo de mine.

Din instinct, mă întorc brusc să văd la ce se uită.

La doar câţiva metri de noi se află o cireadă de vaci şi, când ele simt că noi am început să ne mişcăm, se sperie.

— O, Doamne-Dumnezeule!

Camryn se ridică mult mai repede decât a făcut-o în acea seară în care şarpele s-a târât pe pătura noastră, făcându-mă şi pe mine să procedez la fel.

Două vaci mugesc, dând peste celelalte vaci din spatele lor, stârnindu-le şi pe ele.

— Cred c-ar fi cazul ş-o ştergem de-aici, spun eu, luând-o de mână şi fugind cu ea.

Nu aşteptăm suficient cât să ne oprim şi să înşfacăm mai întâi pătura, însă câteva secunde mai târziu mă întorc şi o recuperez. Camryn ţipă şi eu încep

să râd în vreme ce alergăm departe de vaci, îndreptându-ne spre maşină.

Oooo, *rahaaaaatl* zbier eu când calc într-o balegă imensă.

Camryn râde în hohote, iar noi ne împleticim pe câmp, eu încercând să îmi şterg pantoful de rahat şi să alerg, iar şlapii lui Camryn lipindu-se de pământ pe când încearcă să ţină pasul cu picioarele ei.

— Nu pot să cred că s-a întâmplat asta! râde Camryn când ajungem în sfârşit la maşină.

Ea se apleacă şi îşi lipeşte mâinile pe genunchi, încercând să-şi revină.

Şi eu am rămas fără suflare, însă continui în mod neabătut să îmi şterg talpa pantofului de asfalt.

— La dracu'! exclam eu, frecându-mi piciorul înainte şi înapoi.

Camryn sare pe capota maşinii, lăsându-şi picioarele să atârne în aer.

— *Acum* putem să spunem c-am făcut-o? întreabă ea pe un ton amuzat.

Eu rămân nemişcat şi îmi recapăt răsuflarea. Mă uit la ea, la cât de frumos şi luminos e acel zâmbet al ei, şi spun:

— Da, cred că îl putem bifa cu încredere pe lista noastră.

— Bine! aprobă ea.

Arată cu mâna în spatele meu.

— Du-te pe iarbă, spune ea, strângând tare din buze. Aşa nu faci decât să-l întinzi.

Sar pe iarbă şi încep să-mi frec din nou piciorul înainte şi înapoi.

— De când ai devenit o expertă în balegă?

— În loc tău mi-aş ţine gura, mă avertizează ea, suindu-se la volan.

— Şi ce ai de gând să faci? o tachinez eu.

Porneşte Chevelle-ul şi turează motorul de câteva ori. În ochii ei văd un licăr nemilos. Îşi sprijină braţul drept peste geamul coborât şi următorul lucru pe care îl ştiu e că începe să se îndepărteze încet de mine.

Îi arunc o privire de avertisment, însă rânjetul ei devine din ce în ce mai mare.

— Ştiu că n-ai să mă laşi aici! strig eu când trece pe lângă mine. *În mod sigur nu m-ar…*

Se îndepărtează şi mai mult, iar la început nu mă las intimidat, ci rămân pe loc şi o urmăresc cum devine din ce în ce mai mică… într-un târziu o rup la fugă după maşină.

Camryn

29

Primul lucru care îmi vine în minte când ajungem în New Orleans e *casă, dulce casă.* Mi se face pielea de găină când priveliştile devin familiare: marii stejari şi frumoasele case istorice, Lacul Pontchartrain şi Superdomul, tramvaiele roşii şi galbene, care seamănă mereu cu nişte jucării. Şi, desigur, Cartierul Francez. Ba chiar găseşti şi un om cântând la saxofon la un colţ de stradă, iar eu am senzaţia că pătrundem direct într-o vedere cu New Orleans.

Mă uit la Andrew, iar el îmi aruncă un zâmbet scurt. Apasă semnalizarea şi facem la dreapta pe Royal Street. Inima îmi trepidează şi îmi bubuie în acelaşi timp, când văd hotelul Holiday Inn. Atât de multe lucruri s-au întâmplat acolo în urmă cu zece luni. Acest loc… dintre toate locurile, un hotel… semnifică mult mai mult pentru noi.

— Mă gândeam c-ai vrea să ne cazăm aici cât stăm în oraş, spune Andrew radiind.

Întrucât amintirile încă îmi taie răsuflarea, nu îi pot răspunde, aşa că pur şi simplu încuviinţez şi îi întorc zâmbetul.

Ne luăm lucrurile din maşină şi ne îndreptăm spre holul de a intrare. Totul arată exact la fel, mai puţin cele două femei de la recepţie. Nu-mi amintesc să le mai fi văzut.

Îl aud vag pe Andrew punând întrebări despre disponibilitatea fostelor noastre camere, iar eu admir toate lucrurile, încercând să mi le întipăresc în minte.

Ce dor mi-a fost de acest loc!

— Da, se pare că ambele camere sunt libere, o aud pe una dintre recepţionere spunând. Le doriţi pe amândouă?

Asta mă face să fiu atentă.

Andrew se întoarce spre mine. Presupun că vrea să ştie ce gândesc.

Îmi mut geanta pe celălalt umăr şi ezit preţ de o clipă, cântărind întrebarea. Nu m-am aşteptat să fie o decizie atât de dificilă.

— Ăăăă, ei bine…

Mă uit la Andrew şi apoi la recepţioneră, încă indecisă. Nu ştiu. OK, poate c-ar trebui s-o luăm pe cea în care…

Mă opresc, nedorind să dau impresia şi de data asta că suntem doi adolescenţi imaturi, după care îl privesc pe Andrew cu acea privire atotştiutoare.

— Cea în care *am încheiat afacerea.*

Buzele lui Andrew se chinuie din greu să rămână drepte, însă văd clar veselia din ochii lui când întinde mâna spre recepţioneră şi îi înmânează cardul.

Câteva minute mai târziu ieşim din hol şi urcăm cu liftul la etajul nostru. Străbătând culoarul admir toate lucrurile din jurul meu, până şi culoarea varului de pe pereţi, întrucât toate fac parte dintr-o amintire care nu contează cât e de mare sau de mică sau aparent insignifiantă. Sentimentul de a fi din nou aici… Simt că mai am puţin şi izbunesc în lacrimi de fericire. Sunt atât de încântată, iar acest lucru mă ajută să nu devin un haos ambulant.

Andrew se opreşte între cele două uşi ale fostelor noastre camere, cu două genţi şi cu chitara electrică pe care i-am cumpărat-o atârnând pe umeri. Vrea să-şi cumpere o cutie pentru chitară, dar n-a apucat s-o facă.

— E ciudat să ne aflăm din nou aici, nu-i aşa? întreabă el privindu-mă.

— Ciudat, dar într-un mod bun, spun eu.

Rămânem aşa preţ de un minut, uitându-ne unul la celălalt şi apoi la cele două uşi, până ce, într-un târziu, Andrew se apropie de *cea* pe care am plătit-o şi trece cartela prin sistem.

Am senzaţia că păşim în trecut. Uşa se deschide încet şi e ca şi cum toate sentimentele pe care le-am trăit în această cameră au fost lăsate aici şi acum ne salută. Când păşim în cameră, îmi amintesc de fiecare noapte în care noi doi am dormit aici, separat şi împreună, de par că s-ar fi întâmplat ieri. Privesc locul din apropierea patului, unde am stat când Andrew m-a făcut a lui. Arunc o privire spre fereastra care dă înspre străzile aglomerate ale Cartierului Francez. Îmi închipui ziua în care Andrew s-a aşezat pe acel pervaz, cântând la chitara lui acustică, atunci când eu am stat acolo, dansând şi cântând „Barton Hollow” crezând că eram singură. Mă întorc să văd baia, imediat ce Andrew aprinde lumina de acolo, privirea îmi cade la început pe podea şi îmi aduc aminte de acea noapte, deşi vag, când el a dormit lângă mine.

Uneori, cele mai frumoase amintiri sunt create în cele mai neverosimile locuri, încă o dovadă a faptului că spontaneitatea e mult mai rodnică decât o viaţă minuţios planificată. Decât *orice* lucru minuţios planificat.

Mă întorc spre Andrew.

— Nu ştiu de ce, dar mă simt… ei bine, mă simt de parcă toate aceste luni pe drum au fost pentru a ajunge în aces*t loc*. În acest oraş. În acest hotel.

Nu pot să cred ceea ce spun şi încep imediat să pun sub semnul întrebării motivele mele. Ar putea însemna atât de multe lucruri, însă cel la care mă gândesc mai mult e că noi *aveam nevoie* să ne întoarcem aici.

Da exact asta e sau, cel puţin, este ceea ce *eu* aveam nevoie. Şi când revelaţia mă loveşte din plin, mă trezesc stând în această cameră conjurată mai degrabă de gânduri, nu de obiecte materiale. Mă uit în ochii lui Andrew, dar nu-l văd pe el cu adevărat. În schimb, îl văd pe el în trecut. Aceiaşi ochi verzi atrăgători, un alt an.

De ce mă simt aşa?

— Poate că ai dreptate, spune el, iar apoi tonul i se transformă într-unul mult mai misterios. Camryn, la ce te gândeşti în acest moment?

— Că prima oară am plecat prea repede.

A fost primul lucru care mi-a venit în minte şi acum, că l-am spus, chiar încep să înţeleg cât de adevărat ar putea fi.

— De ce crezi asta? întreabă el, apropiindu-se de mine.

Nu am senzaţia că îmi pune întrebări la care ştie răspunsurile. E ca şi cum amândoi suntem pe aceeaşi lungime de undă, încercând să găsim o noimă şi să aflăm răspunsurile unul de la celălalt.

Ne aşezăm la picioarele patului, eu cu mâinile între coapse, la fel ca el, şi nu spunem nimic preţ de câteva secunde. Într-un târziu, mă întorc spre el:

— Andrew, n-am vrut niciodată să plecăm atunci când am făcut-o. Ştiam că următoarea noastră oprire după New Orleans avea să fie Galveston. Nu eram pregătită să părăsesc acest loc… dar nu ştiu de ce.

Iar acest adevăr îmi provoacă nelinişte.

De ce? Lăsând la o parte că Texasul însemna sfârşitul călătoriei noastre sau că eu am simţit mai târziu că avea să se întâmple ceva rău acolo, de ce voiam să rămân aici? Nu voiam neapărat să rămân aici pentru totdeauna, doar că pur şi simplu am plecat mult prea devreme.

— Nu ştiu, spune el, ridicând din umeri. Poate că aici e locul unde noi *am încheiat afacerea* în cele din urmă.

Mă înghionteşte în joacă, iar eu nu pot să nu zâmbesc.

— Da, poate, dar cred că e mai mult decât atât, Andrew. Cred că e din cauză că ne-am regăsit pe noi înşine aici.

Privesc pierdută spre perete.

— Pur şi simplu nu ştiu.

Simt patul mişcându-se când Andrew se ridică.

— Ei bine, părerea mea e că de data asta ar trebui să profităm la maximum înainte să plecăm.

Îmi întinde mâna, iar eu o apuc.

— Poate c-o să aflăm.

Mă ridic şi spun:

— Sau… poate că e un lucru care trebuie repetat.

Sincer, habar n-am ce anume m-a făcut să spun asta.

— Ce anume să repetăm? întreabă el.

Fac o pauză, gândindu-mă la asta, iar apoi îi răspund:

— Nici asta nu ştiu…

Andrew

30

Îi cuprind faţa între palmele mele.

— Nu trebuie să ne gândim la asta acum, spun eu şi o sărut pe buze. Miros a balegă de vacă şi trebuie să fac un duş. Sper că asta nu te dezgustă şi că vrei să mi te alături.

Expresia gânditoare a lui Camryn se transformă în zâmbetul la care mă aşteptam.

O iau în braţe, legănându-i fundul, iar ea îşi pune picioarele în jurul şoldurilor mele, lăsându-şi mâinile peste umerii mei. În clipa în care simt gustul limbii ei calde, o duc la duş cu mine, iar tricourile noastre cad pe podea.

***

Primul loc în care mergem când se lasă seara e barul Old Point. Când intrăm, suntem primiţi cu braţele deschise de Carla, care practic îi împinge la o parte pe doi tipi imenşi pentru a ajunge la mine, deschizând larg braţele. Ne izbim într-o îmbrăţişare.

Ce mă bucur să te revăd! spune Carla peste muzica tare. Lasă-mă să te văd!

Face un pas înapoi şi mă studiază din cap până-n picioare.

— La fel de chipeş ca întotdeauna.

Acum se întoarce spre Camryn. Se uită ba la mine, ba la Camryn.

— Ştiam eu că n-avea să te lase să *pleci.*

O trage pe Camryn într-o îmbrăţişare puternică.

— După ce aţi plecat, continuă ea, i-am spus lui Eddie că fata asta e o comoară. Desigur, Eddie a fost de acord cu mine. El a spus că, atunci când vei reveni, Camryn va fi cu tine. A încercat să mă facă să pariem pe asta.

Arată cu degetul spre mine şi îmi face cu ochiul.

— Ştii cum era Eddie.

În numai două secunde, inima încetează să-mi mai bată.

— „Era”? întreb eu precaut, temându-mă de răspunsul ei.

Carla nu-şi pierde decât puţin zâmbetul.

— Îmi pare rău, Andrew, dar Eddie a murit în martie. Mi-au spus că a făcut infarct.

Mi-e greu să respir, aşa că mă aşez pe scaunul de lângă mine. O simt pe Camryn apropiindu-se de mine. Nu pot să văd decât podeaua.

— O, să nu începi cu din astea, m-ai înţeles? spune Carla. L-ai cunoscut pe Eddie mai bine decât oricine altcineva. El nici măcar nu a plâns atunci când i-a murit copilul. Îţi aminteşti? A cântat toată noaptea la chitară în memoria lui Robert.

Mâna lui Camryn se împleteşte cu una dintre mâinile mele. Nu îmi ridic privirea până ce Carla nu se duce în spatele barului şi ia două pahare de shoturi şi o sticlă de whisky de pe raftul de sticlă din spatele ei. Pune paharele în faţa mea şi începe să toarne.

— El a spus mereu, continuă Carla, că, dacă va să muri înaintea noastră, ar prefera să se trezească Dincolo şi să-i vadă pe oameni dansând pe mormântul său, nu plângând pe el. Acum, hai, bea. Whisky-ul lui preferat. Nu îşi dorea altceva.

Carla are dreptate. Deşi ştiu că lui Eddie i-ar displăcea să-i deplângă moartea, tot nu pot să alung hăul pe care îl simt acum în inima mea. Mă uit la Camryn şi văd că încearcă să nu plângă, deşi lacrimile i s-au adunat deja în ochi. Însă îmi zâmbeşte şi simt mâna ei strângând-o uşor pe a mea. Camryn duce mâna spre whisky-ul pe care Carla l-a turnat şi aşteaptă ca eu să iau celălalt pahar. Întind mâna peste bar şi îl ridic.

— Pentru Eddie, spun eu.

— Pentru Eddie, repetă Camryn.

Ciocnim paharele, ne zâmbim unul celuilalt şi le bem.

Momentul nostru de seriozitate se termină imediat ce Camryn duce mâna jos, izbind paharul cu fundul în sus pe bar. Adoptă cea mai dezgustată expresie posibilă pe care am văzut-o vreodată la o fată şi scoate un sunet ciudat, de parcă respiraţia i-a luat foc.

Carla râde şi îi ia paharul, ştergând suprafaţa cu o lavetă.

— N-am spus că era bun, ci că era preferatul lui Eddie.

Până şi eu trebuie să recunosc că rahatul ăla e nasol. Rău de tot. Nu ştiu cum de Eddie a băut aşa ceva în toţi acei ani.

— Mai cântaţ’ împreună? întreabă Caria.

Camryn se urcă pe scaunul de lângă mine şi răspunde:

— Da, destul de des în ultima vreme.

Carla ne priveşte suspicioasă, luându-mi paharul de shot şi punându-l undeva pe sub bar.

— De cât timp? Şi de ce nu v-am văzut aici mai devreme?

Oftez şi îmi împreunez mâinile pe bar, sprijinindu-mă mult mai bine pe el.

— Ei bine, după ce am plecat de-aici ne-am dus în Galveston şi am sfârşit oarecum la spital cu tumoarea aia.

— Ai sfârşit *oarecum* la spital? întreabă Carla, şi mă gândesc dacă nu cumva e rudă cu poliţistul ăla din Florida.

Întinde cu severitate degetul spre mine, dar i se adresează lui Camryn.

— I-am spus să se ducă la medic, dar nu ne-a ascultat.

— Şi voi ştiaţi? întreabă Camryn.

Carla încuviinţează.

— Da, ştiam. Însă iubiţelul tău e încăpăţânat ca un catâr.

— Aici sunt total de acord cu tine, spune Camryn cu o urmă de amuzament în voce.

Clatin din cap şi mă îndepărtez din nou de bar.

— Ei bine, înainte ca voi două să vă aliaţi împotriva mea, spun eu, e evident că sunt în viaţă. În ultima vreme, eu şi Camryn am trecut prin nişte situaţii extrem de dificile, însă am reuşit să le depăşim.

Îi arunc un zâmbet cald.

— Se pare c-aţi mers în cerc, spune Carla, făcându-ne atenţi. Sper c-o să cântaţi în seara asta. Lui Eddie i-ar fi plăcut să mai urce pe scenă alături de voi.

Eu şi Camryn facem schimb de priviri.

— Eu sunt de acord, spune ea.

— Şi eu.

Caria îşi uneşte sonor palmele.

— Ei bine, ne-am înţeles! Puteţi să începeţi oricând doriţi. Singura formaţie pe care o aveam programată în seara asta ne-a anunţat că nu mai vine.

Mai stăm încă o oră la bar înainte să ne îndreptăm spre scenă. Şi, cu toate că barul e doar pe jumătate plin în seara asta, cântăm unei mulţimi entuziasmate. Începem cu duetul nostru binecunoscut, «Barton Hollow”; pare potrivit ca această melodie să fie prima, de vreme ce Old Point a fost locul în care l-am interpretat pentru prima oară împreună. Mai cântăm câteva piese înainte să ajungem într-un final la „Laugh, I Nearly Died”, pe care îl anunţ a fi în onoarea lui Eddie Johnson. Îl cânt fără Camryn şi cu un înlocuitor al lui Eddie, un tip creol, de treabă, numit Alfred.

La scurt timp după miezul nopţii, eu şi Camryn ne luăm rămas-bun de la Carla şi de la barul Old Point. Dar, procedând ca adevăraţii locuitori din New Orleans, nu ne ducem la culcare devreme, ci mai rămânem şi petrecem

cu cei mai buni dintre ei. Mai întâi mergem la d.b.a., apoi la barul în care Camryn m-a făcut praf la jocul de biliard în acea seară. A trecut aproape un an de când am fost aici ultima oară şi ne-au dat afară după o luptă din bar; sper că nu-şi aduc aminte de mine. Pe la două dimineaţa, după câteva jocuri de biliard şi câteva beri, la fel ca data trecută, o ajut pe Camryn se între în liftul hotelului, întrucât de-abia se poate ţine pe picioare.

— Iubito, eşti bine?

Râd uşor, repoziţionându-mi mâna în jurul taliei ei.

Capul îi alunecă într-o parte.

— Nu. Nu sunt bine. Şi tu *râzi* de mine.

— Ooo, îmi pare rău, spun eu, lucru parţial adevărat. Nu râd de tine, ci pur şi simplu mă întreb dacă şi de data asta o să dormi lângă toaletă.

Ea geme, cu toate că eu cred că acela a fost felul ei de a se certa cu mine, în loc să-şi exprime disconfortul. O apuc mai bine când uşile liftului se deschid şi ies cu ea pe culoar, îndreptându-ne spre cameră. O conduc înspre pat, îi scot toate hainele, în afară de chiloţi, şi o ajut să se îmbrace cu un maiou. Se întinde pe pernă, iar eu dau să o acopăr cu cearşaful. Însă îmi amintesc că, fiind atât de beată, alte lucruri pe lângă chiloţi şi maiou o vor face să transpire din greu, obligând-o în cele din urmă să elimine tot alcoolul pe care l-a băut în seara asta.

Ca să fiu sigur că nu vom avea parte de incidente neplăcute, iau micul coş de gunoi de lângă televizor şi îl pun lângă pat. Apoi mă duc la baie, umezesc un prosop cu apă rece şi îl storc deasupra chiuvetei. Când ajung înapoi la pat ca să o şterg pe faţă şi pe frunte, ea doarme buştean.

***

Când mă scol a doua zi dimineaţă, sunt surprins să văd că s-a trezit înaintea mea.

— ’Neaţa, iubitule, spune ea pe un ton atât de blând, încât pare o şoaptă.

Deschid ochii şi o văd stând întinsă pe-o parte, cu faţa spre mine, cu capu lipit de pernă. Ochii ei albaştri sunt calzi şi plini de viaţa, nu obosiţi şi mahmuri, aşa cum mă aşteptam.

— Ce faci trează atât de devreme? întreb eu, întinzând mâna ca să-i mângâi obrazul.

— Nu sunt sigură, spune ea. Am fost şi eu puţin surprinsă.

— Cum te simţi?

— Mă simt bine.

Îmi pun braţul pe talia ei şi îi lipesc trupul de al meu, picioarele noastre împreunându-se. Ea trasează cu degetul conturul bicepşilor mei. Atingerea ei îmi face pielea de găină.

Îi studiez ochii şi gura şi las ca degetele mele să urmeze cursul privirii mele. E atât de frumoasă. Extrem de frumoasă. Întinde mâna şi îmi mângâie degetele, după care le sărută, unul câte unul, şi se lipeşte şi mai tare de mine. Ceva e diferit la ea.

— Sigur eşti bine? întreb eu.

Un zâmbet blând îi încălzeşte ochii şi ea încuviinţează. Apoi îşi atinge buzele de ale mele, apăsându-şi sânii pe pieptul meu. Sfârcurile i s-au întărit. *Eu* m-am întărit cu mult înainte să-i simt mâna apucându-mă de penisul erect. Îmi linge vârful limbii înainte să-şi închidă gura peste a mea, iar eu o strâng în braţe posesiv. Se lasă uşor peste mine acolo jos, simţind prin chiloţii ei subţiri moliciunea pieleii şi umezeala. Fără să întrerupem sărutul lacom, duc mâna jos, strecurându-mi degetele pe sub ambele părţi ale chiloţilor ei, scoţându-i de tot. Îmi împing şoldurile în ea, vârând mădularul erect în căldura ei.

Mă ridic pe ea şi o privesc în ochi. Dar nu spun nici un cuvânt. Nu îi spun cât e de umedă şi nici nu o forţez să se uite la mine. Nu o domin cu gesturi, cuvinte sau porunci. Pur şi simplu o privesc lung în ochi şi ştiu că acesta este un moment unde cuvintele sunt de prisos.

Îi sărut din nou buzele, colţurile gurii, conturul maxilarului. Desfacându-i buzele cu limba, o sărut foarte blând şi duc mâna jos, luându-mi mădularul în mână şi frecându-l de ea. Îi simt şoldurile mişcându-se spre mine, dându-mi de înţeles cât de tare mă doreşte înăuntrul ei. De data asta nu vreau să o aţâţ sau să îi refuz ceea ce are nevoie, aşa că îl introduc uşor în ea şi o văd pierzând controlul privirii, clipind cu buzele întredeschise. Forţându-mi mădularul şi mai tare în ea, îi simt picioarele tremurând în jurul meu. Ea geme uşor, muşcându-şi buza de jos. O sărut din nou şi, într-un final, mă împing bine în ea, cât de adânc pot. O las acolo, simţind tremuratul coapselor şi al mâinilor ei, care se ţin strâns de mine, degetele ei pătrunzând adânc.

Mă legăn cu putere peste ea, rotindu-mi şoldurile. Un strat subţire de sudoare începe să apară pe trupurile noastre. Vreau să îi ling broboanele de sudoare, dar nu mă opresc. Nu pot să mă opresc…

Îmi ridic trupul suficient cât abdomenele noastre să nu se mai atingă şi o apuc de unul dintre picioarele puse pe mine, ţinându-l de sub dosul

genunchiului, dându-l la o parte pentru a putea să mă împing mai adânc. O lovesc şi mai tare, ţinându-i coapsa lipită de pat. Ea îmi strigă numele, apucându-mă cu ambele mâini de talie, însă şi le retrage şi apucă marginea saltelei de deasupra capului ei. Privesc cu nesaţ cum sânii ei sar în sus şi-n jos pe pieptul meu şi mă împing şi mai tare, aplecându-mă să-i iau sfârcurile în gură şi apoi între dinţi.

Viziunea mi se înceţoşează. Ea geme tare şi apoi începe să scâncească. Scâncetele mă fac s-o iau razna. Îi dau drumul coapsei şi îmi simt din nou trupul închizându-se peste al ei, sânii ei izbindu-se de pieptul meu, braţele ei strângându-mi spatele. Îi simt unghiile pătrunzând dureros în carnea mea. Îşi leagănă şoldurile peste ale mele, iar gura mea se izbeşte de a ei. Când îmi dau drumul, sărutul meu devine şi mai lacom. Simt trepidaţii prin tot trupul şi gem peste gura ei, iar mişcările mele puternice se transformă într-o legănare blândă. Camryn îmi prinde buza de jos între dinţi şi o sărută, iar eu continui să-mi rotesc şoldurile peste ea până ce termin complet.

Mă prăbuşesc peste pieptul ei. Bătăile puternice ale inimii mele încearcă să-şi regăsească ritmul şi simt sângele pompând în degetele la mâini şi de la picioare. Îmi întorc obrazul între sânii ei, cu gura întredeschisă, respirând neregulat. Degetele ei se plimbă prin părul meu umed.

Rămânem întinşi aşa, toată dimineaţă, fără să spunem niciun cuvânt.

31

Nu-mi amintesc să fi adormit. Când deschid ochii, ceasul de lângă pat arată că e unsprezece şi zece minute. Şi îmi dau seama că nu mă simt dezbrăcat din cauză că nu am nimic pe mine, ci din cauză că ea nu e în pat.

Stă pe pervaz, îmbrăcată într-o pereche de pantaloni scurţi şi un tricou, fără sutien, privind pe fereastră.

— Cred c-ar trebui să plecăm, spune ea fără să-şi ia privirea de la strălucitorul peisaj al New Orleans-ului.

Mă ridic în capul oaselor, cu cearşaful pus în jurul taliei.

— Vrei să plecăm din New Orleans? întreb eu confuz. Credeam c-ai spus că data trecută am plecat prea devreme.

— Da, spune ea, fără să se întoarcă. Prima dată am plecat prea repede, dar nu putem să stăm acum mai mult pentru a ne revanşa.

— Dar, de ce vrei să plecăm? Suntem aici doar de-o zi.

Se întoarce cu faţa spre mine. Există un anume sentiment sau o hotărâre în ochii ei, dar nu îmi dau seama care dintre ele e sau dacă nu cumva sunt amândouă.

După un lung moment de şovăire, spune:

— Andrew, ştiu că s-ar putea să sune aiurea, dar cred că, dacă stăm aici… eu…

Mă ridic de pe pat şi îmi trag boxerii pe care îi găsesc pe jos.

— Ce se întâmplă? întreb eu, apropiindu-mă de ea.

Se uită la mine.

— Cred că… ei bine, când am ajuns ieri aici nu mă gândeam decât la ce a însemnat locul ăsta pentru noi anul trecut, în iulie. Mi-am dat seama că îmi tot imaginam ce s-a întâmplat înainte şi că încercam să retrăiesc acele momente…

— Dar acum nu mai sunt la fel, adaug eu, înţelegând unde bate.

Îi ia o secundă, dar în cele din urmă spune, dând uşor din cap:

— Da. Cred că locul ăsta e o amintire importantă… La dracu, Andrew, nici măcar nu ştiu ce spun!

Expresia ei gânditoare se transformă în frustrare.

Trag un scaun de la masa din faţa ferestrei şi mă aşez, aplecându-mă şi punându-mi mâinile împreună între genunchi. Vreau să adaug ceva explicaţiei ei, însă mi-o ia înainte.

— Poate că n-ar mai trebui să venim aici.

Nu m-am aşteptat să spună chiar *asta.*

— De ce?

Îşi lipeşte palmele de pervaz pentru a-şi sprijini trupul, având umerii încordaţi şi spatele arcuit. Confuzia şi nesiguranţa încep să-i dispară de pe chip în timp ce secundele trec şi ea începe să înţeleagă.

— Ştii, nu prea contează ce anume faci. Chiar dacă încerci să copiezi până în cele mai mici detalii o anumită experienţă, nu va fi niciodată aşa cum a fost atunci când s-a întâmplat prima oară.

Priveşte gânditoare prin cameră.

— Îmi aduc aminte că atunci când eram mică eu şi Cole ne jucam mereu în pădurea din spatele fostei noastre case. Cele mai frumoase amintiri. Am construit o căsuţă într-un copac de acolo.

Se uită la mine şi râde înfundat.

— Bine, nu era chiar o căsuţă, ci mai degrabă câteva plăci de lemn fixate între doua crengi era căsuţa noastră şi eram mândri de ea. Şi ne jucam în ea și în pădure în fiecare zi după şcoală.

Chipul i se luminează când îşi aduce aminte de acest moment din copilăria ei. Dar apoi zâmbetul începe să-i piară.

—Ne-am mutat de-acolo în casa în care mama locuieşte acum şi mă gândeam mereu la pădurea aia şi la căsuţa noastră din copac şi la momentele distractive pe care le-am petrecut acolo împreună. Obișnuiam să stau singură în cameră sau să conduc undeva şi mă pierdeam atât de adânc în acele amintiri, încât aproape că le *simţeam* aşa cum le simţisem în urmă cu câţiva ani.

Îşi pune mâna pe piept, cu degetele răsfirate.

— Într-o zi m-am întors acolo, continuă ea. Devenisem atât de dependentă de nostalgie, încât m-am gândit că puteam intensifica sentimentul dacă mă duceam, dacă stăteam în locul în care fusese căsuţa noastră din copac, dacă mă aşezam pe pământul pe care obişnuiam să mă aşez şi să îi las mesaje secrete lui Cole, în cazul în care ajungeam înaintea lui. Dar nu a fost la fel, Andrew.

O privesc şi o ascult cu interes.

— Nu a fost la fel, repetă ea căzută pe gânduri. Am fost foarte dezamăgită. Şi am plecat în acea zi cu un gol şi mai mare în suflet. Şi în fiecare zi ce a urmat, ori de câte ori încercam să îmi imaginez asta aşa cum obişnuiam, nu puteam. Am spulberat acea amintire când am ales să mă întorc acolo. Fără să îmi dau seama de acest lucru decât atunci când era prea târziu, am *înlocuit* acea amintire cu goliciunea acelei zile.

Cunosc exact sentimentul de nostalgie. Cred că toţi oamenii îl trăiesc la un moment dat, însă nu intru în amănunte şi nu îi spun propriile mele experienţe prin care am trecut. În schimb, continui să o ascult.

— Toată dimineaţa mi-am păcălit creierul să creadă că noi nu suntem de fapt în această cameră. Că barul în care am mers aseară nu era Old Point. Că vestea tristă despre Eddie a fost într-un vis pe care l-am avut eu.

Se uită fix în ochii mei.

— Vreau să plecăm înainte să distrug şi această amintire.

Are dreptate. Are mare dreptate.

Însă încep să mă întreb dacă nu…

— Camryn, de ce încerci să retrăieşti acea amintire?

Detest că sunt nevoit să spun asta.

— Nu eşti fericită de cum stau lucrurile acum? De cum suntem *noi* acum?

Îşi ridică brusc capul, nevenindu-i să creadă ce a auzit. Dar apoi trăsăturile i se îmblânzesc şi spune:

— Dumnezeule, nu, Andrew!

Se îndepărtează de pervaz şi vine între picioarele mele.

— Nu e deloc asta. Cred că am început să recreez în subconştient una dintre cele mai memorabile experienţe din viaţa mea.

Îşi pune ambele mâini pe umerii mei, iar eu întind mâinile şi o apuc de talie, uitându-mă în ochii ei. N-aş fi putut fi mai uşurat de atât de răspunsul ei.

Îi zâmbesc, mă ridic şi spun:

— Ei bine, eu zic să plecăm naibii de-aici înainte ca acel creieraş al tău să ştie că minţi de îngheaţă apele.

Ea chicoteşte.

Mă îndepărtez şi încep imediat să arunc lucrurile noastre în cele două genţi. Apoi arăt cu degetul spre baie.

— Să nu uiţi nimic.

Zâmbetul i să lăţeşte pe chip şi fuge imediat în baie. În câteva minute, totul e împachetat. Luăm fiecare câte o geantă şi o chitară şi, fără să privim în urma noastră, ieşim din cameră. Nici măcar nu ne uităm la uşa camerei învecinate, pe care, de data asta, nu am închiriat-o. Când ajungem jos şi păşim în hol, mă duc la recepţie şi cer să mi se restituie avansul de o săptămână pe care l-am plătit. Recepţioneră îmi ia cardul şi îmi resituie plata în timp ce eu îi întind cartelele peste tejghea.

Camryn aşteaptă impacientată lângă mine.
—Nu te mai uita la toate rahaturile astea! îi ordon eu, ştiind că îşi riscă amintirea.
Ea râde uşor şi închide ochii pentru o clipă.
—Vă mulţumim că aţi stat la Holiday Inn New Orleans, spune recepţionera atunci când ne îndepărtăm de tejghea. Vă mai aşteptăm!
— Holiday Inn? mă prefac eu. Nu, acesta este… Embassy Suites în… Gulfport. Da, suntem în Mississippi. Doamnă, ce-i cu dumneavoastră?
Trăsăturile recepţionerei se încreţesc şi ridică sprâncele a mirare, dar nu spune nimic când noi ieşim din clădire.
Camryn continuă jocul când ajungem afară şi începem să încărcăm bagajele în Chevelle:
— Eu spun să ocolim New Orleans-ul când ajungem în Louisiana.
Nu e aşa de dificil să te prefaci că eşti într-un alt loc.
— Aşa vom face, spun eu, închizând portiera. Dacă vrei, putem ocoli şi Galveston-ul.
— Nu, trebuie s-o vizităm pe mama, zice ea. După aia putem merge oriunde vrem.
Bag în marşarier şi spun înainte să ieşim din parcare:
— Totuşi, asta nu înseamnă că nu putem opri undeva pe drumul spre Galveston.
Ea strânge din buze, încuviinţând din cap.
— Adevărat.
Apoi se uită la mine ca şi când ar spune: *Hai să plecăm de-aici!*

***

Alegem drumul cel lung pentru a ieşi din New Orleans şi mergem înspre nord-est, prin Baton Rouge şi Shreveport, şi în cele din urmă peste graniţa cu Texas şi apoi în Longview. Ne oprim să alimentăm cu benzină în Tyler şi de-acolo conducem spre Dallas, unde Camryn insistă să trecem prin West Village pentru o „pălărie ver-ii-ta-blă de cowgirl” (cuvintele ei, nu ale mele).
— Nu po’ să trec prin Texas fără să mă-mbrac ca o texană! a spus ea înainte ca eu să fi acceptat să o duc acolo.
Personal, nu mă dau în vânt după pălării sau cizme de cowboy, dar trebuie să admit că pe *ea* arată bine.

Şi ne oprim peste noapte la La Grange, unde bem ceva şi ascultăm o formaţie bună de rock country. Iar a doua seară ne ducem la Gilleyʹs, unde, desigur, Camryn călăreşte taurul mecanic El Torro, cu acea pălărie sexy de cowgirl pe cap. Şi, mai târziu, când ne întoarcem la hotel, fiind un ticălos excitat, mă prefac că eu sunt taurul mecanic şi o las să mă călărească pe *mine*. Evident, cu pălăria de cowgirl pe cap.

Două zile mai târziu suntem la aproape o oră distanţă de Lubbock, dar facem o pană şi tragem pe marginea şoselei. Ar fi trebuit să verific toate cele patru anvelope la benzinăria din Tyler.

— E nasol, iubito, spun eu, lăsându-mă pe vine lângă cauciucul sfâşiat. Nu mai am nicio rezervă.

Camryn se sprijină de maşină, încrucişându-şi braţele la piept. Sudoarea îi străluceşte pe claviculă. E ca în iad aici. Nu găseşti nici un copac şi nici o clădire pe o distanţă de câţiva kilometri buni. Suntem înconjuraţi aproape în totalitate de o întindere de pământ drept şi arid. A trecut ceva timp de când n-am mai fost atât de departe în Texas şi încep să-mi amintesc de ce.

Mă ridic şi sar pe capota maşinii.

— Dă-mi, te rog, telefonul tău, spun eu.

— Vrei să suni la o firmă de tractări? întreabă ea după ce întinde mâna pe scaunul din faţă ca să-l ia.

Îmi trec degetul peste ecranul tactil, dând la o parte două pagini de aplicaţii pentru a ajunge la Pagini Aurii.

— E singurul lucru pe care îl *putem* face.

Scriu „tractări” şi derulez în jos să citesc rezultatele înainte să fac o alegere.

— Sper că ăsta o să vină la timp, spune ea.

Compania de tractări răspunde şi, în timp ce eu vorbesc cu tipul, spunându-i ce mărime de anvelopă am nevoie, o observ pe Camryn aplecându-se pe geamul deschis spre bancheta din spate şi ieşind de acolo cu pălăria sexy de cowgirl, probabil pentru a se feri de soare.

Vine în faţa maşinii şi sare pe capotă, lângă mine.

—OK, omule, mersi, spun eu şi închid. A spus c-o să dureze cel puţin o oră până ce ajunge aici.

Pun telefonul pe capotă şi îi zâmbesc.

— Ştii, n-ar trebui decât să tai foarte scurt perechea aia de jeanşi din geantă, să-ţi scoţi sutienul şi să porţi doar maioul şi ai putea să…

Îşi pune degetul peste buzele mele.

— Sub nicio formă, spune ea. Să nu-ţi treacă prin cap aşa ceva.

Stăm tăcuţi câteva clipe, privind spre pustietatea care ne înconjoară. Am senzaţia că devine din ce în ce mai cald, dar cred că e mai degrabă din cauza faptului că stau direct sub soare, pe capota unei maşini negre, care absoarbe căldura ca un burete. Din când în când o briză plăcută ne mângâie chipurile.

— Andrew?

Camryn îşi scoate pălăria şi o pune pe capul meu, apoi se întinde cu spatele lipit de parbriz. Îşi împreunează mâinile la ceafa şi îşi ridică genunchii.

— Numărul cinci pe lista noastră de promisiuni: dacă mor înaintea ta, ai grijă să fiu îngropată în rochia pe care am cumpărat-o de la târg, fără pantofi. A, şi fără fard albastru ca în anii optzeci sau sprâncene făcute cu creionul.

Îşi întoarce capul într-o parte şi se uită la mine.

— Dar credeam că aia e rochia în care voiai să te căsătoreşti cu mine.

Îşi mijeşte ochii, îndepărtându-şi privirea de razele soarelui.

— Da, dar vreau să fiu şi îngropată în ea. Unii cred că, atunci când mori, în viaţa de apoi retrăieşti cele mai fericite momente. Unul dintre ele va fi ziua în care mă voi căsători cu tine. Aşa că vreau să iau rochia cu mine.

Mă uit la ea şi îi zâmbesc.

Îmi scot pălăria şi o pun lângă ea, lipindu-mi capul de al ei, astfel încât să putem pune pălăria peste ambele feţe şi să ne ferim de soare. După ce o echilibrez, spun:

— Numărul şase: dacă mor înaintea ta, ai grijă să cânte „Dust în the Wind” la înmormântarea mea.

Întoarce capul spre mine cu grijă, astfel încât pălăria să nu cadă.

— Iar vorbim despre asta? Andrew, mă faci să urăsc un cântec clasic foarte bun.

Râd uşor.

— Ştiu, dar am văzut episodul din *Nemuritorul* când soţia lui, Tessa, a murit. Au pus cântecul ăsta pe fundal şi de atunci nu am mai putut să mi-l scot din cap.

Ea zâmbeşte şi ridică mâna ca să-şi şteargă sudoarea de pe sprâncene.

— Îţi promit, spun eu. Dar, de vreme ce suntem la acest subiect, aş dori să adaug numărul şapte. Ai văzut vreodată *Fantoma mea iubită*?

Îi arunc o privire scurtă.

— Păi, da. Presupun că toată lumea a văzut filmul ăla. Mai puţin puştanii. Uau, sunt surprins că *tu* l-ai văzut, spun eu, înghiontind-o în joacă.

Ea râde.

— Mama e de vină, recunoaşte ea. Am văzut *Fantoma mea iubită* şi *Dirty Dancing* de vreo sută de ori. Făcuse o pasiune pentru Patrick Swayze şi eu eram singura persoană de sex feminim suficient de mare căreia putea să-i spună cât de chipeş era tipul. Oricum, ai văzut filmul. Numărul şapte: dacă te omoară vreodată cineva, ai face mai bine să te întorci ca Sam şi să mă ajuţi să-ţi găsesc ucigaşul.

Râd şi clatin din cap, dând pălăria jos din greşeală.

— Ce-ai tu cu filmele? Mă rog, nu contează. Da, îţi promit c-am să mă-ntorc şi-am să te bântui.

— Aşa să faci! spune ea, râzând în hohote. În plus, ştiu că voi fi precum acei oameni care cred că persoanele dragi au rămas acolo după ce au murit. Ai putea foarte bine să-mi dai mai multe motive sa cred asta.

Nu sunt sigur cum aş putea face asta, dar, mă rog. Să fiu al dracului dacă n-am să încerc.

— Îţi promit, dacă îmi promiţi şi *tu*, spun eu.

— Ca întotdeauna.

— Numărul opt, continui eu, să nu mă îngropi unde e frig.

— Total de acord. Nici tu!

Îşi mai şterge puţin sudoarea de pe chip şi eu mă ridic de pe capotă, întinzându-i mâna.

— Hai înăuntru, să ne ferim de soare.

Mă ia de mână şi o ajut să coboare.

Două ore mai târziu, maşina de tractare încă n-a apărut şi începe să se întunece. Se pare că vom urmări împreună apusul în acest peisaj dezolant din Texas.

— Ştiam eu! exclamă Carmyn. Ce dracu’ se întâmplă cu firmele astea de tractări?

Şi tocmai când spune asta, o pereche de faruri orbitoare se îndreaptă spre noi pe şosea. Extrem de uşuraţi, coborâm ca să-l întâlnim şi amândoi observăm acelaşi lucru. Tipul ăsta ar putea fi dublura lui Billy Frank. Eu şi ea facem schimb de priviri, dar nu spunem nimic cu voce tare.

— Ai nevoie de tractare sau de anvelopă? întreabă el, frecându-şi cu degetele mari bretelele salopetei lui din denim.

— Doar anvelopa, spun eu în timp ce-l urmez în spatele maşinii lui.

— Ei bine, n-am timp să v-aştept cât îl schimbaţ', spune el, după care scuipă pe asfalt nişte tutun de mestecat. Vă descurcaţ'?

— Da, ne descurcăm, îi răspund. Dar staţi puţin.

Ridic degetul şi mă aplec în maşină ca să-i dau o cheie. Când maşina porneşte fără nicio problemă, opresc motorul şi mă întorc la el.

— Voiam să mă asigur că porneşte.

Îl plătesc şi privesc cum luminile lui dispar în timp ce el se îndepărtează. Când mă întorc la maşină, unde am lăsat anvelopa, sunt al naibii de şocat s-o văd pe Camryn folosind cricul pentru a ridica maşina.

— Ooo, daaa, aşa te vreau!

Îmi zâmbeşte, dar continuă să-l răsucească, părul împletit atârnându-i pe umăr.

— Nu e atât de dificil, spune ea, băgând noua anvelopă, după ce a reuşit să scoată singură prezoanele.

Cred că am o erecţie. Nu, stai, sigur am o erecţie.

— Nu, chiar nu e, îi răspund eu într-un târziu, zâmbind din ce în ce mai tare.

Câteva minute mai târziu, ea coboară înapoi maşina şi aruncă cricul în portbagaj. Ridic cauciucul vechi în locul ei şi îl arunc şi pe el acolo.

Intrăm în maşină şi ne odihnim.

E atât de tăcut. Dâre imense de nori albaştri şi roz-purpurii sunt amestecate pe cer, întinzându-se dincolo de linia orizontului. În timp ce căldura din timpul zilei începe să se evapore, o uşoară briză de noapte se strecoară pe geamurile deschise ale maşinii. Apusul este frumos. Ca să fiu sincer, nu prea am mai admirat unul vreodată. Poate că de vină e compania în care mă aflu.

Şi nu sunt sigur ce se petrece chiar acum între noi, dar, indiferent ce e, suntem atât de sincronizaţi unul cu celălalt, încât împărtăşim acest moment. Mă uit la ea. Ea se uită la mine.

— Eşti pregătită să ne întoarcem? o întreb eu.

— Da.

Face o pauză, privind dincolo de parbriz, căzută pe gânduri. Apoi se întoarce spre mine, mult mai sigură pe sine decât era în urmă cu câteva secunde.

— Da, cred că sunt pregătită să mă întorc acasă, îmi spune ea zâmbind.

Şi, pentru prima dată de când am plecat singur din Galveston în acea zi sau de când Camryn s-a urcat în acea seară în autobuzul spre Raleigh, într-

un final ne simţim… împliniţi.

Camryn

32

Noi chiar am mers în cerc. Dar, trebuie să recunosc, acum că ne-am întors în sfârşit în Galveston, după şapte luni, pare diferit. Nu-mi fac griji că sunt aici şi nici nu mă tem că relaţia mea cu Andrew se va sfârşi. Nu mă aştept ca din moment în moment o tragedie medicală să îşi scoată la iveală căpăţâna urâtă. Mă simt *bine* să mă aflu aici. Şi, în timp ce tragem în parcarea complexului său de apartamente, simt o senzaţie de satisfacţie. Ba chiar mă închipui locuind aici. Şi totuşi, mă imaginez locuind şi în Raleigh. Cred că asta înseamnă că poate *suntem* pregătiţi să ne aşezăm la casa noastră. Doar pentru o vreme. Niciodată pentru totdeauna, aşa cum i-am mai spus lui Andrew, ci suficient cât să ne revenim după perioada petrecută pe drum.

Andrew e de acord.

— Da, spune el, luând genţile de pe bancheta din spate. Ştii ce?

Pune genţile înapoi şi se uită peste capota maşinii la mine.

— Ce? întreb eu curioasă.

Ochii lui zâmbesc.

Ai dreptate când spui că nu-ţi doreşti să fii pe drum suficient mult cât să te plictiseşti sau să stai prea mult într-un anumit loc din acelaşi motiv.

Face o pauză şi îşi întinde braţul peste maşină.

— Poate, dacă alegem să călătorim doar primăvara sau vara, să lăsăm toamna şi iarna de locuit acasă şi să ne ocupăm de treburile familiale în timpul sărbătorilor – mama mea a fost destul de supărată că nu am petrecut Crăciunul sau Ziua Recunoştinţei cu ea.

Încuviinţez.

— Asta e o idee bună. Şi, de vreme ce e nasol să călătorim când e frig, asta chiar are sens.

O vreme ne uităm unul la celălalt, până ce eu înterup toate rotiţele care se învârtesc în capetele noastre şi spun:

— Ei bine, ia genţile. Putem vorbi despre asta înăuntru. Trebuie să vedem ce face Georgia.

— A, Georgia e bine, spune el, aplecându-se din nou pe bancheta din spate. A fost mama şi a udat-o.

Iau chitarele şi poşeta mea. Când intru în apartamentul lui Andrew, miroase la fel ca atunci când am venit pentru prima oară aici: a nelocuit. Şi, aşa cum a spus Andrew, Georgia e teafară şi nevătămată.

Mă prăbuşesc pe canapea, epuizată, atârnându-mi picioarele peste un braţ.

— Dar următorul loc în care vom merge, spune Andrew când trece prin spatele canapelei, va fi departe de-aici.

Aud cheile lui lovind blatul din bucătărie. Mă ridic şi strig:

— *Cât* de departe?

— Europa, America de Sud, spune el cu un rânjet mare când intră din nou în camera de zi. Tu ai spus că ţi-ai dori să vizitezi Italia şi Brazilia şi toate locurile alea. Eu zic să alegem unul şi să mergem acolo data viitoare.

Un val de energie îmi străbate trupul. Mă ridic şi mă uit la el, atât de entuzismată în legătură cu această perspectivă, încât de-abia mă pot abţine.

— Tu vorbeşti serios?

El încuviinţează cu un zâmbet uriaş.

— La naiba, respectând tradiţia, am putea scrie pe mici bucăţele de hârtie toate locurile pe care dorim să le vedem, le punem într-o pălărie şi extragem unul la întâmplare.

Scâncesc. Eu chiar *scâncesc.* Ridic mâinile la piept şi spun:

— Andrew, e perfect!

El se aşază pe canapea, ridicându-şi ambele picioare pe măsuţa de cafea, cu genunchii îndoiţi. Eu nu mă pot aşeza. Rămân unde sunt şi îi sorb cu privirea chipul zâmbitor.

— Desigur, trebuie să facem în continuare rost de bani, spune el. Avem destui la bancă, dar călătoriile în afara ţării îi vor mânca foarte repede.

— De-abia aştept să mă angajez, spun eu, iar acel comentariu îmi stimulează memoria. Andrew, acum ceva timp mi-ai spus să fiu complet sinceră cu tine şi să-ţi spun unde aş prefera să locuiesc.

Asta îl face să fie atent.

— Unde vrei să locuieşti?

Cuget la asta preţ de câteva clipe şi îi răspund:

— Deocamdată cred că aş alege Raleigh, doar pentru că mi-aş dori să fiu acolo unde sunt Natalie şi mama, şi fiindcă ştiu că mă pot angaja cu uşurinţă acolo unde lucrează Natalie. Şefa ei se pare că mă place şi mi-a spus să completez o cerere de angajare şi…

Andrew mă opreşte.

— Nu trebuie să-ţi justifici alegerea.

Întinde mâna spre mine şi mă aşez în poala lui, cu faţa spre el. Nu mi-am dat seama că trăncăneam de emoţie. Pur şi simplu nu vreau ca el să se simtă

obligat.

El îmi zâmbeşte şi îşi împreunează degetele pe spatele meu.

— Întrebarea mea, spune el, e ce vrei să spui mai exact prin „deocamdată”?

— Ei bine… asta-i partea dificilă, spun eu.

El îşi înclină uşor capul într-o parte, privindu-mă curios, gropitele de-abia văzându-se în obrajii lui.

În cele din urmă spun tot ce am pe suflet:

— Nu cred c-ar trebui să cheltuim toţi banii pe o casă, deoarece nu vreau să stăm acolo pentru totdeauna. Şi, în plus, dacă facem asta, n-o să avem atât de mulţi bani pe care să ne putem bizui când vom dori să mergem în Europa sau în altă parte, iar locurile de muncă plătite cu salariul minim pe economie nu ne vor ajuta să strângem prea mult.

El mă priveşte cu coada ochiului.

— Stai puţin. Sper că nu vrei să locuim acasă la mama ta. Avem nevoie de intimitate. Vreau să îţi pot apleca funduleţul drăgălaş peste măsuţa de cafea oricând doresc.

Râd şi îmi strânge jucăuş coapsele peste ale lui.

— Eşti atât de rău! spun eu. Dar, nu, în mod categoric nu vreau să locuim cu mama.

— Ei bine, dacă nu vrei să cumpărăm o casă sau să locuim cu mama ta, singura opţiune e să închiriem ceva, însă problema e că şi asta ne va stoarce de bani.

Mă simt puţin ruşinată, pentru că am ajuns să vorbesc despre banii lui Andrew de parcă ar fi şi ai mei, lucru cu care mă îndoiesc c-am să mă obişnuiesc.

Îmi mut privirea în altă parte.

— Îţi aduci aminte când ai spus că am putea să ne cumpărăm o *căsuţă* pe undeva?

— Da, spune el, iar ochii i se luminează, ca şi când ar şti deja ce urmează să spun.

— Ei bine, poate c-am putea folosi o mică parte din bani pentru o căsuţă sau o garsonieră, ceva suficient de mare cât să încăpem noi… Nu ştiu, ceva ieftin, dar decent, şi încă să ne mai rămână o parte bună din bani pentru excursiile noastre. Nu va trebui să plătim chirie, ci doar utilităţile lunare şi chestiile de genul ăsta, pe care le putem acoperi muncind şi cântând, nu folosindu-ne de economiile noastre.

De ce zâmbeşte ca pisica de Cheshire?!

Îmi simt capul căzându-mi între umeri şi chipul înroşindu-mi-se.

— Ce-i atât de amuzant?! întreb eu, lipindu-mi palmele de pieptul lui şi încercând să nu râd.

— Nu e nimic amuzant. Pur şi simplu îmi place că ţi-ai dat în sfârşit seama: ce-i al meu e şi al tău.

Îşi strânge şi mai tare degetele în jurul taliei mele.

— Mă rog, spun eu, încercând să-mi ascund roşeaţa din obraji, prefacându-mă a fi jignită.

— Hei, spune el, scuturându-mă de şolduri, nu face asta – termină ce aveai de spus.

După o pauză lungă, reiau:

— Şi când plecăm oriunde ne spune acea bucăţică de hârtie că trebuie să mergem, o putem ruga pe Natalie să aibă grijă de casă. Sau!

Arăt cu degetul în sus.

— Când vom găsi în cele din urmă acel loc paşnic pe plajă pe care l-ai visat şi vom dori să locuim acolo, putem să vindem casa din Raleigh sau s-o închiriem pentru a ne mai rotunji veniturile. Ba chiar am putea să le-o închiriem lui Natalie şi lui Blake!

Îmi dau seama că se petrece ceva în mintea lui. Zâmbetul îi e în continuare blând şi nu îşi ia deloc ochii de pe mine. Însă e extrem de tăcut, până ce, într-un târziu, rupe tăcerea şi spune:

— Se pare că te-ai gândit mult la asta. Cât de mult ţi-a luat să plănuieşti totul?

Abia acum îmi dau seama că mi-a luat mult timp. Mă gândesc la ziua în care am început să pun cap la cap viitorul nostru, când am hotărât în mod oficial că voiam să ne aşezăm la casa noastră şi că obosisem să fim pe drum.

Andrew aşteaptă răbdător să-i răspund, mereu cu ochi blânzi şi gânditori, felul său de a-mi aminti constant că nimic din ceea ce îi spun nu va stârni vreodată lucruri negative între noi.

— S-a întâmplat pe şosea, după ce am plecat din Mobile, spun eu. Când ţi-am zis pentru prima oară că într-o bună zi voiam să văd Italia şi Franţa, şi Brazilia. Când am spus că nu voiam niciodată să ne stabilim undeva pentru totdeauna. Începând cu acea seară am luat hotărârea de a plănui totul şi de a afla cum am putea avea sorţi de izbândă.

Îmi mut privirea în altă parte.

— Am încălcat regulile şi am plănuit totul.
El se apleacă în faţă şi mă sărută pe buze.
— Uneori e necesar să plănuieşti anumite lucruri, spune el. Ai făcut o treabă bună. Cred că planul ăsta e perfect.
Apoi mă lipeşte brusc de el, sărutându-mă pasional.
Când sărutul se întrerupe, îl privesc o clipă, ţinându-i chipul între mâini.
— Dar vreau să ne căsătorim aici, spun eu, iar ochii săi se luminează. Ştii, nu vreau ca mama ta să se simtă lăsată pe dinafară. Ea e singurul motiv pentru care mă simt prost că vreau să ne mutăm în Raleigh. Şi mă simt şi mai prost că a plănuit acea petrecere de bun venit pentru bebeluş şi nu a apucat să…
— O să-i placă asta, spune el, oprindu-mă înainte să încep din nou să vorbesc fără rost. Mie, unul, îmi place la nebunie.
Mă sărută din nou.

Andrew

33

N-aş fi putut visa la o zi mai perfectă. Vremea e perfectă. Planurile de căsătorie pe care *nu* le-am făcut s-au potrivit perfect. Am sunat-o ieri pe mama şi i-am spus să vină pe plaja din Galveston Island. A sosit la timp, fără să aibă habar de ce am rugat-o să fie aici.

Ridic mâna deasupra capului când o văd, făcându-i semn să se apropie de noi, iar în secunda în care ne vede ştie. Chipul i se transformă în cel mai mare zâmbet cu putinţă, care pe deasupra mai e şi contagios.

— O, ce-am să vă fac eu vouă, spune mama, apropiindu-se de noi. Nu pot să cred că aţi ajuns în sfârşit să faceţi asta. Eu… sunt atât de…

Lacrimile încep să-i curgă pe obraji şi ridică mâna pentru a le șterge, râzând şi plângând în acelaşi timp.

Camryn, desculţă şi îmbrăcată în acea rochie ivorie vintage pe care a găsit-o la târg, îşi petrece mâinile în jurul mamei mele şi o îmbrăţişează.

— O, Marna, te rog să nu plângi, spune ea, însă cred că e mai mult o rugăminte, pentru că, atunci când o vede pe mama plângând, Camryn începe şi ea să suspine.

— Mai vine cineva? întreabă mama când se retrage.

— Eşti singura invitată de onoare, spun eu mândru.

— Da, adaugă Camryn, doar tu şi reverendul.

Mama ne ocoleşte pentru a-l îmbrăţişa şi pe reverendul Reed. Merge la slujbele lui de mai bine de nouă ani – a încercat de vreo sută de ori să mă facă şi pe mine să merg, însă eu nu sunt tipul bisericos. Însă m-am gândit că el era persoana potrivită să ne căsătorească.

Şi, în timp ce reverendul Reed stă înaintea noastră pe plajă, ţinând între mâini Biblia lui uzată şi rostind câteva cuvinte, nu pot să o văd sau să o aud decât pe Camryn, care este în faţa mea, cu mâinile între ale mele. Briza îi mângâie şuviţele de păr care au ieşit din acea împletitură aurie pe care o iubesc atât de mult. Îi ador zâmbetul, ochii albaştri şi pielea catifelată. Vreau să o sărut acum şi să terminăm cu asta. O trag puţin mai aproape de mine. Vântul îi biciuieşte faldurile lungi ale rochiei, lipindu-i-le de trupul sub formă de clepsidră. Îmi reprim zâmbetul când observ o mică şuviţă de păr zburându-i în gură. Ea încearcă discret să şi-o scoată cu limba, fără a atrage atenţia asupra ei.

Ştiind că nu vrea să cauzeze niciun soi de întrerupere, chiar şi pentru ceva atât de simplu cum e şuviţa de păr, ridic eu mâna şi i-o îndepărtez.

Am senzaţia că noi doi suntem singurii oameni rămaşi în lume.

Când soseşte timpul să ne rostim jurămintele, ştiu că nici eu şi nici ea nu am scris nimic şi nu am avut timp să ne gândim la ceea ce voiam să spunem. Şi, în stilul nostru caracteristic, pur şi simplu o facem din mers.

O strâng şi mai tare de mâini şi spun:

— Camryn, tu eşti cealaltă jumătate a sufletului meu şi te voi iubi azi şi în toate celelalte zile, până la sfârşitul vieţilor noastre. Îţi promit că, dacă mă vei uita vreodată, am să-ţi citesc aşa cum Noah i-a citit lui Allie. Îţi promit că, atunci când vom fi bătrâni şi ne vor durea oasele, nu vom dormi niciodată în camere separate şi că, dacă vei muri înaintea mea, voi avea grijă să te îngrop în rochia asta. Îţi promit că te voi bântui aşa cum Sam a bântuit-o pe Molly.

Ochii încep să i se umezească. Îi mângâi palmele cu degetele mele mari.

— Îţi promit că nu ne vom trezi niciodată întrebându-ne de ce ne-am irosit vieţile şi că, indiferent de greutăţile pe care le vom întâmpina, eu voi fi mereu, *mereu*, alături de tine. Îţi promit că voi fi spontan, că voi închide mereu muzica atunci când vei dormi şi că îţi voi cânta despre stafide atunci când vei fi tristă. Îţi promit că te voi iubi mereu, indiferent unde vom fi în lume sau în vieţile noastre. Pentru că tu eşti cealaltă jumătate a mea, fără de care n-aş putea trăi niciodată.

Lacrimile îi curg şiroaie pe obraji. Durează câteva secunde până ce se linişteşte. Şi apoi spune:

— Andrew, îţi promit că nu te voi lăsa niciodată să fii conectat la aparate şi să suferi când ştiu în adâncul sufletului meu că ţi-ai încheiat socotelile cu viaţa. Îţi promit că, dacă te vei rătăci vreodată sau vei fi dat dispărut, eu nu… mă voi opri din a te căuta. Nici*odată.*

Asta mă face să zâmbesc.

— Îţi promit că, atunci când vei muri, voi avea grijă ca la înmormântarea ta să cânte „Dust în the Wind” şi că nu te voi îngropa niciodată într-un loc friguros. Îţi promit că-ţi voi spune mereu totul, indiferent de cât de ruşinată sau de vinovată mă voi simţi, şi că voi avea încredere în tine atunci când mă vei ruga să fac ceva, deoarece ştiu că toate acţiunile tale au un scop bine definit. Îţi promit că voi fi mereu alături de tine şi că nu te voi lăsa niciodată să înfrunţi ceva de unul singur. Îţi promit să te iubesc pentru totdeauna în această viaţă şi oriunde ne ducem în viaţa de apoi, deoarece nu pot pleca *nicăieri* dacă nu eşti şi tu.

Pastorul Reed mi se adresează:

— Andrew Parrish, o iei pe Camryn Bennett să-ţi fie soţie legitimă, să o ai şi să o păstrezi, de azi înainte, la bine şi la rău, în bogăţie şi în sărăcie, în boală şi în sănătate, până când moartea vă va despărţi?

— Da, spun eu şi îi pun pe deget inelul pe care l-am cumpărat în Chicago.

Ea icneşte încet.

Pastorul se întoarce spre Camryn şi spune:

— Camryn Bennett, îl iei pe Andrew Parrish să-ţi fie soţ legitim, să îl ai şi să-l păstrezi, de azi înainte, la bine şi la rău, în bogăţie şi în sărăcie, în boală şi în sănătate, până când moartea vă va despărţi?

— Da.

În cele din urmă îi întind inelul meu, deoarece le-am ascuns pe amândouă de ea până în acest moment, iar ea îl ia şi mi-l pune pe deget. Pastorul Reed termină slujba, rostind acele cinci cuvinte mult aşteptate – „Vă declar soţ şi soţie” –, iar apoi îmi acordă permisiunea de a-mi săruta mireasa. Este tot ceea ce am vrut să facem încă de când a început ceremonia, iar acum, când în sfârşit putem, ne pierdem unul în ochii celuilalt, văzându-ne unul pe celălalt într-o lumină diferită, una mult mai limpede decât cea pe care am văzut-o de când ne-am cunoscut în Kansas în acel autobuz. Simt că ochii încep să mă înţepe, aşa că o iau în braţe şi îmi lipesc gura de a ei. Ea suspină în timp ce ne sărutăm şi eu o strâng bine, ridicându-i picioarele goale de pe nisip şi învârtind-o. Mama boceşte ca un bebeluş. Am senzaţia că s-ar putea să rămân pe vecie cu zâmbetul întipărit pe chip.

Camryn a devenit soţia mea.

Camryn

Tocmai am devenit Camryn Parrish. Încă nu pot să cred toate aceste sentimente pe care le simt. Plâng, dar în acelaşi timp râd în sinea mea. Sunt entuziasmată, dar şi neliniştită. Mă uit din nou la inelul pe care tocmai mi l-a pus pe deget şi ştiu că a dat mulţi bani pe el. Apoi mă uit la inelul lui, care e aproape identic cu al meu, deşi e o versiune bărbătească, şi chiar nu pot să fiu supărat pe el pentru că le-a cumpărat. Pur şi simplu nu pot. O aud pe Marna suspinând în spatele meu, aşa că mă întorc şi o îmbrăţişez din nou.

— Bun venit în familie! spune ea pe un ton tremurat.

— Îţi mulţumesc!

Zâmbesc şi îmi şterg lacrimile. Andrew îşi petrece mâna în jurul taliei mele, iar pastorul ni se alătură. De îndată ce el şi Marna încep să vorbească vrute şi nevrute, eu şi Andrew ne retragem la câţiva metri depărtare de ei, iar el nu se opreşte din a mă sorbi din priviri. Mă face să mă îmbujorez.

— Ce e? îl întreb eu.

El pur şi simplu clatină din cap, zâmbind cu gura până la urechi.

— Te iubesc, spune el, iar asta mă face să vreau să plâng din nou, însă reuşesc să mă abţin.

— Şi eu te iubesc.

Ne petrecem luna de miere în apartamentul nostru, fapt cu totul neobişnuit. Deoarece vrem să aşteptăm până la prima noastră călătorie în afara ţării pentru a avea parte de o lună de miere adevărată.

— Ce ţară crezi c-o să pice? întreabă el.

Stăm afară, pe două scaune de lemn, bând bere şi ascultând muzica live care vine din parc sau de pe plajă.

— Nu ştiu, spun eu şi iau o înghiţitură de bere. Vrei să punem pariu?

Andrew îşi freacă buza de jos cu degetul mare.

— Hmmm.

Se gândeşte la asta, ia o gură de bere şi spune:

— Cred că prima ţară pe care o s-o scoatem din pălărie va fi…

Îşi ţuguie buzele.

— … Brazilia.

— Brazilia, da? E o variantă drăguţă. Dar, nu ştiu… am sentimentul ăsta ciudat că va fi mai degrabă Italia.

— Pe bune?

— Da.

Luăm în acelaşi timp câte o gură de bere.

— Poate c-ar trebui să punem un soi de pariu, spune el, gropiţa de pe obrazul drept adâncindu-se.

— Un pariu, ha? Sigur, mă bag!

— Bine, dacă e Brazilia, atunci va trebui să mergi cu mine pe plajă în adevăratul stil Rio de Janeiro, spune el, rânjind diabolic.

Îmi ia câteva clipe să-mi dau seama la ce se referă şi, când asta se întâmplă, simt aerul nopţii lovindu-mi dinţii când rămân cu gura căscată.

— În. Nici. Un. Caz!

Andrew râde.

— N-am de gând să ţopăi topless pe o plajă publică!

El îşi dă capul pe spate şi râde şi mai tare.

— Nu, iubito, nu cred că ei fac aşa ceva pe-acolo, spune el. Voiam să spun că trebuie să porţi o pereche de bikini brazilieni. Nu vreunul dintre rahaturile alea gen „sunt pudica”, aşa cum ai folosit în Florida. Ai un corp mişto.

Mai ia o gură de bere şi pune sticla pe masa din faţa noastră.

Cuget la asta preţ de o clipă.

— OK, spun eu.

Părând uşor surprins că am cedat atât de uşor, încuviinţează.

— Şi, dacă pică Italia, spun eu cu un zâmbet la fel de diabolic, tu va trebui să îmi cânţi o serenadă pe Treptele din Piaţa Spaniei… în limba lor nativă.

Îmi pun picior peste picior. Ştiam că acea ultimă parte avea să-l lase cu gura căscată.

— Sper că nu vorbeşti serios, mă contrazice el. Cum naiba crezi c-o să pot face asta?

— Nu ştiu, spun eu. Bănuiesc că, dacă voi câştiga, va trebui să găseşti o modalitate.

Clatină din cap şi strânge tare din buze.

— Bine. Accept.

34

Raleigh, Carolina de Nord – iunie

— *Surpriză!* strigă câteva voci când intru în noua noastră casă. Fiind de-a dreptul surprinsă, ţip şi duc mâna la piept. Natalie e în mijloc, alături de Blake. Prietenele mele de la Starbucks-ul preferat şi Sarah, sora lui Blake, pe care am cunoscut-o acum două săptămâni, când m-am întors cu Andrew în oraş, sunt cu toţii aici.

— Uau, cu ce ocazie? întreb, încercând să-mi revin, deoarece m-au speriat de-a binelea.

Mă întorc să mă uit la Andrew. El zâmbeşte cu gura până la urechi, aşa încât e evident c-a avut ceva de-a face cu asta.

Natalie, care acum are reflexii roşcate în păr, mă îmbrăţişează.

— E petrecerea ta *oficială* de bun venit acasă! spune ea zâmbind şi uitându-se la Andrew. De ce crezi că în ultimele zile am fost ceva gen „cui naiba îi pasă că s-a întors acasă”?

— Nu prea am avut senzaţia asta, spun eu.

— OK, poate că n-am fost atât de evidentă, spune ea, dar pe bune Cam, chiar nu ţi-ai dat seama că îţi ascundeam ceva?

Dacă stau bine să mă gândesc, are o oarecare dreptate. Părea fericită că eram acasă, dar nu se dădea peste cap de fericire, aşa cum ar fi făcut-o în mod normal. Probabil bănuiam că în sfârşit Blake o îmblânzise cât de cât.

Mă întorc din nou spre Andrew.

— Dar n-avem nici o piesă de mobilă.

— O, ba da, aveţi! exclamă Natalie, apucându-mă de mână.

Mă târăşte până în camera de zi, unde opt fotolii puf sunt puse alandala pe jos. În centrul încăperii sunt patru navete roşii peste care se află o placă de lemn, ceea ce bănuiesc că ar trebui să fie măsuţa de cafea. Încă nu au venit să ne tragă curent, însă pe „măsuţa de cafea” se găsesc trei lumânări puse pe capacele unor cutii de biscuiţi, aşteptând să se lase seara peste câteva ore.

Izbucnesc în hohote de râs.

— Îmi place ce-ai făcut! îi spun lui Andrew. Eu zic să uităm cu totul de mobilă şi să rămânem la tema asta retro cu fotolii puf!

Glumesc, iar Andrew ştie asta.

Se aşază pe cel mai apropiat fotoliu şi stă cu picioarele lăbărţate pe podea, lăsându-se pe spate.

— Eu mă descurc cu astea, dar în mod clar vom avea nevoie de un pat.

Mă aşez confortabil pe fotoliul de lângă el. Toţi ceilalţi procedează la fel când Natalie şi Blake se îndreaptă spre bucătărie.

Eu şi Andrew am găsit această căsuţă la vreo cinci zile după ce am ajuns aici. Dorind să plece cât mai repede cu putinţă din casa mamei, Andrew a petrecut ore întregi pe internet şi citind reviste Imobiliare, chiar şi atunci când eu eram delăsătoare şi pur şi simplu ma relaxam după drumul lung parcurs din Galveston până aici. Aşa ca i-am lăsat lui sarcina de a căuta case. El îmi arăta poze, iar eu îmi dădeam cu părerea. Însă casa asta e perfectă. A fost a treia pe care am vizitat-o (şi chiar nu cred că dragostea lui pentru această casă a avut ceva de-a face cu faptul c-a văzut-o pe mama semidezbrăcată, când ea a crezut că noi plecaserăm în oraş). Avea un preţ bun, întrucât proprietarii care s-au mutat din ea în urmă cu patru luni voiau să o vândă şi să scape iute de ea. Am sfârşit prin a da pe ea cu vreo douăzeci de mii de dolari mai puţin decât valorează şi am căzut de acord ca vânzătorii să nu trebuiască să facă nici o reparaţie înaintea de semnarea contractului. De vreme ce am plătit cu bani gheaţă, totul s-a petrecut foarte repede.

Astăzi este oficial prima noastră zi ca noii ei proprietari.

Am adus o mulţime de lucruri din Galveston, închiriind o mică remorcă U-Haul pentru a o anexa la maşină, pe care am umplut-o până la refuz cu tot ce-am putut. Însă va trebui să ne întoarcem cât de curând după mobilă. Din nefericire, Andrew încă se încăpăţânează să păstreze scaunul vechi şi urât mirositor al tatălui său, dar mi-a promis că se va duce să-l cureţe. Sper s-o facă!

Natalie şi Blake intră în cameră, ducând fiecare câte trei sticle de bere, pe care încep să le împartă invitaţilor.

— Mersi, dar eu nu vreau, spun.

Natalie arată de parcă ar avea inima frântă, scoţând în afară buza de jos, în timp ce se uită lung la mine. Poartă un tricou alb, mulat, care îi scoate în evidenţă sânii.

— Nat, am terminat-o cu berile de mai bine de-o săptămână, o informez eu.

Strâmbă din nas, dar ridică din umeri şi spune:

— Mai multă bere pentru mine!

După ce Blake îi dă berea lui Andrew, se duce să se aşeze pe singurul fotoliu rămas, însă Natalie îl întrece şi se aşază în locul lui. Aşa că el se

aşază peste ea. În vreme ce ei se hârjonesc, Natalie scoate nişte zgomote ciudate, iar eu mă uit să văd privirea de pe chipul lui Andrew.

— *Shenzi,* şopteşte el şi clatină din cap cu sticla de bere la buze.

Râd pe înfundate, ştiind acum la ce se referea Andrew când a numit-o aşa pentru prima oară. La scurt timp după asta am căutat numele pe Google şi am aflat că era vorba despre hiena guralivă din *Regele Leu.*

— Ai promis c-o să ne povesteşti cum a fost în excursia voastră, spune Natalie, stând acum pe fotoliu, între picioarele lui Blake.

Toată lumea se uită la mine şi la Andrew.

— Nat, ţi-am spus deja în mare cam ce-am făcut.

— Da, dar *nouă* nu ne-aţi spus nimic, zice Lea, prietena mea care lucrează la Starbucks.

Alicia, care lucrează împreună cu ea, adaugă:

— Odată am fost într-o excursie cu mama şi cu fratele meu, însă sunt sigură că n-a fost pe-atât de interesantă ca a voastră.

— Şi tot nu m-ai adus la zi cu ceea ce s-a întâmplat în Florida, spune Natalie.

Ia o gură de bere, lasă sticla jos, după care îşi pune mâinile peste picioarele lui Blake. Acesta o sărută pe gât.

Mă înfior numai când mă gândesc la Florida, însă îmi dau seama că e din cauză că Andrew s-ar putea ruşina în legătură cu ceea ce s-a întâmplat. Preţ de o clipă nici măcar nu pot să mă uit în ochii lui, deoarece mă simt vinovată c-am vorbit cu Natalie despre asta. Nu i-am oferit nici un detaliu, ci doar am menţionat în treacăt că s-a petrecut ceva supernasol când am fost acolo.

Când mă uit în cele din urmă la Andrew, îmi dau seama că nu e supărat pe mine. Îmi face cu ochiul şi îşi pune şi el berea pe podea.

— Florida, spune el, surprinzându-mă. Aia probabil c-a fost cea mai urâtă parte a călătoriei noastre, dacă nu chiar şi cea mai ciudată – şi totuşi, cumva, anumite părţi din ea nu m-au deranjat atât de tare.

Habar n-am încotro vrea să ajungă cu asta.

Toată lumea se uită acum la Andrew, în special Natalie, care are ochii mari şi de-abia aşteaptă să afle ce s-a întâmplat.

— Am făcut cunoştinţă cu un grup de oameni care ne-au invitat să petrecem cu ei pe o plajă greu de găsit. Aşa că am mers. Şi ne-am distrat. După care lucrurile au luat-o razna.

— Cât de razna? îl întrerupe Natalie.

— Gândeşte-te la halucinogene sau ce naiba or fi fost alea, spune *el*

Ochii lui Natalie se măresc şi se înfurie când se uită din nou la mine.

—Ai luat halucinogene? Cam, ce dracu a fost în mintea ta?

— Nu, sub nicio formă n-am făcut-o de bunăvoie. Ei ne-au *drogat!*

Acum, ochii celorlalţi sunt la fel de mari ca ai lui Natalie.

— Da, continuă Andrew. Nici măcar nu suntem siguri ce ne-au dat, însă amândoi am fost varză.

— Şi eu m-am afumat odată, spune Sarah, sora lui Blake.

Probabil are vreo optsprezece ani.

Blake se ridică brusc în fund, făcând-o pe Natalie să îşi lovească dinţii de sticla de bere.

— *Poftim*? întreabă el mânios.

— A, nu ştiai? spune Sarah pe un ton dulce, comportându-se de parcă pur şi simplu uitase să-i spună.

Evident, e mai bine că el n-a ştiut.

— *Auuuul* se vaită Natalie, ţinându-şi mâna la gură.

— Îmi pare rău, spune Blake.

O sărută pe obraz şi se întoarce spre sora lui.

— Cine dracu' te-a drogat, Sarah? Şi să nu mă abureşti. Ai face mai bine să-mi spui… S-a întâmplat ceva?

Blake e de-a dreptul îngrozit. Sarah îşi dă ochii peste cap.

— Nu. Nu s-a întâmplat nimic, deoarece Kayla a fost acolo şi m-a dus acasă cu maşina. Şi nu, nu ştiu cine a făcut-o, Blake, aşa că te rog să te linişteşti.

Sarah se întoarce spre noi.

— Ce spuneaţi?

— Omule, am să merg cu tine, îi spune Andrew lui Blake. Dacă afli vreodată cine a făcut-o, dă-mi de ştire. E foarte nasol să faci aşa ceva.

Îl înghiontesc uşor pe Andrew. El pricepe şi spune:

— În fine, Florida a fost o experienţă, trebuie să recunosc, dar nu vreau s-o repet.

Andrew nu le zice nimic despre târfuliţa aia care a încercat să-i facă sex oral. Sunt bucuroasă că n-o face, deoarece ar fi o conversaţie stânjenitoare. Ca să nu mai spun că Natalie ar fi pe capul nostru toată ziua dacă ar afla. Stăm pe fotoliile puf şi vorbim cu prietenii noştri până la vreo opt, când Blake trebuie s-o ducă pe Sarah acasă. La scurt timp după ce ei trei pleacă,

toţi ceilalţi îi urmează, iar eu şi Andrew rămânem singuri în prima noastră casă oficială ca proaspăt căsătoriţi.

El se întoarce din bucătărie, ţinând o lumânare pe care a aprins-o la aragaz. Ne-au dat drumul la gaz mai devreme. Apoi foloseşte flacăra pentru a aprinde celelalte lumânări de pe masă.

— O să dormim pe podea? îl întreb eu, urmărind ce face.

— Nu, spune el în timp ce se îndepărtează de lumânări.

Trage toate fotoliile în mijlocul încăperii şi le lipeşte unul de celălalt, făcând un pat, după care loveşte cu palma într-unul dintre ele.

— Deocamdată e suficient. N-am de gând să dorm pe jos. Îţi dai seama ce durere de spate aş avea?

Zâmbesc.

— E ciudat, nu-i aşa? spun eu, privind spre pereţii goi ai casei noastre, imaginându-mi ce fel de poze sau tablouri ar putea să arăte bine.

— Ce anume, faptul că nu avem mobilă sau electricitate? Ar fi trebuit să te obişnuieşti până acum, spune el chicotind.

Mă ridic de pe fotoliul de lângă perete şi mă aşez pe patul improvizat. Întind mâna spre masă şi îmi trec degetul peste ceara fierbinte a lumânării, lăsând-o să mă usture şi apoi să se răcească, mulându-se pe vârful degetului meu.

— Nu, mă refer la casă. La noi. La tot.

— Sper că e ciudat într-un mod bun.

— Fireşte, spun eu zâmbind.

În casă se lasă tăcerea. Lumina lumânărilor formează umbre mari care dansează pe pereţi. Miroase a clor şi a Pine-Sol şi a alte produse de curăţat, deşi vag.

— Andrew, spun eu, îţi mulţumesc că ai acceptat să ne mutăm aici.

Într-un târziu se aşază lângă mine şi privim amândoi flăcările o vreme.

— Unde în altă parte m-aş afla dacă nu acolo unde eşti tu? întreabă el.

— Ştii la ce mă refer, spun eu.

Întind mâna şi îmi trec palma pe deasupra flăcării, doar pentru a simţi căldura pe pielea mea şi pentru a vedea cât de aproape pot ajunge înainte să fie prea mult.

— Ştiu, spune el, dar e la fel.

Îmi retrag mâna şi mă uit la el; chipul lui pare catifelat în strălucirea portocalie a lumânării, chiar şi cu acea barbă de câteva zile pe care şi-a lăsat-o.

— Camryn, trebuie să-ţi spun ceva, zice el.

Brusc, simt un gol în stomac când îi aud tonul.

— Ce… Vreau să zic, la ce te referi?

Sunt foarte agitată. Nu ştiu de ce. Andrew îşi ridică genunchii la piept şi îşi sprijină antebraţele de ei. Se uită din nou spre flacără, doar pentru câteva secunde, însă chiar şi câteva secunde sunt prea mult.

— Andrew?

Mă întorc ca să mă uit bine la el. Observ că, atunci când înghite, gâtul i se mişcă. Se uită în ochii mei.

— Mi-au revenit durerile de cap, începe el, iar inima mi se opreşte în loc.

Cred că-mi vine să vomit.

— Au început cam de luni, însă mi-am făcut programare la un medic de-aici. Mama ta mi l-a recomandat.

În acest moment o urăsc că mi-a ascuns asta. Mâinile îmi tremură vizibil.

— Am rugat-o pe mama ta să nu-ţi spună nimic, deoarece voiam ca aceste treburi cu casa să meargă bine…

— Ar fi trebuit să-mi spui.

El încearcă să mă ia de mână, însă i-o împing şi mă ridic.

— De ce mi-ai *ascuns* asta?!

Mă simt ameţită. Andrew se ridică şi el, dar stă la distanţă.

— Ţi-am spus. Nu voiam să…

— Nu-mi pasă! Ar fi trebuit să-mi *spui!* îmi încrucişez braţele peste abdomen şi mă aplec uşor. Sunt surprinsă că încă n-am vomat. Sunt cu nervii la pământ.

— Asta nu se poate întâmpla…

În cele din urmă îmi îngrop faţa în mâini şi încep să plâng cu suspine.

— De ce naiba se *întâmplă* asta?!

Andrew e lângă mine în două secunde. Simt cum mă cuprinde cu mâinile. Îmi lipeşte trupul de pieptul lui şi mă ţine strâns.

— Asta nu înseamnă nimic, spune el. Camryn, chiar nu mă simt aşa cum mă simţeam înainte. Da, am dureri de cap, dar par a fi diferite.

Când mă calmez suficient cât să pot vorbi fără să mă înec, îmi ridic capul ca să-l văd.

El îmi cuprinde faţa cu mâinile şi îmi zâmbeşte vag.

— Iubito, ştiam c-aveai să reacţionezi aşa, spune el pe un ton blând. Nu vreau să te stresezi în următoarele patru zile, până când mă duc la medic.

Continuă să se uite în ochii mei.

— *Nu par a fi la fel.* Gândeşte-te la asta, pentru că îţi spun adevărul.

— *Chiar* mi-l spui? întreb eu. Sau zici asta doar pentru a nu mă îngrijora?

Deja am stabilit în mintea mea că a doua variantă este exact ceea ce el încearcă să facă. Mă îndepărtez şi încep să mă plimb prin cameră, cu braţele încrucişate şi cu o mână la gură. Nu mă pot opri din tremurat.

— Nu te mint, zice el. Voi fi bine. Simt că voi fi bine şi tu trebuie să crezi asta.

Mă răsucesc pe călcâie ca să-l privesc din nou.

— Andrew, nu mai pot face asta. N-am s-o fac.

Îşi înclină capul într-o parte; privirea lui e gânditoare, curioasă, îngrijorată.

Ştiu că vrea să dezvolt ceea ce tocmai am spus, dar n-am s-o fac. Nu pot, deoarece lucrurile pe care vreau să le spun nu vor face decât să-l supere şi să-l rănească. Şi ar fi doar nişte cuvinte. Cuvintele se nasc din durere şi mânie şi o parte din mine, care vrea să se uite la Dumnezeu sau la cine sau ce o fi acolo, şi să-i spună că poate să se ducă la dracu'.

Trebuie să mă calmez. Trebuie să fac un pas înapoi şi să respir.

— Camryn?

— Vei fi bine, îi spun eu imediat. Ştiu că vei fi bine.

Vine la mine, mă sărută pe frunte şi spune:

— Voi fi bine.

Andrew

35

Ultimele patru zile au fost foarte stresante. Deşi Camryn a spus că va rămâne optimistă şi că nu va lăsa ca situaţia asta să pună stăpânire pe ea, trebuie să recunosc că n-a mai fost ea însăşi. E cu nervii la pământ. De două ori am auzit-o plângând la baie şi vomitând. De când i-am spus marţea trecută despre durerile de cap, s-a comportat aproape la fel ca atunci când trebuia să mergem să-i vizităm pe Aidan şi pe Michelle în Chicago: forţându-se să zâmbească şi prefăcându-se că râde când ceva se presupune că e amuzant. Pur şi simplu nu e în apele ei. Făcându-mi griji pentru ea şi aducându-mi aminte de ceea ce s-a întâmplat cu analgezicele, am întrebat-o direct dacă a găsit din nou acel „moment de slăbiciune".

Ea spune că nu l-a găsit şi o cred.

Însă de data asta nimic n-o s-o mai ajute să-şi revină decât faptul că azi plecăm la spital şi că sper că eu voi avea analizele bune.

Dacă nu… ei bine, nu vreau să mă gândesc la asta.

Îmi fac mai multe griji pentru ea decât pentru mine.

Camryn a fost rugată să aştepte într-o altă încăpere, în timp ce mi se face tomografia. Îmi dau seama că voia să se certe cu asistenta, dar s-a supus. Şi, la fel ca data trecută, am impresia că stau aici de ore întregi, simţindu-mă uşor claustrofobic în tunelul acestei maşinării uriaşe şi zgomotoase. *Stai cât se poate de nemişcat*, m-a rugat tehnicianul. *Încearcă să nu te mişti, altminteri va trebui să-l facem din nou.* E inutil să mai spun că timp de cincisprezece minute aproape că nici n-am respirat.

Când tomografia a fost gata, mi-am scos dopurile din urechi şi le-am aruncat în coşul de gunoi.

Camryn era pe cale să se piardă cu firea când asistenta care a venit să mă deconecteze de la aparat mi-a spus că abia miercuri vom afla rezultatele.

— Cred că glumiţi!

Ochii lui Camryn erau sălbatici. Se uita când la mine, când la asistentă, sperând că vreunul dintre noi *va face ceva.*

M-am uitat la asistentă.

— Nu există nicio posibilitate să aflăm rezultatele azi?

Ştiind numai dintr-o simplă privire că soţia mea nu avea să se mişte din loc, asistenta a oftat şi a spus:

— Mergeţi în sala de aşteptare şi am să văd dacă pot să-l chem acum pe domnul doctor Adams să arunce o privire pe rezultate.

Patru ore mai târziu ne aflam în biroul doctorului Adams.

— Nu văd nimic anormal, a spus el, iar eu am simţit strânsoarea de fier a lui Camryn slăbind. Însă, ţinând cont de trecutul pe care îl ai, cred c-ar fi în interesul tău să mă vezi o dată pe lună în următoarea perioadă şi să îţi notezi pe o foaie de hârtie orice schimbare semnificativă.

— Dar aţi spus că nu se vede nimic, a rostit Camryn, strângându-mă din nou de mână.

— Nu, dar sunt de părere că ar fi în interesul lui Andrew să mă vadă. Ca să nu existe motive de îngrijorare. În felul acesta, dacă se întâmplă să apară ceva, o să îl prindem din timp.

— Credeţi că e posibil să apară ceva?

Îmi venea să râd când am văzut privirea uşor frustrată de pe chipul doctorului, însă m-am uitat la Camryn şi am zis:

— Nu, nu asta vrea să spună. Calmează-te. Totul e bine. Vezi, ţi-am zis că totul va fi bine.

Şi tot ce puteam să fac începând cu acea zi era să sper că îi spuneam adevărul.

Camryn

36

Câteva luni mai târziu.

Andrew mi-a scris o altă scrisoare în prima lună de când ne-am mutat în noua noastră casă. Cred c-am citit-o de o sută de ori. De obicei plâng, însă sunt şi momente când zâmbesc. El mi-a spus că voia să o citesc o dată pe săptămână, pentru a marca o nouă săptămână în care nu se întâmpla nimic, în care totul era bine. Şi chiar aşa am şi făcut. De obicei, o citeam duminică seară, după ce el adormea lângă mine în patul nostru. Dar, uneori, când adormeam prima, a doua zi dimineaţă mă întindeam şi luam scrisoarea din cartea de pe noptieră şi o citeam înainte ca el să se trezească. Şi, ca de fiecare dată, când terminam, mă uitam la el cum dormea şi speram ca săptămâna următoare să fie la fel.

Andrew mă uimea mereu. Mă uimea cu felul în care îi lucra mintea. Cu felul în care se putea uita la mine fără să spună ceva şi să mă facă să mă simt cea mai importantă persoană din lume. Mă uimea cu felul în care putea fi atât de optimist, chiar şi atunci când viaţa se năruia în jurul lui. Şi cu felul în care putea face ca lumina să strălucească în cele mai întunecate colţuri ale minţii mele, când eu eram convinsă că nu aveam să mai văd niciodată vreo rază acolo.

Fireşte, avea şi el zile proaste, propriile lui „momente de slăbiciune”, dar nu cred c-am mai cunoscut vreodată o asemenea persoană. Şi ştiu că nu voi mai cunoaşte vreodată.

Poate că sunt slabă de inimă. Poate că, dacă nu era Andrew, eu n-aş mai fi fost omul care sunt azi. Uneori mă întreb ce s-ar fi ales de mine dacă nu l-aş fi cunoscut, dacă el n-ar fi fost acolo să mă salveze de la acea călătorie periculoasă şi nechibzuită pe care m-am hotărât s-o întreprind de una singură. Mă întreb ce s-ar fi întâmplat cu mine dacă lui nu i-ar fi păsat de mine suficient cât să mă ajute să depăşesc momentul *meu* de slăbiciune. Urăsc să mă pun în această lumină, dar, uneori, trebuie să înfrunţi realitatea aşa cum e ea, să vezi cum stau lucrurile cu adevărat şi cum ar fi putut fi ele în raport cu acţiunile tale. Eu ştiu în inima mea că, dacă n-ar fi fost Andrew, n-aş mai fi putut fi astăzi unde sunt acum.

Aceste câteva luni care au trecut au fost extrem de dificile pentru noi, dar, în acelaşi timp, au fost pline de viaţă, încântare, dragoste şi speranţă.

Viaţa e un lucru misterios, adesea incorect. Însă cred că în tot acest timp petrecut cu Andrew am învăţat că ea poate fi, de asemenea, şi un lucru minunat şi că, atunci când simţi că un lucru care ţi se întâmplă e incorect, e

doar felul în care Viaţa face loc altor lucruri mai bune care se pregătesc să vină. Îmi place să cred asta. Îmi oferă putere atunci când am nevoie.

Şi acum chiar am nevoie.

Încerc să arunc o privire spre ceasul montat pe peretele alb al încăperii, însă de-abia pot să văd acele negre prin ochii mei înceţoşaţi. Vreau să ştiu de când mă aflu aici. Sunt epuizată şi slăbită, fizic şi psihic, şi nu mai suport. Înghit cu greutate şi gura mi-e foarte uscată. Ridic mâna ca să-mi şterg o lacrimă. Doar una. Nu prea am plâns. Durerea a fost atât de insuportabilă înainte, încât practic m-a secat de lacrimi.

Nu pot să fac asta. Am senzaţia că, din moment în moment, îmi voi dori să renunţ. Vreau să le spun tuturor celor din încăpere să plece, să mă lase singură şi să nu se mai uite la mine de parcă sufletul meu ar avea nevoie de vindecare. Are nevoie! Să fiu a naibii dacă n-are nevoie! Dar nimeni de-aici nu mi-l poate vindeca.

În mare parte sunt amorţită. Nu mai pot să simt nimic. Însă pereţii spitalului încep să se strângă în jurul meu, dându-mi un sentiment de claustrofobie. Însă nu simt *nici o* durere. Mă întreb dacă voi fi amorţită pe vecie.

— Trebuie să încerci să împingi, spune Andrew de lângă mine, ţinându-mă de mână.

Îmi întorc capul într-o parte ca să-l văd şi să îl contrazic:

— Dar nu pot să-mi simt talia! Cum vrei să împing dacă nu pot să *simt* când *împing*?

Singura împingere pe care am reuşit s-o fac au fost acele cuvinte rostite printre dinţii încleştaţi.

El îmi zâmbeşte şi îmi sărută fruntea asudată.

— Poţi s-o faci, spune doamna doctor Ball dintre picioarele mele.

Strâng din ochi, îl trag tare de mână pe Andrew şi împing. Cred.

Deschid ochii şi îmi permit să respir.

— Am împins? Funcţionează?

Dumnezeule, sper că nu m-am pârţăit! O, Doamne-Dumnezeule, ar fi al naibii de stânjenitor!

— Iubito, te descurci de minune!

Andrew se uită acum spre doamna doctor, aşteptând.

— Încă de câteva ori şi e perfect, spune aceasta.

Neplăcându-mi cuvintele ei, respir frustrată printre dinţi şi îmi las capul pe pernă.

— Iubito, încearcă din nou, zice Andrew pe un ton blând, fără să-şi piardă calmul, deşi, de fiecare dată când îl văd uitându-se la doctoriţă, simt o oarecare grijă ascunsă pe chipul lui.

Mă ridic din nou de pe pernă şi încerc să împing, dar, ca de obicei, nu prea pot să-mi dau seama dacă eu chiar împing sau dacă pur şi simplu am această senzaţie. Andrew îşi mişcă puţin mâna în spatele meu, pentru a mă ajuta să stau dreaptă, aşa că împing din nou, închizând ochii atât de strâns, încât am senzaţia că mi-i împing cu totul în interiorul craniului. Dinţii îmi sunt încleştaţi. Pe frunte mi s-au adunat broboane de sudoare.

Strig ceva de-abia auzit când mă opresc din împins şi pot respira din nou.

Şi simt ceva. Hoooo… nu e durerea – anestezia epidurală m-a vindecat de asta –, ci apăsarea bebeluşului pe care chia*r o s*imt. Dacă nu aş fi ştiut ce se întâmplă, aş fi bănuit că cineva tocmai mi-a băgat ceva enorm în vagin. Ochii mi se fac din ce în ce mai mari.

— Capul copilaşului a ieşit, spune doamna doctor şi apoi aud un sunet scârbos de sucţiune când curăţă gâtul bebeluşului cu un balon de aspiraţie.

Andrew vrea să se uite; îşi întinde gâtul ca un struţ, încercând să vadă mai bine, însă nu vrea să plece de lângă mine.

— Camryn, încă de câteva ori, spune doamna doctor.

Împing din nou, făcând un efort şi mai mare acum când ştiu că funcţionează.

Ea scoate umerii bebeluşului.

Mai împing o dată şi copilaşul nostru s-a născut.

— Te-ai descurcat de minune, spune doctoriţa în timp ce mai curăţă puţin gâtul bebeluşului.

Andrew mă sărută pe obraz şi pe frunte, după care îmi dă la o parte de pe faţă şi de pe gât părul îmbibat de transpiraţie. Câteva secunde mai târziu, ţipetele bebeluşului umplu camera de zâmbete şi încântare. Izbucnesc în lacrimi, suspinând atât de tare, încât tremur incontrolabil din pricina sentimentului de fericire.

Iar apoi doctoriţa face anunţul:

— E fetiţă!

Eu şi Andrew de-abia ne putem dezlipi ochii de la ea până ce nu i se cere să taie cordonul. Se îndepărtează de mine, însă zâmbeşte mândru când se duce şi face onorurile. Nu se poate decide la cine să se uite mai mult, la mine sau la fiica noastră. Zâmbesc şi îmi rezem capul de pernă,

fiind complet epuizată. În sfârşit pot să văd cum trebuie ceasul de pe perete, care îmi spune c-am fost în travaliu mai bine de şaisprezece ore.

Mai simt ceva apăsări şi imbolduri între picioarele mele în vreme ce doamna doctor face nişte lucruri despre care, ca să fiu sinceră, nu vreau să ştiu. Privesc spre tavan o vreme, pierdută în amintirile ultimelor nouă luni, până ce-l aud pe bebeluşul nostru zbierând în cealaltă parte a încăperii. Ridic atât de repede capul, încât aproape că-mi zvâcneşte de durere.

Andrew stă nemişcat în timp ce una dintre asistente o curăţă şi începe să o învelească într-o păturică. Se întoarce spre mine:

— Iubito, e clar că are plămânii tăi, spune el, după care îşi scoate degetele din urechi.

Zâmbesc şi îi privesc pe amândoi, încercând să nu mă gândesc la ceea ce mi se face acolo jos. Şi apoi Andrew vine din nou lângă mine.

Mă sărută pe buze şi şopteşte:

— Transpirato. Zici c-ai alergat la un maraton. Nici un pic de machiaj. Pelerină de spital. Şi tot reuşeşti să arăţi bine.

Şi în pofida tuturor acestor lucruri, *el* reuşeşte, ca întotdeauna, să mă facă să roşesc.

Ridic mâna, în care îmi stă înfipt un ac de perfuzie, şi îl apuc de faţă, trăgându-l spre mine.

— Am făcut-o, îi şoptesc eu peste buze.

El mă sărută din nou, iar apoi asistenta vine lângă noi, cu fiica noastră în braţe.

— Cine vrea să o ţină? întreabă ea.

Eu şi Andrew ne uităm unul la celălalt, însă el se dă la o parte, astfel încât asistenta să mi-o poată da mie.

— Nu, spun eu. Ia-o tu primul.

Fără să protesteze prea mult, Andrew cedează în cele din urmă şi întinde mâinile ca să o ia. Asistenta i-o pune cu grijă în braţe şi se îndepărtează atunci când vede că o ţine bine. La început pare a fi încurcat, temându-se că o va scăpa sau că nu o ţine bine, însă se relaxează imediat.

— Păr blond, spune el radiind, ochii săi verzi fiind uşor umeziţi. Foarte mult păr blond!

Sunt atât de obosită, încât singurul răspunsul pe care i-l pot da e un zâmbet.

Andrew o priveşte, îi atinge obrăjorii şi o sărută pe frunte. După câteva clipe, mi-o pune în braţe pentru prima oară. Şi, în secunda în care stabilesc

contactul vizual cu fiica mea, mă pierd imediat. De-abia pot să văd printre lacrimile care îmi curg şiroaie pe obraji.

— E atât de perfectă, spun eu, fără să-mi iau ochii de pe ea. Aproape că mi-e frică s-o fac, temându-mă că, dacă mă uit în altă parte pentru doar o secundă, ea o să dispară sau eu mă voi trezi dintr-un vis.

— Perfectă, şoptesc eu şi o sărut pe năsuc.

Andrew

37

Întreaga familie, atât a mea, cât şi a lui Camryn, se află în sala de aşteptare – mai puţin tatăl şi fratele ei. Aceştia încă nu ştiu dacă e fată sau băiat. Eu şi Camryn nu am vrut să ştim. Am hotărât să o lăsăm să ne surprindă. Şi a făcut-o.

Înainte să las familia înăuntru să le vadă, stau alături de Camryn în camera privată în care am fost mutaţi la scurt timp după naştere. Suntem aici de ceva timp, aşteptând ca asistentele să o aducă înapoi după ce o mai îngrijesc. O iau în braţe după ce asistenta verifică brăţara de spital a lui Camryn şi o potriveşte cu cea numită „Bebe Parrish” pe care i-a pus-o la gleznă. O verific şi eu înainte să o las pe asistentă să plece. Şi mă uit la ea cu atenţie. Vreau să mă asigur al naibii de bine că vor aduce înapoi acelaşi copilaş pe care l-au luat de-aici. Însă n-ai cum să încurci acea claie de păr blond şi acel ţipăt micuţ, dar puternic, care mă face să îi fiu complet supus. Dacă ea ar putea vorbi, aş face orice mi-ar cere, fără să mă gândesc de două ori la asta. *Dă-mi un biberon!* Da, doamnă! *Schimbă-mi scutecul!* Imediat! *Calc-o pe asistenta aia pe picior, pentru că m-a învelit ca pe un afurisit de burrito!* Sigur că da, scumpo!

Camryn o ţine la piept, hrănind-o.

Camryn a aflat că era din nou însărcinată cu o zi înainte să ne mutăm în noua noastră casă. Dar nu mi-a spus despre asta decât după întâlnirea cu medicul pe care am avut-o în acea zi de luni. A zis că i-a fost teamă, probabil în acelaşi fel în care şi mie mi-a fost teamă să-i spun imediat că aveam din nou dureri de cap. Dar, pe urmă, am vorbit mult despre cum aveam să facem lucrurile diferite de data asta. Unul dintre acele lucruri a fost decizia ei de a-i da sân. La prima sarcină, Camryn nu era prea încântată de ideea ca un bebeluş să-i sugă sânul, mai ales când trebuia să o hrănească în public. Pe atunci, eu pur şi simplu eram de acord cu dorinţele ei şi nu încercam niciodată să i le schimb. Ca să fiu sincer, nu aveam niciun motiv s-o fac.

Dar, de data asta, când ea a adus din nou subiectul în discuţie, a spus:

— Iubitule, ştii ce? Am citit multe despre sarcină şi despre beneficiile de a-i da sân bebeluşului, şi chiar nu-mi pasă de ceea ce cred oamenii. Simt că vreau s-o fac şi că *ar trebui.*

Şi eu am răspuns:

— Atunci, şi eu cred c-ar trebui s-o faci.

Mă aşez lângă ea. Am fost bucuros că a luat singură această decizie, fără ca eu să preiau iniţiativa. Hei, atâta timp cât eu nu încep să fac lactaţie de

bărbat şi ea nu vrea să-l încerc, n-am nimic împotriva deciziilor pe care le ia.

— Am citit că majoritatea bebeluşilor se nasc cu ochii albaştri, spune Camryn, uitându-se la ea, însă cred că mai târziu o să aibă ochii tăi verzi.

O mângâi uşor pe cap pe fiica noastră.

— Poate că aşa va fi.

Nu mă pot opri din a le privi pe amândouă; frumoasa mea soţie şi preţioasa mea fiică. Mă simt de parcă aş fi păşit într-o altă lume, una mai luminoasă decât mi-aş fi imaginat vreodată. Chiar nu credeam că voi putea fi mai fericit decât atunci când eram doar eu şi Camryn. Nu credeam că aşa ceva era posibil.

Cred că ea se află încă într-un oarecare şoc.

— La ce te gândeşti? întreb eu, nerenunţând la zâmbetul meu cald.

Ochii ei obosiţi se îmblânzesc când se ridică spre mine.

— Aveai dreptate, spune ea.

Bebeluşul scoate un mic sunet ca de supt, atât de vag, încât de-abia îl aud, însă mi-am dat seama că sunt atent la toate sunetele şi mişcările pe care le face.

Camryn continuă:

— Ai spus că de data asta nu aveam să mai sufăr vreun avort. Ai spus că tumoarea ta nu avea să recidiveze. Ai spus că toate lucrurile se vor aşeza la locul lor. Şi exact aşa s-a şi întâmplat.

Se uită la bebeluş pentru o clipă, mângâindu-i sprânceana cu degetul, după care se uită din nou la mine.

— Îţi mulţumesc că ai avut dreptate.

Mă ridic de pe scaun, o apuc de bărbie şi de obraz şi o sărut pe buze.

Apoi aud un ciocănit uşor, iar uşa se deschide încet. Mama bagă capul înăuntru.

— Intră, îi spun eu, făcându-i semn să vină.

Uşa supradimensionată se deschide larg şi intră atât de mulţi oameni, încât încetez să-i mai număr după Aidan şi Michelle, care e însărcinată în cinci luni.

Urmează o serie de îmbrăţişări, toată lumea încercând, în acelaşi timp, să vadă bebeluşul.

— Frăţioare, felicitări! spune Aidan, bătându-mă pe spate. Ştiam eu că aveai să devii tată înaintea mea.

Întinde mâna şi o mângâie pe Michelle pe pântece. Ea îi împinge mâna în joacă şi spune ceva legat de faptul că ar face mai bine să nu-şi mai bage degetul în buricul ei. Apoi mă îmbrăţişează şi se duce lângă Camryn.

— O s-avem un băiat, spune Aidan.

— Pe bune? zic eu. Super!

Anunţul o face şi pe Camryn atentă, însă Michelle continuă ce a început Aidan.

— El nu ştie sigur, spune ea. Doar *crede* că ştie.

Camryn râde uşor şi spune:

— Ascultă-mă pe mine, dacă unul dintre fraţii Parrish spune că are băiat sau fată, cel mai probabil are dreptate.

— Bine, o să vedem, zice Michelle, care încă nu e prea convinsă.

Mă uit la fratele meu şi i-am mai văzut această privire încrezătoare. Da, categoric vor avea un băiat.

— O, Doamne-Dumnezeule, o aud pe Natalie spunând încet pe undeva prin cameră, păturica e roz. Asta înseamnă ceea ce cred eu că înseamnă?

Îşi duce ambele mâini la faţă, degetele ei pline de inele atingându-i buzele. Sunt de-a dreptul surprins că e atât de liniştită. Blake se află lângă ea, tăcut ca întotdeauna.

Camryn se uită mai întâi la mine şi, când încuviinţez din cap, le spune tuturor:

— Da, ea e fetiţa noastră.

Toate femeile se îndreaptă imediat spre pat. Mama lui Camryn întinde mâinile, dorind să o ţină prima, şi Camryn îşi acoperă sânul cu cămaşa de noapte, punându-i-o cu grijă în braţe.

— O, Camryn, e atât de frumoasă! spune Nancy pe un ton melodios.

Părul ei blond decolorat e prins într-un coc în vârful capului. Ochii ei sunt la fel de albaştri ca ai lui Camryn. Ele chiar seamănă.

— E perfectă! Nepoţica mea perfectă!

Roger, tatăl vitreg al lui Camryn, stă lipit de perete şi pare îngrozit. Nu sunt sigur dacă e din cauză că o astfel de situaţie îl face să nu se simtă în largul lui sau pentru că şi-a dat seama că s-a căsătorit cu o bunică. Râd în sinea mea.

Asher e următorul care mă îmbrăţişează.

— Dacă ar fi fost băiat, mi-aş fi făcut griji că mai e unul *ca tine* prin lume, spune el rânjind şi înghiontindu-mă cu cotul.

— Da, ei bine, mai aşteaptă puţin, frăţioare, spun eu, inspirând şuierător, tu eşti următorul la rând, şi unul care seamănă cu tine e la fel de rău ca unul care seamănă cu mine.

— Nu sunt atât de sigur, comentează el.

— Nu, ai dreptate, spun eu. Mai întâi, pentru a putea avea un copil, trebuie să ai o prietenă. Nu cred că trebuie să-ţi faci griji c-o să ai un copil în următoarea perioadă.

— Amice, am o prietenă, zice el.

— Pe cine? Pe Lara Croft? Sau pe una dintre fetele lui Luis Royo[7]? întreb eu râzând.

— Cum zici tu, omule, spune el, încrucişându-şi braţele la piept şi clătinând din cap.

Ştiu că va fi nevoie de mai mult decât atât pentru a-l scoate din sărite. Dacă nu l-aş necăji, ar crede c-am păţit ceva.

— Unchiul Asher, spun eu pentru a compensa asta. Sună bine, nu?

El încuviinţează gânditor:

— Da, şi eu cred că sună bine.

Nancy o pasează pe fiica noastră mamei mele. N-am mai văzut-o niciodată atât de mândră. Se uită când la mine, când la bebeluş.

— Are nasul şi buzele tale, Andrew, spune mama.

— Şi părul şi plămânii lui Camryn, precizez eu.

Natalie e lipită de pat şi bate din picior, ţinând mâinile în faţă. Mama observă cât e de nerăbdătoare s-o ţină, aşa că îşi sărută nepoata pe cap şi i-o dă lui Natalie.

— Nat, sper că te-ai spălat pe mâini, spune Camryn de pe pat.

— M-am spălat! zice Natalie, după care o ignoră pe Camryn şi începe să-i vorbească fiicei mele, deşi a adormit. O, eşti cea mai frumoasă fiinţă pe care am văzut-o vreodată.

Vocea i se ridică din ce în ce mai sus, cu cât devine mai încântată. Apoi se uită direct la Camryn şi spune cu o mină serioasă:

— O, Doamne, vreau şi eu unul!

Ochii lui Blake se măresc brusc şi cred că nu mai respiră. Când mă uit la el după câteva minute, i s-a alăturat lui Roger lângă perete.

Brenda, mătuşa lui Camryn, e următoarea la rând, iar apoi una dintre verişoarele ei. După ce Michelle o ţine câteva minute şi spune într-una cât e de frumoasă, o pune înapoi în braţele lui Camryn. Mă aşez din nou pe scaunul de lângă patul ei.

— Aşadar, aţi hotărât ce nume îi puneţi? întreabă mama.

Eu şi Camryn ne uităm unul la altul şi ne gândim la acelaşi lucru.

— Nu încă, răspunde Camryn, şi asta e tot ce spune.

Ştiu că probabil sunt singurul din această încăpere care îşi dă seama acum că subiectul a fost adus în discuţie: Camryn nu poate să nu se gândească la Lily. Însă lasă momentul acela să treacă şi sărută bebeluşul pe obraz, categoric mândră de ceea ce are, în pofida a ceea ce a pierdut.

Cei mai mulţi membri ai familiei pleacă înainte de lăsarea serii, însă mamele noastre mai rămân puţin, încercând să se cunoască mai bine. Asta e pentru prima oară când au făcut cunoştinţă în mod oficial. Pleacă şi ele într-un târziu, cu puţin înainte să se facă ora şapte, tocmai când asistenta intră în cameră pentru a vedea ce fac bebeluşul şi Camryn.

Când noi trei rămânem din nou singuri, sting luminile şi o las aprinsă doar pe cea de la baie. Fiica noastră doarme liniştită în braţele lui Camryn, care ştiu că, deşi e obosită, complet epuizată, nu vrea să lase bebeluşul din braţe, ca să poată şi ea dormi. M-am oferit să o iau, pentru a se culca, însă a insistat să stea trează.

Le privesc pe amândouă preţ de o clipă, o clipă atât de perfectă, iar apoi mă duc şi mă aşez pe marginea patului, lângă ele.

Camryn se uită la mine şi înapoi la îngeraşul care doarme.

— Lily, spun eu simplu.

Camryn se uită înapoi la mine, confuză.

Încuviinţez lent, ca şi când aş spune: *Da, m-ai auzit bine*, iar apoi ating din nou capul neted al bebeluşului nostru.

— Îţi aduci aminte ce ţi-am spus? Când eram în Chicago şi ţi-am găsit pastilele?

Ea clatină din cap.

De data asta ating chipul lui Camryn, trasând cu degetul o parte şi după aia cealaltă parte.

— Am spus că Lily nu era pregătită atunci.

Fac o pauză şi adaug zâmbind:

— Acelaşi suflet, un alt trup.

În ochii lui Camryn sclipeşte ceva profund. Îşi înclină uşor capul într-o parte, privindu-mă mirată. Apoi se uită din nou la copilaş şi nu îşi ridică privirea multă vreme.

Când o face, lacrimile îi curg şiroaie pe obraji.

— Aşa crezi? întreabă ea pe un ton plin de speranţă.

— Da, aşa cred.

Începe să plângă şi mai tare şi o apasă uşor pe Lily de sânii ei, legănând-o. Apoi se uită la mine şi încuviinţează din cap de câteva ori.

— Lily, şopteşte ea încet şi o sărută pe creştet.

A doua zi dimineaţă, mă trezesc în scaunul de lângă patul lui Camryn, unde am adormit aseară. O aud pe Camryn vorbind încet şi, ca de fiecare dată, mă prefac că dorm când ea citeşte scrisoarea pe care i-am dat-o cu câteva luni în urmă.

Camryn

38

Dragă Camryn,

Ştiu că îţi este teamă. Aş minţi dacă aş spune că nici eu nu sunt un pic speriat, dar trebuie să cred că, de data asta, totul va fi bine. Şi va fi.

Am trecut prin nenumărate lucruri împreună. Mai multe decât majoritatea oamenilor, într-un timp atât de scurt. Dar, indiferent de ceea ce s-a întâmplat, singurul aspect care nu s-a schimbat e faptul că noi suntem încă împreună. Moartea nu m-a putut lua de lângă tine. Slăbiciunea nu a putut să mă facă să te văd într-o lumină proastă. Drogurile şi toate celelalte rahaturi care vin odată cu ele nu au putut să te ia de lângă mine sau să te întoarcă împotriva mea. Cred că pot spune cu mâna pe inimă că noi doi suntem invincibili.

Poate că toate astea au fost un test. Da, mă gândesc adesea la acest lucru şi m-am convins că aşa e. Mulţi oameni iau Destinul de bun. Unii au la picioarele lor tot ce şi-au dorit vreodată sau tot ce au avut nevoie, însă fac abuz de acele lucruri. Alţii trec chiar pe lângă şansa lor, întrucât nu-şi deschid niciodată ochii suficient cât să vadă că e acolo. Însă noi doi, chiar înainte să ne fi cunoscut, am riscat totul, am luat propriile noastre decizii, fără să-i ascultăm pe cei din jurul nostru spunându-ne în atâtea feluri că e greşit ceea ce facem. Nu, noi am făcut-o în felul nostru, indiferent cât de nesăbuiţi sau de nebuni, sau de originali am fost. Cu cât ne străduiam şi ne luptam mai tare, cu atât mai dificile erau obstacolele. Pentru că noi a trebuit să dovedim că eram autentici.

Şi ştiu că exact asta am şi făcut.

Camryn, vreau să citeşti această scrisoare o dată pe săptămână. Nu contează ziua sau ora, ci vreau pur şi simplu s-o citeşti. De fiecare dată când o deschizi, vreau să vezi că a mai trecut o săptămână şi că încă eşti însărcinată. Că eu încă sunt sănătos. Că noi suntem încă împreună. Vreau să te gândeşti la noi trei, la tine, la mine şi la băieţelul sau fetiţa noastră, călătorind prin Europa şi America de Sud. Pur şi simplu imaginează-ţi asta. Pentru că o s-o facem. Îţi promit!

Tu eşti totul pentru mine, iar eu vreau să rămâi puternică şi să nu permiţi fricii de trecut să întineze calea spre viitorul nostru. De data asta, totul va fi bine, Camryn, totul va fi bine, îţi jur.

Te rog să ai încredere în mine.

Până săptămâna viitoare…

Cu dragoste,

Andrew

Îmi ridic ochii din scrisoare, punând-o pe pat, strânsă între degetele mele. Lily doarme liniştită lângă mine, în pătuţul cu roţi al spitalului. A durat ceva vreme să-l conving pe Andrew să o pună acolo în loc să o ţină în braţe pe toată durata nopţii. Însă m-am trezit des să verific dacă ea încă mai respira. Verific din nou. Nu mă pot abţine; presupun că voi face asta câteva luni de-acum încolo.

Într-un târziu, împăturesc scrisoarea lui Andrew. Probabil crede că voi înceta s-o mai citesc, acum că Lily s-a născut. Dar n-am s-o fac. N-am să încetez niciodată să citesc prima scrisoare pe care mi-a dat-o, însă el nu ştie asta. E mai bine să ţin unele lucruri numai pentru mine.

— Eşti pregătită să punem destinaţiile alea în pălărie? întreabă Andrew.

Mă întreb de cât timp e treaz. Mă uit la el şi îi zâmbesc.

— Hai să mai aşteptăm câteva luni.

El încuviinţează din cap şi se ridică de pe scaun.

— Cum ai putut să dormi în halul ăsta? îl întreb eu. Trebuia să te culci pe canapea.

Gesticulez spre canapeluţa de lângă geam. Andrew îşi întinde braţele şi apoi îşi trosneşte spatele şi gâtul. Nu îmi răspunde.

— Acum putem să luăm de la mama toate lucrurile alea de la petrecerea bebeluşului şi să le ducem la noi acasă, spun eu.

Andrew zâmbeşte năstruşnic.

— Stai… ai făcut-o deja, nu-i aşa?

El se ridică şi se mai întinde puţin.

— Ca să fiu sincer, nu eu. Ieri, Natalie, Blake şi cu mama ta au dus toate lucrurile acolo, după ce au plecat de la spital, şi le-au şi aranjat.

N-am vrut sub nici o formă să fac asta în timp ce eram însărcinată. Era doar o altă modalitate de a mă îngrijora că o luam înainte şi că apoi aveam să sufăr din nou un avort. Din acelaşi motiv am refuzat să aflăm sexul copilaşului înainte de naştere. Nu voiam să mă gândesc sau să depind de toate lucrurile alea, aşa cum am făcut-o înainte. Mă gândeam că îmi va aduce ghinion. Andrew nu prea a fost de acord cu asta, dar nu a spus niciodată nimic şi nici nu a încercat să mă facă să mă răzgândesc.

— Şi, aşa după cum îţi poţi imagina, continuă el, deoarece Michelle şi mama sunt în oraş, acasă te aşteaptă mult mai multe lucruri decât cadourile de la petrecerea bebeluşului.

A doua zi, când Andrew deschide uşa de la casă şi eu intru cu Lily în braţe, văd imediat că avea dreptate şi în legătură cu asta. Casa este imaculată. Eu n-aş fi putut niciodată să o curăţ aşa. În timp ce Andrew mă conduce prin camera de zi spre hol, zăresc un monitor de bebeluşi pe barul de la bucătărie, unul pe măsuţa de cafea din camera de zi, unul pe masa din baie şi, într-un sfârşit, unul în camera lui Lily, în care tocmai am intrat.

Mi se taie răsuflarea şi fac ochii mari.

— O, Andrew, uite ce-au făcut!

Lily se foieşte în braţele mele, probabil din cauza vocii mele entuziasmate, însă se linişteşte imediat.

Pătuţul e lipit de un perete şi are deasupra o jucărie muzicală mobilă cu Winnie the Pooh. Lângă peretele cu geamul, se află un dulap şi o masă de schimbat asortate. Andrew deschide sertarele pentru a-mi arăta că toate sunt pline de haine şi pături, şi baveţele, şi şoseţele, şi multe alte lucruri. Deschide dulapul şi văd zeci de rochiţe şi costumase. Pe peretele de lângă masa pentru schimbat sunt atâtea pachete de scutece, încât am senzaţia că n-o să mai trebuiască să cumpărăm niciodată aşa ceva. Desigur, ştiu că e doar o iluzie.

Andrew mă scoate înapoi pe hol şi deschide dulapul de lângă baie, pentru a-mi arăta un premergător nou-nouţ, un leagăn de bebeluşi şi o chestie ciudată care pare a folosi la gimnastică, toate în cutiile în care au venit.

— Va trebui să le asamblez atunci când va fi pregătită să le folosească, spune el. Dar va mai dura puţin.

— Crezi că poţi să faci asta de unul singur? glumesc eu.

El îşi ridică bărbia şi spune pe un ton infatuat:

— Fără ca măcar să citesc instrucţiunile!

Râd în sinea mea. Apoi sunt condusă în dormitorul nostru. Lângă pat se află un pătuţ alb pe roţi.

— L-am cumpărat pentru tine, spune el, zâmbind mândru. Ştiu că multă vreme n-ai s-o poţi lăsa singură în camera ei, aşa că m-am gândit că vei avea nevoie de el.

Se îmbujorează. Mă apropii imediat de el şi îl sărut pe colţul gurii.

— Aveai dreptate, spun eu. Îţi mulţumesc.

Lily se foieşte din nou, iar de data asta se trezeşte de-a binelea. Andrew o ia de la mine.

— Am s-o schimb eu, spune el.

Mă aşez pe pat şi mă uit la ce face. O pune şi pe ea pe pat şi o scoate din păturică. Din plămânii ei ies cele mai drăguţe şi mai asurzitoare plânsete. Mânuţele şi picioruşele ei se mişcă dintr-o parte în alta. Capul i se face roşu ca sfecla. Însă pe Andrew nu-l deranjează deloc. Iar, când îi desface scutecul, nu e îngreţoşat la vederea surprizei pe care i-a lăsat-o. Recunosc că sunt surprinsă văzând cât de uşor şi-a acceptat noul rol de tătic.

După ce concediul de maternitate a luat sfârşit, mi-am reluat locul de muncă de la Bath and Body Works, însă acum lucrez doar cu jumătate de normă. Şefa mea, Janelle, e super de treabă şi îi place atât de mult de mine, încât mi-a mărit leafa pe oră cu un dolar, atunci când a aflat că eram însărcinată. Numai eu şi Natalie lucrăm acum acolo; Natalie lucrează cu normă întreagă şi mi-a făcut şi mie treaba în ultimele şase săptămâni, cât am stat acasă. Însă nu a deranjat-o. Spune că pune bani deoparte pentru a-şi cumpăra o casă a ei. De fiecare dată când mă văd cu Blake şi Natalie, îmi dau seama că ei chiar se iubesc. Să fiu sinceră, n-am mai văzut-o niciodată pe Natalie să fie atât de fericită. Credeam că era fericită cu Damon, însă îmi dau seama că a fost foarte tolerantă şi că a avut o părere nu foarte bună despre ea. Blake e diferit. Sunt aproape sigură că vor rămâne împreună.

Andrew s-a angajat la un service auto la vreo trei săptămâni după ce ne-am mutat în noua noastră casă. Cunoştinţele sale la capitolul maşini i-au asigurat un salariu bunicel. În mod categoric câştigă mai mult decât mine, însă încearcă să mă facă să mă simt bine, spunând: „Rahatul ăsta nu se compară cu faptul că ai împins-o pe fetiţa mea prin.. Îl opresc aici de fiecare dată.

—Nu e necesar, Andrew, dar îţi mulţumesc!

După părerea mea, bonele sunt doar pentru oamenii bogaţi. Sincer, nu văd cum cineva care ia salariul minim ar putea să-şi permită o bonă. Ar munci *doar* ca să plătească bona, ceea ce n-are nici un sens. Lăsând la o parte asta, eu şi Andrew am căzut de acord că nu vrem să ne dăm copilul pe mâna unor străini. Aşa că Janelle mi-a făcut orarul de lucru în aşa fel încât să îmi pot lucra turele de jumătate de normă în serile în care Andrew e acasă şi în fiecare weekend.

O ducem bine şi punem bani deoparte, de parcă am fi făcut asta toată viaţa. Se prea poate să avem în cont o sumă din şase cifre, însă economisim pe cât de mult putem şi cheltuim cât mai puţin posibil. Pe lângă locurile noastre de muncă, eu şi Andrew mai şi concertăm în fiecare sâmbătă în care nu lucrez, într-un bar pe care Rob, fratele lui Blake, l-a deschis în oraş. Nu

ştiu exact ce s-a întâmplat cu The Underground, însă Rob a trebuit să-l închidă. Se zvoneşte că Rob a scăpat ca prin urechile acului să nu fie arestat. Presupun că e din cauză că nu avea autorizaţie pentru acel bar, nu ştiu. Însă acum Blake e managerul noului bar, iar în serile în care eu şi Andrew cântăm acolo, primim jumătate din taxa de intrare, care e mai mult decât am făcut vreodată cântând la oricare alt bar, în afară de cel al lui Aidan. Sâmbăta trecută am adunat vreo opt sute de dolari.

Asta înseamnă şi mai mulţi bani pentru economiile noastre şi pentru planurile de a merge oriunde ne va spune biletul din pălărie.

Şi cu toate că Andrew va da tot ce-i mai bun la fiecare reprezentaţie, aşa cum a făcut mereu, acum îmi dau seama că, atunci când suntem pe scenă împreună, de-abia aşteaptă să terminăm, ca să o putem lua pe Lily de la mama sau de la cine e suficient de norocos pentru a o avea în acele câteva ore.

Andrew se comportă minunat cu Lily. Nu încetează niciodată să mă uimească. Se trezeşte în toiul nopţii la fel de mult ca şi mine, pentru a-i schimba scutecele, şi uneori chiar stă treaz cu mine când o hrănesc. Are şi el momentele lui de bărbat, aşa că nu e în totalitate Domnul Perfect. Aparent, nu e cu totul imun la scutecele pline, iar azi-dimineaţă l-am prins ţinând mâna la nas în timp ce încerca să o schimbe pe Lily. Am râs, însă m-am simţit atât de prost, încât nu am rezistat şi m-am dus să-i iau locul. El a ieşit din cameră cu tricoul tras peste nas.

Şi… ei bine, nu vreau să trag concluzii pripite, însă cred că Lily l-a îmblânzit pe Andrew atât de tare, încât e posibil ca el s-o placă acum pe Natalie. Poate doar puţin. Nu ştiu, dar, ori de câte ori apare Nat, ţinând-o pe Lily şi făcând-o să zâmbească atunci când îi vorbeşte foarte animată, Andrew pare să nu mai aibă nimic împotrivă. Când Lily are deja trei luni, abia mai pot să-mi mai amintesc când a fost ultima oară când Andrew i-a spus hienă lui Natalie sau mi-a aruncat acea privire exasperată când ea nu se uita.

Încă se înfioară când Natalie se autointitulează naşa lui Lily, dar… eu zic s-o luăm încetul cu încetul. O să cedeze el la un moment dat.

Andrew

39

9 februarie – prima aniversare a lui Lily

— Au venit Aidan şi Michelle! o aud pe Camryn strigând din camera de zi.

Închei ultimul nasture pe spatele rochiţei lui Lily şi o iau de mână. Însă ei nu-i place, aşa că îşi trage mâna din strânsoarea mea şi mă apucă în schimb de degetul arătător.

— Scumpo, hai să mergem, spun eu, uitându-mă în jos la ea. Unchiul Aidan şi mătuşa Michelle au venit aici să vadă sărbătorita!

Pot să jur că înţelege ce-i spun.

Mă strânge de deget cât de tare poate, chicoteşte şi face un pas mare înainte, ca şi cum nu aş fi suficient de rapid în a ţine pasul cu ea. Cu spatele aplecat, înaintez rapid cu jumătate de pas în timp ce ne târşâim picioarele pe culoar, lăsând-o pe ea să alerge înaintea mea cu picioruşele ei grăsune. Când mai are puţin şi cade, o apuc de mână, o ridic uşor şi o las să-şi recapete echilibrul. A început să meargă pe când avea zece luni. La şapte luni a spus „Dada” şi m-am topit când am auzit-o strigându-mă aşa pentru prima oară.

Şi Camryn avea dreptate – are ochii mei verzi.

— *Lily!* exclamă Michelle pe un ton exagerat, lăsându-se pe vine la nivelul lui Lily şi îmbrăţişând-o. O, Doamne-Dumnezeule, ce *mare* te-ai făcut!

O sărută pe obraji, pe frunte şi pe nas, iar Lily chicoteşte incontrolabil.

— Miam miam miam! face Michelle, prefacându-se că-i mănâncă obrajii.

Mă uit la Aidan, care îl ţine în braţe pe Avery, nepotul meu. Întind mâna spre el, însă e timid şi se fereşte de mine, cuibărindu-se la pieptul lui Aidan. Dau înapoi, sperând că n-o să înceapă să plângă. Aidan încearcă să-l convingă să vină la mine.

— A învăţat să meargă? întreabă Camryn, care stă lângă mine.

Michelle o urmează pe Lily în camera de zi, unde găseşte o mulţime de baloane roz lipite de tavan. Când Lily îşi dă seama că nu poate ajunge la baloane, renunţă şi se duce direct la mormanul ei de cadouri.

Aidan îi înmânează lui Camryn două cadouri împachetate şi ne alăturăm lui Michelle şi lui Lily în camera de zi. Camryn pune cadourile lângă celelalte.

— Încearcă-ne răspunde Aidan cu privire la progresul lui Avery în ale mersului. Se ţine de canapea şi merge pe lângă ea, dar nu prea are curajul

să-i dea drumul.

— O, Doamne, seamănă leit cu tine, frăţioare, zic eu. Bietul copil!

Aidan mi-ar trage una în stomac dacă ar avea vreo mână liberă.

— E adorabil, spune Camryn, în timp ce întinde mâinile să-l ia.

— Normal că e, dar trebuie să-mi necăjesc puţin fratele.

La început, Avery se uită la ea de parcă ar fi nebună, însă apoi se răzbună pe mine c-am vorbit urât de tatăl lui şi se duce fără nici o problemă în braţe la Camryn.

Aidan râde.

Nancy şi Roger, Natalie şi Blake, Sarah şi prietenul ei, care are deja un copil cu fosta lui iubită, sosesc practic în acelaşi timp. La scurt timp după ei, vecinii noştri, Mason şi Lori, un cuplu tânăr, cu un copil de doi ani, sosesc cu daruri. Lily, fiind o mică alintată, se apleacă cu mâinile şi capul pe covor, ridicându-şi în aer fundul învelit în scutec. Apoi se preface că a căzut şi spune „Ă-ău”, făcându-i pe toţi să râdă.

— Uită-te la părul ăla blond şi cârlionţat, spune Michelle. Şi Camryn avea părul atât de alb când era mică? o întreabă ea pe mama lui Camryn, care stă lângă ea.

Nancy încuviinţează.

— Da, exact aşa îl avea.

Mai târziu, după ce au ajuns toţi, Lily se duce să-şi deschidă cadourile şi, la fel ca maică-sa, cântă şi dansează, şi se dă în spectacol în faţa tuturor. Iar apoi, când vine momentul să sufle în lumânări (ca să fiu sincer, eu le-am suflat pentru ea), practic face baie în tort şi în glazura purpurie. O are în păr şi pe gene, şi în ambele nări. Camryn încearcă în zadar să o oprească să facă un dezastru prea mare, însă renunţă şi o lasă pe Lily să se distreze.

Lily este epuizată cu mult înainte ca ultimii ei musafiri să plece.

— Cred că baia a făcut-o să cadă lată, îmi şopteşte Camryn în timp ce o privim cum doarme în patul ei.

O iau pe Camryn de mână şi o trag după mine, lăsând uşor întredeschisă uşa camerei lui Lily.

Stăm pe canapea împreună, uitându-ne la un film pentru următoarele două ore, după care Camryn mă sărută pe buze şi se duce să facă un duş.

Eu opresc televizorul şi mă ridic de pe canapea, aruncând o privire de jur împrejurul încăperii. Aud apa de la duş curgând şi maşinile trecând pe strada din faţa casei. Mă gândesc la conversaţia pe care am avut-o ieri cu şeful meu, care mi-a spus că, de vreme ce am deja doi ani de când lucrez la

el, urmează să primesc un concediu de două săptămâni. Dar ştiu că două săptămâni pur şi simplu nu sunt suficiente când vine vorba ca eu şi Camryn să facem toate lucrurile pe care ni le dorim. Toată această problemă cu locul de muncă este singurul aspect pe care nu prea am putut să îl lămurim când vine vorba de ceea ce vom face când vom dori să plecăm din Raieigh timp de o lună sau chiar mai mult. Niciunul dintre noi nu vrea să îşi piardă serviciul, însă cel puţin am ajuns la o concluzie: e un sacrificiu pe care suntem dispuşi să-l facem şi pe care va *trebui* să-l facem, dacă ne dorim să ne împlinim visurile de a călători prin jurul lumii şi să evităm să fim victimele acelui tip de viaţă monotonă care ne bagă în sperieţi.

Ştim că nu vom avea pentru totdeauna aceste locuri de muncă. Şi, ei bine, cam ăsta e şi scopul.

Însă i-am spus şefului meu că da, voi avea nevoie să-mi iau acele zile de concediu în următoarele câteva luni. M-am hotărât să nu îi dau de ştire că vreau să plec până ce nu vorbesc şi cu Camryn în seara asta.

Mă ridic de pe canapea şi scot un caiet de notiţe din sertarul biroului, după care mă duc şi mă aşez la masa din bucătărie. Şi încep să scriu tot feluri de locuri despre care eu şi Camryn am stabilit deja că vrem să le vizităm: Franţa, Irlanda, Scoţia, Brazilia, Jamaica… Scriu până ce adun în mijlocul mesei un teanc de bucăţele de hârtie, în timp ce le împăturesc unul câte unul şi le pun în pălăria de cowgirl a lui Camryn, aud apa închizându-se la baie.

Camryn intră în bucătărie cu părul umed lipit de spate.

— Ce faci? întreabă ea, însă află singură înainte să-i pot răspunde.

Se aşază lângă mine şi zâmbeşte. Ăsta-i un semn bun.

— Poate c-ar trebui să plecăm în mai sau iunie, sugerez eu.

Ea îşi trece un pieptene prin părul umed de câteva ori şi se gândeşte puţin la asta. Apoi pune pieptenele pe masă.

— Crezi că Lily e pregătită pentru asta? întreabă ea.

Încuviinţez.

— Da, eu cred că e. A învăţat să meargă. Am spus că vom aştepta până când va putea să meargă.

Camryn încuviinţează la rându-i, încă gândindu-se la asta, dar nu pare nesigură.

— Trebuie s-o învăţăm de mică, zice ea.

În mod categoric nu suntem precum celelalte familii. O mulţime de părinţi ar respinge ideea de a ieşi din ţară cu un copil mic doar pentru a

călători. Dar nu şi noi. Recunosc că nu toţi oamenii pot face asta, însă, pentru noi, este singura cale. Desigur, „călătoriile noastre în afară” nu vor fi ca excursiile pe care eu şi Camryn le-am făcut de-a lungul Statelor Unite. Nu se poate să conduci cu un bebeluş în maşină ore şi zile, şi săptămâni întregi, fără vreo ţintă anume – Lily ar urî asta. Nu, în aceste călătorii vom sta cuminţi în oraşele pe care vrem să le vizităm şi nu vom trece dintr-un oraş într-altul fără să ne odihnim prea bine. Şi, din nefericire, nu vom lua Chevelle-ul.

Camryn trage pălăria de cowgirl spre ea şi bagă mâna înăuntru.

— Ai adăugat toate locaţiile pe care le-am notat? întreabă ea.

— Fireşte, îi răspund.

Mijeşte ochii în joacă.

— Minţi.

— Poftim? Nu, chiar le-am pus.

Îmi trage una în tibie cu piciorul ei gol.

— Andrew, minţi de-ngheaţă apele!

Apoi începe să scoată bucăţelele de hârtie şi le despătureşte, citindu-le rând pe rând.

— Jamaica.

Îl pune jos.

— Franţa.

Îl pune peste primul.

— Irlanda. Brazilia. Bahamas. Insulele Virgine. Mexic.

Rând pe rând, le pune unul peste altul.

După ce mai extrage câteva, îl scoate şi pe ultimul, ţinându-l împăturit între degete şi mârâind la mine.

— Ceva îmi spune că pe ăsta nu scrie „Italia”.

Încearcă din răsputeri să nu zâmbească.

Nu ştiu de ce credeam că voi putea scăpa basma curată din situaţia asta.

În timp ce încerc să nu râd şi să par serios, ea despătureşte hârtia şi citeşe ce scrie pe ea:

— Australia.

Aruncă hârtia peste celelalte.

— Ar trebui să te penalizez pentru c-ai trişat, zice ea, ridicând bărbia şi încrucişându-şi încăpăţânată braţele la piept.

— O, haide, spun eu, nefiind în stare să stau serios. Cel puţin nu am adăugat mai multe pe care să scrie „Brazilia”.

Râd.

— Totuşi, te-ai gândit la asta, nu-i aşa?!

Mă înfior la tonul ei puternic şi ne uităm amândoi spre hol, unde Lily doarme în camera ei.

Camryn se apleacă peste masă şi spune printre dinţi:

— Te penalizez. Fără sex timp de o săptămână.

Se aşază la loc, rezemându-se de speteaza scaunului şi zâmbindu-mi arogantă.

OK, situaţia asta nu mai e deloc amuzantă.

Îmi înghit mândria, şovăi şi spun:

— Haide, nu poţi vorbi serios! îţi place la fel de mult cât îmi place şi mie.

— Normal că-mi place, spune ea. Dar n-ai auzit niciodată că femeile au această abilitate magică cu ajutorul căreia pot trăi mai mult timp fără? Am să mă satisfac *singură.*

— Blufezi, spun eu fără a fi convins.

Ea dă din cap subtil, având în ochi acea strălucire de să fiu a-naibii-dacă-blufez, iar asta mă face să devin foarte agitat.

— Atunci, ce-ai de gând să faci ca să te iert?

Un colţ al gurii mi se ridică într-un zâmbet.

— Orice doreşti.

Fac o pauză, ridicând degetul şi adăugând înainte să fie prea târziu:

— Desigur, atâta timp cât nu e înjositor, dezgustător sau incorect.

Camryn se ridică de pe scaun, rânjetul ei devine şi mai mare.

Urmăresc cu mare atenţie fiecare mişcare pe care o face, temându-mă oarecum să nu ratez ceva. Îşi bagă degetele mari în elasticul chiloţilor şi mă tachinează cu ideea de a-i scoate.

O, Doamne… pe b*une? Tu numeşti ast*a pede*apsă?*

Încerc să mă liniştesc, prefăcându-mă că aceste câteva gesturi pe care le-a făcut nu m-au afectat deloc, sub nici o formă, când, de fapt, nu trebuie să facă mai nimic pentru a mă scoate din minţi.

Se îndepărtează de mine.

— Unde te duci? o întreb.

— Să mă satisfac singură.

— Ha?

— M-ai auzit.

OK, am auzit-o, dar… nu aşa trebuiau să stea lucrurile.

— Şi… care e pedeapsa mea?

Se opreşte suficient cât să se întoarcă şi să se uite la mine.
— Tu ai să priveşti.
— Stai… ce?
O urmez. *Vrăjitoare afurisită!*
Se duce în camera de zi şi se întinde pe canapea, rezemându-şi capul pe braţ, cu un picior sprijinit pe spătarul ei.
Eşti o vrăjitoare a naibii de afurisită!
Îmi aruncă o privire seducătoare şi asta e; în secunda în care ochii ei îi întâlnesc pe ai mei, pornesc spre canapea şi sar pe ea, lipindu-mi gura peste buzele ei.
— Iubito, nici să nu-ţi treacă prin cap, şoptesc eu fierbinte peste gura ei şi o sărut şi mai tare.
Mâinile ei mă apucă de partea din faţă a cămăşii, limba ei împletindu-se pasională cu a mea.
Apoi Lily începe să plângă.
Mă opresc. Camryn se opreşte. Ne uităm unul la celălalt preţ de o clipă, ambii frustraţi, dar nu putem să nu zâmbim. Lily doarme adânc şi nu prea se mai trezeşte în miez de noapte, dar, cumva, faptul că s-a trezit acum nu mă surprinde.
— Mă duc eu de data asta, spune ea, ridicându-se de pe canapea
Eu mă ridic în picioare, trecându-mi mâna prin păr.
După ce ea dispare pe hol, mă întorc în bucătărie şi mă aşez din nou la masă pentru a mâzgăli „Italia” pe o altă bucăţică de hârtie. O pun în pălărie şi le împăturesc din nou pe celelalte, după care le adaug şi pe ele.
Câteva minute mai târziu, în casă e din nou linişte, după ce Camryn o adoarme pe Lily. Se aşază din nou pe scaunul de lângă mine, încrucişându-şi picioarele. Proptindu-şi cotul pe masă, îşi sprijină bărbia în mână şi se uită la mine cu un zâmbet cald, ca şi când se gândeşte la ceva.
— Andrew, spune ea. Chiar crezi că putem face asta?
— Ce anume?
Îşi întinde ambele mâini peste masă şi îşi împreunează degetele.
— Să călătorim cu Lily.
Tac şi mă reazem de spătarul scaunului.
— Da, cred că putem face asta. Tu nu crezi?
Zâmbetul îi păleşte.
— Camryn, nu mai vrei să călătorim?
Ea clatină din cap.

— Nu, nu e asta. Pur şi simplu mă tem. Nu cunosc pe nimeni care să fi încercat vreodată aşa ceva. E înspăimântător. Dacă noi ne facem prea multe iluzii? Poate că oamenii normali nu fac asta din motive bine întemeiate.

La început am fost îngrijorat. Aveam această senzaţie ciudată că poate se răzgândise şi, chiar dacă n-aş avea nimic împotrivă cu ceea ce ea îşi doreşte să facă, o parte din mine ar fi fost dezamăgită o vreme.

Mă reazem înapoi de scaun şi îmi pun ambele mâini în faţa mea, aşa cum a făcut Camryn. Ochii mi se îmblânzesc atunci când mă uit la ea.

— Ştiu că putem face asta. Atâta timp cât e ceea ce ne dorim amândoi, atâta timp cât nu o facem doar pentru că noi credem că şi-o doreşte celălalt, atunci, da, Camryn, *ştiu* că o să ne descurcăm. Avem banii puşi deoparte. Mai durează câţiva ani până ce Lily va trebui să meargă la şcoală. Nu există nimic care să ne oprească.

— Este ceea ce *tu* îţi doreşti? întreabă ea. Îmi juri că nu o faci doar pentru că vreau eu?

— Nu. Chiar dacă nu mi-aş fi dorit asta la fel de mult ca tine, tot *aş fi făcut-o*, întrucât e ceea ce tu îţi doreşti – dar, nu, eu chiar vreau asta.

Îi revine zâmbetul.

— Şi ai dreptate, continui eu, e înspăimântător, recunosc. N-ar fi aşa dacă am fi fost numai noi doi, dar… gândeşte-te la următorul lucru. Dacă n-am face asta, ce altceva am putea face?

Camryn se uită în altă parte, căzută pe gânduri. Ridică din umeri şi spune:

— Presupun că am lucra şi ne-am întemeia o familie aici.

— Exact, spun eu. Teama aia e linia subţire care ne separă pe noi de ei.

Întind mâinile în faţă pentru a-i indica pe „ei”, acei oameni în care nu vrem să ne transformăm. Camryn înţelege; văd asta în privirea ei. Şi nu spun că oamenii care aleg să rămână într-un singur loc toată viaţa şi să crească o familie fac ceva greşit. Sunt acei oameni care *nu* vor să trăiască aşa, care visează să fie ceva mai mult, *să facă* mai mult, dar care nu reuşesc niciodată să pună planurile în mişcare, deoarece le permit temerilor să îi oprească înainte ca măcar să înceapă.

— Şi ce vom face? întreabă ea.

— Orice ne dorim, spun eu. Ştii asta.

— Da, dar mă refer mai târziu. După cinci, zece ani, ce vom face cu vieţile noastre, cu viaţa lui Lily? Oricât de mult mi-ar plăcea să fac asta pentru tot restul vieţii, nu prea cred că e un lucru realist. La un moment dat

nu vom mai avea bani. Lily va trebui să înceapă Şcoala. Apoi ne vom întoarce de unde am plecat şi ne vom transforma oricum în acei oameni.

Clatin din cap şi zâmbesc.

— Inventează acea frică *şi* acele scuze care formează linia despărţitoare. Iubito, vom fi bine. Lily va fi bine. O să facem ce ne dorim, o să mergem unde vrem, ne vom bucura de vieţile noastre şi nu vom alege acel stil de viaţă pe care nu ni-l dorim. Orice se va întâmpla, chiar dacă rămânem fără bani, chiar dacă nu găsim un loc de muncă pentru a-i înlocui, chiar dacă Lily trebuie să meargă la şcoală şi noi trebuie să luăm hotărârea de a sta într-un singur loc vreme îndelungată, chiar dacă acel loc e aici, în această casă, atunci vom face ceea ce trebuie să facem. Însă acum – apăs cu degetul în masă –, *în acest moment,* nu trebuie să ne facem griji pentru nimic.

Ea zâmbeşte.

— OK. Voiam doar să fiu sigură.

Încuviinţez şi întind mâna peste masă, împingând pălăria spre ea.

— Tu alegi prima, spun eu.

Dă să bage mâna, dar se opreşte şi mijeşte ochii.

— Ai adăugat şi Italia?

— Da, am adăugat-o. Îţi jur!

Ştiind că de data asta spun adevărul, Camryn bagă mâna în pălărie şi învârte bucăţelele de hârtie. Scoate una şi o ţine în pumnul strâns.

— Ei bine, ce mai aştepţi? întreb eu.

O pune în mâna mea şi spune:

— Vreau ca tu s-o citeşti.

Încuviinţez şi iau hârtia de la ea, despăturind-o cu grijă. Mai întâi o citesc pentru mine, lăsându-mi imaginaţia să zburde cu noi trei acolo. Eram atât de hotărât să câştig acel pariu cu Brazilia, încât nu m-am gândit prea mult la celelalte ţări, dar acum, că am pierdut, e uşor să îmi imaginez cum va fi acolo.

— Deci?

Devine nerăbdătoare.

Zâmbesc şi arunc bucata de hârtie pe masă, cu faţa în sus.

— Jamaica, anunţ eu. Se pare că am pierdut amândoi pariul.

Camryn zâmbeşte cu gura până la urechi. Acea bucăţică de hârtie care stă pe masă în faţa noastră reprezintă mult mai mult decât hârtie şi cerneală. A pus în mişcare, în mod oficial, restul vieţii noastre împreună.

Camryn

40

Şi ce uimitoare şi minunată s-a dovedit a fi viaţa, îmi aduc aminte de parcă s-ar fi întâmplat ieri ziua de primăvară în care am plecat spre Jamaica. Lily purta o rochie galbenă şi două clame cu flori în păr. Nu a plâns şi nu a făcut scandal în avionul spre Golful Montego. A fost un îngeraş. Şi când am ajuns la prima noastră destinaţie, în momentul în care am coborât din avion şi am păşit în acea ţară nouă, totul a devenit real.

Atunci a fost când eu şi Andrew am devenit… diferiţi.

Dar am să ajung acolo imediat.

Asta s-a întâmplat acum mult timp şi vreau să încep cu începutul.

Când mai aveam două luni până la îmbarcarea în acel avion, mi-a fost în continuare frică să fac pasul. Oricât de mult mi-aş fi dorit-o, oricât de mult îmi repetam că Andrew avea dreptate şi că nu trebuia să-mi fac griji, eu mi-am făcut *întotdeauna* griji, desigur. Atât de tare, încât cu două zile înainte să plecăm aproape că am dat înapoi.

Însă m-am amintit de unul dintre momentele când l-am cunoscut pe Andrew, când el m-a făcut să-i pun hainele în geantă:

— Aşadar, unde mergem mai întâi? l-am întrebat, împăturind cămaşa din vârful grămezii.

El încă mai căuta prin debara.

— Nu, nu, a spus el dinăuntru, cu vocea înăbuşită. Fără planuri, Camryn. Ne urcăm pur şi simplu în maşină şi conducem. Fără hartă sau planuri sau…

Şi-a scos capul din debara şi vocea i s-a auzit mai bine.

— Ce faci?

Am ridicat privirea, cu cea de-a doua cămaşă din teanc pe jumătate împăturită.

— Ţi le împăturesc.

Am auzit un poc-po *c când el a scăpat pe jos pantofii negri pentru alergat şi a ieşit din debara, venind spre mine. Când a ajuns, s-a uitat la mine de parcă aş fi făcut ceva rău şi mi-a luat din mână cămaşa pe jumătate împăturită.*

— Nu fi aşa perfecţionistă, scumpo; bagă-le odată în geantă.

Un moment aparent insignifiant pe care l-am trăit împreună, şi totuşi, el mi-a dat curajul să mă urc în acel avion. Ştiam că, dacă aş fi rămas, dacă aş fi continuat să mă gândesc prea tare la asta, singurul lucru pe care l-aş fi

obţinut ar fi fost să îi permit fricii să îmi controleze, să *ne* controleze întreaga viaţă începând cu acea clipă.

Şi în fiecare zi, când mă gândesc la viaţa noastră de acum, singurul lucru care mă mai sperie e că mai aveam puţin şi ne petreceam tot restul vieţii în Carolina de Nord.

Am stat trei săptămâni în Jamaica şi ne-a plăcut atât de mult, încât n-am mai vrut să plecăm de-acolo. Dar ştiam că mai aveam atât de multe lucruri de făcut, atât de multe locuri de vizitat. Aşa că, într-o seară, după ce am socializat o vreme pe plajă cu localnicii, Andrew a băgat mâna în geantă (am schimbat pălăria de cowgirl cu o geantă purpurie Crown Royal, de vreme ce era mai uşor de cărat) şi a tras la sorţi Japonia. De cealaltă parte a oceanului…

Asta a fost ceva la care nu ne-am aşteptat.

E inutil să mai spun că, din cauza asta, am renunţat la geantă şi la tragerile la sorţi. Am început să alegem următoarea ţară bazându-ne pe locaţia noastră: Venezuela, Panama, Peru şi, în cele din urmă, Brazilia. Le-am văzut pe toate, am petrecut cel mai mult timp (două luni) în Temuco, un oraş din Chile, şi am evitat pe cât posibil să vizităm locuri periculoase pentru turişti, oraşe şi chiar ţări care traversau perioade tulburi. Şi oriunde mergeam, începeam să ne simţim din ce în ce mai tare ca făcând parte din cultura respectivă. Mâncând feluri tradiţionale. Participând la evenimente. Învăţând limbile. Câteva fraze-cheie ici şi colo a fost tot ce-am reuşit eu şi Andrew să stăpânim.

Şi ne-am întors în Statele Unite în perioada sărbătorilor. Ziua Recunoştinţei în Raleigh. Crăciunul în Galveston. Revelionul în Chicago. Şi, desigur, am petrecut a doua aniversare a lui Lily în Raleigh. Am dus-o pe Lily la doctor pentru a o consulta şi pentru a fi la zi cu vaccinurile. Şi, da, Andrew şi-a făcut şi el analizele şi, la fel ca fiică-sa, era sănătos tun.

Cu puţin timp înainte de sosirea primăverii, Andrew a fost de acord cu ideea de a-i lăsa pe Natalie şi pe Blake să închirieze casa noastră. De fapt, s-a potrivit la fix. Ei căutau un loc unde să stea, iar noi ne puteam folosi de acei bani, plus că ne scuteau de plata facturilor la utilităţi. Mai aveam o mulţime de bani la bancă, dar călătoriile noastre în mod sigur aveau să ne uşureze contul. Însă am început să învăţăm cum să drămuim banii, profitând de pensiuni şi hoteluri ieftine şi de case de vacanţă şi mai ieftine. Nu aveam nevoie de lux, ci doar de un loc sigur şi curat pentru Lily.

Însă ceea ce cred că ne-a făcut să economisim cei mai mulţi bani a fost că nu am călătorit nicăieri ca turişti. Nu am cumpărat suvenire sau alte lucruri de care nu aveam nevoie. Nu eram acolo pentru a ne alătura călătorilor care veneau prin agenţii de turism sau să cheltuim bani făcând toate lucrurile pe care le făceau cei care mergeau într-o simplă vacanţă. Nu am cumpărat decât lucrurile necesare şi din când în când ne răsfăţăm cu mâncăruri alese sau cu câte o jucărie nouă pentru Lily, atunci când se plictisea de cea veche.

Şi mai şi cântam din când în când, pentru a ne mai rotunji veniturile, dar, ţinând cont că o aveam pe Lily, nu cântam niciodată împreună. De vreme ce nu îndrăzneam să o lăsăm pe Lily câteva minute în grija altcuiva, eu am renunţat de tot să mai cânt, iar Andrew cânta singur la chitara lui acustică şi cu vocea. Dar, la un moment dat, şi el a renunţat. Ţări străine. Stilurile de muzică diferite. Limbi complet diferite. Nu ne-a luat mult timp să ne dăm seama că muzica noastră nu avea acelaşi efect în aceste locuri aşa cum avea acasă.

La câteva luni după a doua aniversare a lui Lily, eu şi Andrew am hotărât că sosise vremea să trecem mai departe. Voiam să vedem cât mai multe locuri înainte să ne stabilim undeva pentru ca Lily să poată începe şcoala. Iar eu eram pregătită să văd Europa. Aşa că, atunci când vara era pe terminate, Portugalia a devenit următoarea noastră destinaţie.

Eu şi Andrew am „crescut” în ziua în care am coborât din acel avion în Jamaica. La asta mă refeream când am spus că am devenit diferiţi. Desigur, Lily ne-a schimbat foarte mult după ce s-a născut, însă, când am coborât din acel avion şi am simţit briza pe chipurile noastre, nu numai că eu am aflat că aerul *chiar e diferit* în alte ţări, dar am aflat şi că era adevărat. Eram departe de casă, împreună cu fiica noastră şi, indiferent cât aveam să ne distrăm începând cu acea zi, nu am putut niciodată să lăsăm garda jos.

Am crescut.

Andrew

41

Mă gândesc destul de des la cum era viaţa mea înainte s-o fi cunoscut pe Camryn şi observ că e destul de înspăimântător cât de mult m-am schimbat. În timpul liceului am fost ceea ce ea numeşte „bărbat-târfa”. Da, OK, şi *după* liceu am fost puţin bărbat-târfa – i-am povestit despre toate femeile cu care am fost. De zilele mele în care eram sufletul petrecerilor. Oricum, mă gândesc mult la trecutul meu, dar nu mi-e dor de el. Doar că, din când în când, îmi amintesc de perioada în care am crescut alături de fraţii mei şi simt acea nostalgie despre care Camryn vorbea când am fost pentru a doua oară în New Orleans.

Nu regret nimic din trecutul meu, oricât de sălbatic a fost uneori, însă nici nu l-aş repeta. Am reuşit să depăşesc acel tip de viaţă şi să am o soţie frumoasă şi o fiică la fel de frumoasă, pe care, sincer, nu prea le merit.

Ieri am aflat că, după doi copii şi mulţi ani de căsnicie, Aidan şi Michelle vor să divorţeze. Nu am fost deloc încântat când am auzit asta, însă nu toţi sunt meniţi să fie împreună, aşa cum suntem eu şi Camryn. Oare situaţia ar fi fost altfel dacă nu s-ar fi omorât cu munca? Barul a fost cel care l-a consumat pe fratele meu, iar Michelle era şi ea ocupată cu serviciul. Eu şi Camryn vorbeam adesea despre cum ni se părea că între ei începuse să se caşte o prăpastie, chiar şi atunci când Camryn i-a vizitat pentru prima oară după ce s-a născut Lily.

— Nu fac decât să muncească, mi-a spus Camryn anul trecut, într-o seară. Muncesc, au grijă de Avery şi de Molly, se uită la televizor şi se duc la culcare.

Am încuviinţat gânditor.

— Da, mă bucur că noi n-am sfârşit ca ei.

— Şi eu.

Asher, pe de altă parte, e împreună cu Lea, o tipă supersimpatică. Şi sunt mândru să spun că într-o zi s-au hotărât în mod spontan să se mute la Madrid. Frăţiorul meu s-a descurcat bine, găsind un job de inginer de sisteme software, lucru care i-a permis să-şi schimbe domiciliul. Nu era necesar s-o facă. Ar fi putut rămâne în Wyoming, dar, aparent, seamănă cu mine mai mult decât credeam. Din fericire, Lea împărtăşeşte aceleaşi interese şi aceeaşi determinare; altminteri, relaţia lor ar fi sfârşit precum cea a lui Aidan şi Michelle, nu la fel ca a mea şi a lui Camryn. Şi am auzit că veniturile ei din vânzarea pe internet a rochiilor cusute manual sunt destul

de consistente. Camryn s-a gândit să încerce şi ea ceva de genul ăsta, până ce şi-a dat seama că ar trebui să coasă.

Având în vedere că ei locuiau la Madrid, am avut unde sta cât timp am fost acolo. Asher a insistat să nu plătim chirie, dar nu l-am băgat în seamă. Camryn nu voia să fie „profitoare”, conform spuselor ei.

— Un dolar, a spus Asher, doar ca să-i facă pe plac.

— Nu, a spus Camryn. Şase dolari şi optzeci şi patru de cenţi pe săptămână, altminteri nu stăm la discuţii.

Asher a râs.

— Măi, fato, eşti cam ciudată. Bine. Şase dolari şi optzeci şi patru de cenţi pe săptămână.

Planul iniţial era să stăm doar câteva săptămâni împreună cu fratele meu, dar, într-o seară, eu şi Camryn am purtat o discuţie sinceră.

— Andrew, cred c-ar fi bine să stăm liniştiţi o perioadă. Aici, în Madrid. Sau poate ar trebui să ne întoarcem în Raleigh. Nu prea aş vrea, dar…

Am privit-o curios şi totuşi, în acelaşi timp, mi-am dat seama că eram cam pe aceeaşi lungime de undă.

— Ştiu la ce te gândeşti, am spus eu. Nu e la fel de uşor pe cât credeam că o să fie să călătorim cu Lily.

— Nu, nu e.

A căzut pe gânduri, iar expresia i s-a înăsprit.

— Crezi c-am făcut alegerea corectă? Să o ducem în atâtea locuri?

În cele din urmă s-a uitat din nou la mine. Puteam să îmi dau seama după privire că spera să spun că da, am făcut alegerea corectă.

— Fireşte c-am făcut alegerea potrivită, am răspuns eu sincer. Este ceea ce noi ne-am *dorit* să facem când am plecat în acea zi. Nu avem nici un regret. Desigur, a trebuit să facem lucrurile uşor diferit pentru siguranţa ei, să evităm o mulţime de locuri pe care voiam să le vedem, să stăm cuminţi în anumite *locuri* mai mult decât ne doream, astfel încât să nu se îmbolnăvească, dar am făcut alegerea corectă.

Camryn mi-a zâmbit blând.

— Şi poate că i-am insuflat dragostea de a călători, a spus ea îmbujorându-se. Nu ştiu…

— Nu, cred că ai dreptate, am spus eu.

— Aşadar, ce crezi c-ar trebui să facem? a întrebat.

Am stat cu Asher şi Lea vreme de trei luni, după care am pornit din nou la drum. Am mai avut o singură oprire de făcut înainte să ne întoarcem în

Statele Unite: Italia. Camryn a recunoscut la un moment dat motivul din spatele dorinţei ei insistente de a merge în Italia. Când avea cincisprezece ani, tatăl ei a dus-o acolo odată într-o călătorie în interes de serviciu. Erau doar ei doi. Iar acea călătorie cu tatăl ei a făcut-o să simtă pentru ultima oară că era fetiţa lui. Au petrecut mult timp împreună, mai mult decât a făcut-o pentru serviciul său.

— Eşti sigură că e o idee bună? am întrebat-o eu înainte să plecăm spre Roma. Dacă te întorci acolo şi îţi distrugi amintirea, aşa cum ai făcut-o în acea zi în pădurea din spatele casei din copilărie?

—E un risc pe care sunt dispusă să mi-l asum, a spus ea, punând hainele lui Lily în valiza noastră. În plus, nu mă duc acolo pentru a retrăi acele şase zile cu tata, ci mă duc pentru a-mi *reaminti* acele şase zile cu tata. Nu pot distruge ceva ce nu-mi pot aminti pe deplin.

Când am ajuns, am observat că ea şi-a amintit totul. A luat-o pe Lily şi s-a aşezat cu ea pe Treptele din Piaţa Spaniei, probabil la fel cum tatăl ei a făcut când a dus-o *pe ea* acolo.

— Te iubim foarte mult, i-a spus Camryn lui Lily. Ştii asta, nu-i aşa?

A strâns-o uşor de mână. Lily a zâmbit şi şi-a sărutat mama pe obraz.

— Te iubesc, mami!

Apoi, Lily s-a aşezat între picioarele lui Camryn, în timp ce ea şi-a trecut degetele prin părul ei blond, împletindu-l şi punându-i coada pe umăr, astfel încât să arate ca ea.

Am zâmbit şi m-am uitat la ele, gândindu-mă la acea zi din trecut:

— Ar fi o chestie prietenească, a spus ea. Ştii, doi oameni care se întâmplă să ia masa împreună.

— Aha, am spus eu, rânjind uşor. Acum suntem prieteni?

— Sigur, a spus ea, evident luată pe nepregătite de reacţia mea, cred că suntem un fel de prieteni, cel puţin până la Wyoming.

M-am întins spre ea şi i-am oferit mâna, pe care a scuturat-o reticentă.

— Prieteni până la Wyoming rămânem, am spus, însă ştiam că ea trebuia să fie a mea.

Mai mult decât până la Wyoming. Pentru totdeauna avea să fie suficient.

Încă sunt uimit de cât de departe am ajuns.

După aproape trei ani petrecuţi pe drum, era timpul să mergem în sfârşit acasă.

Ne-am întors la Raleigh şi în umila noastră căsuţă. Natalie şi Blake s-au mutat şi şi-au găsit o locuinţă în cealaltă parte a oraşului. Lily a început şcoala şi în următorii câţiva ani am fost fericiţi, însă a existat mereu o parte din noi care părea pustie. Mi-am văzut fetiţa crescând şi transformându-se într-o tânără frumoasă, cu ţeluri şi aspiraţii care le întreceau pe ale noastre. Îmi place să cred că noi – eu şi Camryn – suntem „vinovaţi" de felul în care a crescut Lily. Dar, în acelaşi timp, Lily are propria ei personalitate şi cred că lucrurile ar fi stat la fel şi fără ajutorul nostru.

Nu aş fi putut fi mai mândru de-atât.

Am senzaţia că asta s-a întâmplat acum mult timp. Şi, ei bine, presupun că aşa a şi fost. Dar chiar şi azi mă gândesc la ziua în care am întâlnit-o pe Camryn în acel autobuz spre Kansas, iar amintirea e atât de vie în mintea mea, încât simt că aş putea întinde mâna să o ating. Cred că, dacă noi doi nu am fi plecat aşa cum am făcut-o, spunându-le societăţii şi celor care îşi dau cu părerea să se ducă naibii, nu ne-am mai fi întâlnit niciodată. Dacă i-ar fi permis fricii de necunoscut să pună stăpânire pe ea prea mult, exista posibilitatea ca noi să nu mai fi urcat în acel avion către Jamaica. Chiar ne-am trăit vieţile aşa cum ne-am *dorit* să le trăim, nu aşa cum lumea se aştepta. Am riscat, am ales un drum diferit, nu am permis oamenilor şi părerilor lor să ne stea în calea visurilor noastre şi am refuzat să ne stabilim şi să facem prea mult timp ceea ce nu ne plăcea. Desigur, am făcut mereu lucruri pe care nu ni le doream, deoarece a trebuit – de pildă, am lucrat în câteva fast-fooduri o vreme –, însă nu am permis niciodată ca asta să ne controleze vieţile. În cele din urmă, am găsit calea de a scăpa de ea şi nu ne-am lăsat doborâţi. Pentru că avem doar o viaţă. Şi nu primim decât o şansă de a o face demnă de trăit. Am primit acea şansă şi am fugit cu ea în lume.

Şi cred c-am făcut o treabă destul de bună.

Sincer, nu ştiu ce altceva aş mai putea spune. Nu e ca şi cum viaţa noastră s-a terminat acum că povestea noastră a luat sfârşit. E prea departe de final. Eu şi Camryn încă avem atât de multe de făcut, atât de multe locuri de vizitat, atât de multe Legi ale Vieţii de sfidat.

Astăzi este prima zi din continuarea vieţii noastre. Este o zi specială, pentru Lily, pentru noi, pentru toate lucrurile care ne reprezintă pe noi trei. Da, povestea noastră s-a terminat, însă călătoria noastră nu, deoarece vom trăi mereu viaţa la maximum, până în ziua în care vom muri.

Epilog

Cincisprezece ani mai târziu

Lily

— Lily Parrish! îmi strigă doamna Morrison numele de pe scena din auditoriu.

Aud din public strigătele familiei şi ale prietenilor, urmate de fluierături şi aplauze.

Ridic mâna şi îmi ţin toca pe cap, în timp ce urc treptele de lemn. Nu îmi stă prea bine. Tata m-a necăjit, spunându-mi că asta e din cauză că am o formă ciudată a capului şi că e vina mamei, deoarece nu l-am moştenit pe el.

În timp ce traversez scena aud şi mai multe fluierături şi strigăte, şi aplauze umplând auditoriul. Inima îmi bubuie în piept. Sunt extrem de entuziasmată. Cred că în ultimele douăzeci de minute n-am făcut altceva decât să zâmbesc cu gura până la urechi.

Directoarea Hanover îmi înmânează diploma. Aplauzele devin şi mai puternice. Mă uit în jos spre primul rând, la părinţii mei, care stau în scaunele lor, cu ochii luminoşi şi extrem de încântaţi. Mama îmi trimite câteva bezele. Tata îmi face cu ochiul şi aplaudă. Sunt atât de mândri de mine, încât mă fac să plâng. Nu m-aş fi aflat aici dacă n-ar fi fost ei. N-aş fi putut avea doi părinţi mai buni.

Când ceremonia de absolvire se termină, eu şi prietenul meu, Gavin, ne croim drum prin mulţime pentru a-i găsi pe mama şi pe tata.

Mama mă cuprinde într-o îmbrăţişare şi mă sărută pe creştet.

— Ai reuşit, Lily! spune ea, strângându-mă tare. Sunt atât de mândră!

Îi simt lacrimile din glas.

— Mamă, nu plânge! Ai să-ţi strici machiajul! îi spun eu, iar ea îşi trece degetele pe sub ochi.

Tata e următorul care mă îmbrăţişează.

— Felicitări, fetiţă! spune el.

Mă ridic pe vârfuri şi îl sărut pe obraz.

— Mersi, tati!

Apoi mă trage lângă el, punându-şi mâna în mod protector pe talia mea.

Se uită urât la Gavin, studiindu-l din cap până-n picioare, aşa cum a făcut-o de fiecare dată când l-a văzut în cei doi ani de când suntem împreună. Dar, de data asta, e doar de amuzament. Oarecum. Tatei i-a luat aproape un an să-l mai slăbească pe Gavin şi să aibă suficientă încredere în el pentru a ne lăsa să ieşim în oraş *fără* ca el sau mama să ne însoţească. Foarte stânjenitor! însă această atitudine supraprotectoare nu a reuşit niciodată să-l pună pe fugă pe Gavin şi cred că ăsta e unul dintre motivele pentru care părinţii mei îl respectă şi mai mult.

Gavin e un tip tare de treabă şi părinţii mei ştiu asta.

— Felicitări, Gavin! spune tata, dând mâna cu el.

— Mulţumesc!

Gavin e încă speriat de tata. Cred că e chiar drăguţ.

Părinţii mei organizează acasă o petrecere pentru mine, şi toată lumea vine. Chiar *toată* lumea. Există oameni aici pe care nu i-am văzut de câţiva ani buni: unchiul Asher şi mătuşa Lea au venit tocmai din Spania! Unchiul Aidan e şi el aici, cu cei doi verişori ai mei, Avery şi Molly, şi cu noua lui soţie, Alice. Bunicile mele, Marna şi Nana Nancy (nu-i place deloc să i se spună „bunică”), sunt, de asemenea, aici. Nana nu se simte prea bine. Are scleroză multiplă.

— O, Doamne-Dumnezeule, fată, o să mă părăseşti! spune Zoey, cea mai bună prietenă a mea, când se apropie de mine.

Am crescut împreună, aşa cum mama ei, Natalie, a crescut împreună cu mama *mea*, aici, în Raleigh.

— Urăsc asta, dar ştii c-am să te vizitez! îi spun eu, îmbrăţişând-o strâns.

— Da, spune ea, însă o să-mi fie tare dor de tine.

— Ţi-am zis, poţi oricând să te muţi la Boston pentru a fi mai aproape de mine.

Îşi dă ochii peste cap şi se îndepărtează de mine, aşezându-se la barul din bucătărie.

— Ei bine, nu numai că *nu* o să mă mut în Boston cu tine, ci se pare că nu voi mai sta nici în Carolina de Nord prea mult timp.

— Cum adică? întreb eu surprinsă.

Mă aşez pe scaunul de lângă ea. Unchiul meu Cole intră în bucătărie cu câteva sticle goale de bere. Le aruncă în coşul de gunoi.

Zoey oftează, îşi propteşte coatele pe bar şi începe să-şi răsucească pe degete câteva şuviţe de păr.

— Mama şi tata se mută în San Francisco.

— Poftim? Pe bune?
Nu-mi vine să cred.
— Da.
Nu-mi dau seama dacă e dezamăgită sau pur şi simplu nu ştie cum ar trebui să se simtă în legătură cu asta.
— Ei bine, asta e super! exclam eu, sperând s-o încurajez. Nu vrei să te muţi?
Zoey îşi ia mâna de pe bar şi îşi încrucişează picioarele.
— Nu ştiu ce să cred, Lil. E departe de casă. Nu e ca şi cum m-aş muta în alt cartier.
— Adevărat, dar e *San Francisco*! Mie mi-ar plăcea să merg acolo.
Zoey zâmbeşte puţin.
Unchiul Cole ia încă trei sticle de bere din frigider şi le ţine între degete. Îmi zâmbeşte când trece pe lângă mine şi se îndreaptă spre camera de zi, care e plină de oameni.
E un tip super de treabă. Când a ajuns, mi-a dat o felicitare în care a pus două sute de dolari.
— Zoey, cred că e minunat. Şi, ca să fiu sinceră, de-abia aştept să-mi vizitez cea mai bună prietenă în California. Da! Sună şi mai bine când o spun cu voce tare. *California!*
Gesticulez în mod teatral cu ambele mâini. Ea râde.
— Chiar o să-mi fie dor de tine, Lil.
— Şi mie.
Mama ei intră în bucătărie împreună cu Blake, tatăl ei.
— I-ai dat vestea lui Lily? o întreabă mama ei în timp ce cotrobăie prin frigider.
— Da, adineauri.
— Lily, tu ce părere ai despre asta? mă întreabă ea.
Tatăl ei o sărută pe Zoey pe creştet, ia o bere şi iese, probabil să fumeze.
— Sunt extrem de fericită pentru ea, îi răspund. Eu mă duc să fac facultatea la Boston. Ea se mută în California. Da, nu vom mai fi împreună aşa cum era atunci când eram mici, însă mi se pare că e un lucru bun să nu stai pentru totdeauna în acelaşi loc.
— Tu *chiar eşti* fiica lui Andrew şi a lui Camryn Parrish, nici urmă de îndoială! spune mama ei cu gura până la urechi.
Eu zâmbesc mândră şi cobor de pe scaun pentru a le urma pe ea şi pe Zoey înapoi în camera de zi.

— Un toast! spune tata în mijlocul camerei, ridicându-şi berea.
Se uită fix la mine. Avem aceiaşi ochi verzi.
— Pentru fetiţa noastră, Lily! Sper să le arăţi tuturor celor de la facultate cum se face!
Toată lumea bea.
— Pentru Lily!
Îmi petrec întreaga zi împreună cu prietenii şi familia şi, desigur, cu Gavin, pe care îl iubesc enorm. Suntem suflete pereche. Ne-am cunoscut la scurt timp după ce el s-a mutat aici din Arizona. Dulapul lui se afla pe acelaşi perete cu al meu, iar el a sfârşit prin a avea aproape toate orele împreună cu mine. Zoey a pus prima ochii pe el, ceea ce nu e deloc surprinzător, ţinând cont că îi place să flirteze cu toţi băieţii. Îmi aduc aminte că mi-a spus în prima lui zi de şcoală: „Ăsta *va fi* al meu. Aşteaptă şi-ai să vezi". Şi nu am avut niciodată intenţia de a mă băga peste ea, însă, aparent, Zoey era prea fâşneaţă pentru Gavin. Totuşi, mă gândesc că poate ar trebui să-i mulţumesc lui Zoey că sunt împreună cu Gavin. Dacă n-ar fi fost ea, poate că el n-ar fi simţit niciodată nevoia de a vorbi în schimb cu mine.
Zoey l-a uitat imediat ce el i-a dat de înţeles că era interesat de mine.
Totuşi, e de-a dreptul ciudat, deoarece eu şi Gavin semănăm atât de tare, încât am senzaţia că destinul a fost cel care ne-a adus împreună. Amândoi am pus ochii pe aceeaşi facultate. Avem aceleaşi preferinţe în materie de muzică, filme, cărţi şi emisiuni de televiziune. Suntem îndrăgostiţi de artă şi istorie, şi la un moment dat chiar ne-am gândit cum ar fi să călătorim prin Africa. Gavin e pasionat de arheologie. Eu – de conservarea arheologică.
Gavin nu a fost primul meu prieten sau primul băiat cu care m-am sărutat, însă a fost primul la toate celelalte capitole. Nu-mi pot imagina viaţa fără el.
Sper să ajungem aşa cum au ajuns părinţii noştri. Da, chiar asta sper.
După absolvire mi-am petrecut vara cu părinţii. Nu am irosit niciun minut din acel timp alături de ei, deoarece ştiam că lunile de vacanţă vor trece repede. În toamnă, m-am mutat la facultate, iar mama şi tata… ei bine, planurile lor erau la fel de mari ca ale mele. Sunt de părere că au făcut o treabă extraordinară crescându-mă, însă ştiam că, de îndată ce mă voi muta singură şi voi începe un nou capitol alături de Gavin, părinţii mei îşi vor împlini unul dintre visurile lor.

Sunt extrem de fericită. Mi-e dor de ei în fiecare zi, dar sunt *enorm* de fericită.

Ei nu uită niciodată să-mi trimită scrisori – nu e-mailuri, ci scrisori de mână. Le-am păstrat pe toate, începând cu cele primite din Argentina, Brazilia, Costa Rica sau Paraguay şi terminând cu cele din Scoţia, Irlanda, Danemarca şi alte locuri din Europa. Ador faptul că părinţii mei sunt aşa cum sunt, nonconformişti şi motivaţi, şi îndrăgostiţi de Lume. Îi admir. Din poveştile pe care mi le-au spus cu privire la anii lor de tinereţe, mi-am dat seama că vieţile lor, chiar înainte să se fi cunoscut, au început cu probleme, însă, la un moment dat, toate lucrurile s-au aşezat. Mama mi-a povestit despre trecutul ei şi despre cum obişnuia să fie mai tot timpul deprimată. Nu a intrat în prea multe detalii şi mi-am dat mereu seama că ţinea pentru ea anumite lucruri, însă dorea să ştiu că ea şi tata aveau să fie mereu alături de mine, indiferent de ceea ce se întâmpla sau de deciziile pe care le luam.

Cred că era îngrijorată că aş fi putut face aceleaşi alegeri greşite pe care le-a făcut şi ea când a trecut prin acele momente dificile, dar, ca să fiu sinceră, nu pot să-mi imaginez că voi fi vreodată nefericită.

Mama mi-a povestit cum l-a cunoscut pe tata. Într-un autobuz! Am râs în hohote. Însă, ori de câte ori mă gândesc la ei şi la lucrurile prin care au trecut împreună, nu pot să nu fiu uimită.

Conform celor spuse de mama, tata a fost cam rebel în tinereţe. Mi-a spus că principalul motiv pentru care lui i-a luat mult timp să îl placă pe Gavin e că ştie cum sunt băieţii în liceu. Nu a intrat nici aici în prea multe detalii, dar… frate, probabil că tata a fost cam… îhh! Nu mai contează.

Însă am învăţat enorm de multe lucruri de la părinţii mei. M-au învăţat cât de nepreţuită e viaţa şi cum aş face mai bine să n-o pun sub semnul întrebării nici măcar pentru o secundă, întrucât orice secundă ar putea fi şi ultima. Tata a insistat mereu să fiu eu însămi, să lupt pentru lucrurile în care cred şi să spun ce gândesc eu, nu ce gândesc alţii. Mi-a spus că oamenii vor încerca să mă facă să fiu ca ei şi că n-ar trebui să le cad în plasă, deoarece, înainte să-mi dau seama, *voi fi* ca ei. Mama, ei bine, ea voia să ştiu că în lume există mult mai multe lucruri interesante şi că nu totul se rezumă la nişte locuri de muncă nasoale, la facturi de plătit şi la transformarea unei persoane într-un sclav al societăţii. Voia să mă facă să înţeleg că, indiferent de ceea ce spun ceilalţi, eu pot să trăiesc aşa cum îmi doresc. *Eu* îmi aleg drumul. *Eu* îmi construiesc o viaţă memorabilă, nu una care o să dispară pe fundalul celorlalte vieţi neinteresante din jurul meu. La urma urmei, e

alegerea mea şi numai a mea. Uneori îmi va fi greu, s-ar putea să prăjesc hamburgeri la un fast-food sau să curăţ toalete pentru o vreme, voi pierde oameni pe care îi iubesc şi nu toate zilele vor fi la fel de fericite precum cele de dinainte. Dar, atâta timp cât nu las greutăţile să mă doboare, într-o zi voi face exact ceea ce voi dori. Şi, indiferent de ceea ce se întâmplă sau pe cine pierd, eu nu voi fi tristă pentru totdeauna.

Însă ceea ce cred că am învăţat cel mai bine de la părinţii mei e cum să iubeşti. Desigur, ei mă iubesc necondiţionat, însă mă refer la felul în care se iubesc ei doi. Cunosc multe cupluri căsătorite – cei mai mulţi părinţi ai prietenilor mei încă sunt căsătoriţi –, dar n-am cunoscut niciodată doi oameni care să fie atât de devotaţi unul faţă de celălalt, aşa cum sunt mama şi tata. Au fost inseparabili toată viaţa. Nu-mi amintesc decât foarte puţine discuţii aprinse între ei, însă nu i-am auzit niciodată să se certe cu adevărat. Niciodată. Nu Ştiu ce anume face ca mariajul lor să fie atât de puternic, însă sunt sigură că, orice ar fi, ei mi-au transmis şi mie o parte din acea magie.

Gavin intră în camera mea, închizând uşa în urma lui. Se aşază pe marginea patului meu.

— O nouă scrisoare de la ai tăi?

Încuviinţez.

— Unde sunt acum?

— În Peru, spun eu, privind din nou scrisoarea. Adoră acea parte a lumii.

Îşi pune mâna pe genunchiul meu pentru a mă alina.

— Îţi faci griji pentru ei.

Încuviinţez din nou, mişcând uşor din cap.

— Da, ca întotdeauna, însă îmi fac mai multe griji pentru ei când se află acolo. Unele locuri sunt extrem de periculoase. Nu vreau ca ei să sfârşească precum…

Gavin ridică mâna şi îmi cuprinde bărbia cu degetele.

— Vor fi bine, ştii că aşa va fi.

Poate că are dreptate. Mama şi tata umblă prin lume de mai bine de doi ani, iar singurele pericole prin care au trecut – mă rog, singurele de care mi-au spus – au fost că pe tata l-au jefuit odată nişte hoţi şi că altădată au avut o problemă cu paşapoartele. Însă orice se poate întâmpla, mai ales când eşti singur şi nu ai decât rucsacul în spate şi drumul în faţa ta.

Aparent, semăn cu mama la capitolul grijilor.

— Încă doi ani şi îşi vor face la fel de multe griji ca tine, adaugă el, după care mă sărută pe buze.

— Probabil, spun eu zâmbind când el se ridică de pe pat. Cred că mama o să stea trează toată noaptea, întrebându-se dacă nu cumva am fost mâncată de vreun leu.

Gavin îmi oferă un zâmbet.

Am hotărât acum vreo şase luni că noi chiar vom întreprinde o călătorie în Africa după ce terminăm facultatea. Când ne-am cunoscut nu era neapărat o idee, ci doar un subiect pe care îl aduceam în conversaţiile noastre. Însă acum a devenit ţelul nostru. Cel puţin deocamdată. În doi ani se pot schimba multe lucruri.

Împăturesc scrisoarea, o bag înapoi în plicul decolorat şi o pun pe noptieră.

Gavin întinde mâna spre mine.

— Eşti gata? întreabă el, iar eu îl iau de mână şi mă ridic de pe pat.

Ieşim în oraş să sărbătorim împreună cu prietenii noştri ziua de naştere a lui Gavin, şi, chiar înainte să păşesc pe culoar, mai arunc o privire spre scrisoare şi închid încet uşa în urma mea.

O scrisoare din partea autoarei

Dragă cititorule,

Aşa cum se întâmplă cu cele mai multe cărţi publicate, există scene care nu ajung în versiunea finală. Ceea ce urmează să citiţi este „scena petrecerii de bun venit a bebeluşului”, care, în cele din urmă, n-a mai apărut în carte, însă pe care m-am gândit că ar fi frumos să vă las să o citiţi.

În această scenă faceţi cunoştinţă cu Anna, o prietenă de-a lui Camryn din copilărie, pe care se prea poate să v-o amintiţi din *Niciodată împreună?* Când Camryn a plecat de-acasă şi nu a vrut ca mama ei să ştie pe unde umbla, i-a spus că stătea la Anna, în Virginia. Ei bine, am ţinut morţiş să o includ în *împreună pentru totdeauna* şi m-am gândit că petrecerea de bun venit a bebeluşului era locul ideal în care o puteam face. Însă, la final, nu numai că personajul Anna nu a fost suficient de important pentru a-l lăsa în roman, dar şi întreaga scenă a fost eliminată, întrucât îmi făceam griji că ar fi încetinit povestea în mod inutil.

Totuşi, sunt de părere că cea mai bună parte a acestei scene sunt reacţiile lui Andrew şi Blake atunci când Camryn îi întreabă în glumă dacă sunt pregătiţi să ia parte la petrecere alături de celelalte doamne. M-am gândit că acest moment ne arată adevăratul caracter al lui Andrew şi faptul că e precum ceilalţi băieţi cărora aceste lucruri le provoacă repulsie.

Sper să vă încânte felul în care Andrew a fost pus în încurcătură! Pe mine m-a încântat! ©

Cu sinceritate,

Bonus: Scena eliminată

Petrecerea de bun venit a bebeluşului

— Cât mă bucur că eşti acasă! exclamă mama, după care mă îmbrăţişează.

Simt mirosul vopselei de păr pe care a folosit-o recent, şi e de o mie de ori mai puternic decât de obicei.

— Şi eu, mamă! îi spun, întorcându-i îmbrăţişarea şi încercând să nu leşin din pricina surplusului chimic.

La fel ca Natalie, mama se apleacă şi îşi trece mâinile peste pântecele meu, zâmbind de parcă tocmai a câştigat potul cel mare la loterie. Încep să cred că, la această petrecere, pântecele meu o să beneficieze de mai multă atenţie decât mine! Şi n-am nimic împotrivă. Pur şi simplu mă face să zâmbesc.

Natalie şi mama s-au întrecut pe ele însele cu decoraţiunile pentru petrecere. Camera de zi şi bucătăria sunt decorate în roz, purpuriu şi alb. Zeci de baloane transparente, pline de confetti în culori pastelate, stau lipite de tavan, iar prin toată camera plutesc panglicile colorate cu care sunt legate. Deasupra şeminerului se afla un banner drăguţ, cu o barză care are o legăturică roz în cioc, pe care scrie: bun venit, fetiţo! Prăjituri în culori vii şi bomboane roz şi purpurii sunt aranjate frumos pe un platou mare şi rotund.

Deşi încă n-a sosit niciun invitat, în mijlocul camerei există deja un morman de cadouri. N-am nicio îndoială că mama şi Natalie au luat-o razna în privinţa darurilor.

Andrew intră în camera de zi însoţit de Blake şi se duce să o îmbrăţişeze şi să o salute pe mama. Observ că Andrew nu pare forţat să facă asta, aşa cum s-a întâmplat în cazul lui Natalie. Oare ar putea fi mai evident de-atât? Şi asta mă face să zâmbesc. Ei bine, mă face să râd în sinea mea. Nu o suportă pe Natalie, dar e drăguţ cât de tare se străduieşte să se prefacă. Recunosc că nu e uşor să o placi pe Natalie, mai ales dacă nu o cunoşti de câţiva ani şi ţi-ai creat o oarecare imunitate. Sau te culci cu ea. Probabil ar trebui să mă simt prost că gândesc aşa despre prietena mea, dar nu mă simt. Natalie cunoaşte adevărul gol-goluţ la fel de bine ca şi mine. Şi se mândreşte cu asta.

— Invitaţii or să sosească în mai puţin de-o oră, ne anunţă mama. Oh, de-abia aştept!

Am avut o relaţie bună cu mama în timpul copilăriei şi ea a fost mereu alături de mine, dar e oarecum ciudat să văd că o entuziasmează şi altceva în afară de noul ei soţ şi de zecile de locuri în care a dus-o el începând cu

luna iulie. Dar îmi place. Mi-e dor de clipele petrecute împreună, atunci când mergeam la salonul de înfrumuseţare sau la cumpărături sâmbăta.

— Pe cine aţi invitat? le întreb eu, luând o prăjitură de pe platou şi ciugulindu-i colţul.

Arunc o privire spre Andrew şi îl văd vorbind cu Blake în apropierea intrării de la bucătărie. El îmi zâmbeşte, făcându-mă să mă pierd preţ de câteva clipe.

— Pe toată lumea, îmi răspunde Natalie. Gwen şi Vivian, Lori Shepherd, care vine cu sora ei – nu am văzut-o niciodată, dar am zis că nu-i bai, mai multe chestii gratis pentru tine. Ah, şi Jennifer Matthews a zis c-o să vină.

— Credeam că s-a mutat în Florida.

Natalie ridică din umeri şi continuă:

— Alicia şi Lea de la Starbucks-ul nostru preferat vor fi şi ele aici.

Mama spune:

— Vor veni şi mătuşile tale. Şi verişoara ta, Steph. Bonnie nu poate ajunge, are gripă.

Natalie şi mama continuă cu o listă impresionantă de nume. Jumătate de oră mai târziu soseşte primul invitat. Mă duc la uşă cu mama pentru a-i întâmpina, şi sunt suprinsă s-o văd pe Anna, prietena mea din Virginia, în toată gloria ei de roşcată. Intră cu trei pungi de cadouri în braţe şi cu un zâmbet mare şi strălucitor. Ne îmbrăţişăm şi în zece secunde, înainte să intrăm în camera de zi, ne punem la curent cu noutăţile. Aproape imediat după ea sosesc şi alţi invitaţi şi, de data asta, Andrew şi Blake arată ca doi băieţei speriaţi într-o încăpere plină de mătuşi şi surori şi hormoni.

— Ăăă, ăla e logodnicul tău? şopteşte Anna, uitându-se spre Andrew şi Blake.

Mă ia de mână şi îmi studiază inelul de logodnă.

— Da, e unul dintre ei.

— Lasă-mă să ghicesc, spune ea, lipindu-şi umărul de al meu, blondul e sexy, dar ceva îmi spune că cel cu gropiţe e al tău.

Încuviinţez din cap.

— Da, el e Andrew.

De-abia îşi dezlipeşte ochii de la el.

— Uau! Fată, nu vreau să fiu lipsită de respect, dar e chipeş.

Anna e o schimbare bine-venită faţă de personalitatea colorată a lui Natalie.

Mă îmbujorez instantaneu şi îmi intersectez din nou privirea cu Andrew. Anna are dreptate, e cu adevărat chipeş.

Însă, în acest moment, zâmbetul pe care îl arborează nu e sută la sută real. Trebuie să-l salvez înainte să fie prea târziu şi să nu mă ierte pentru asta.

— Mă întorc imediat, îi spun Annei şi traversez încăperea spre el.

Apucându-l de cot, mă ridic pe vârfuri şi îl sărut pe buze.

— Aşadar, sunteţi gata să jucăm o partidă de Bufeuri şi Greţuri Matinale?

Inventez asta în timp ce vorbesc, dar ei nu au habar.

Andrew şi Blake înlemnesc, speriaţi ca de bombe. Andrew înghite agitat şi arată exact ca Blake acum, cu mâinile în buzunare. Mai am puţin şi izbucnesc în râs, dar mă abţin şi îl sărut pe colţul gurii.

— Glumesc! Puteţi să plecaţi şi să faceţi orice doriţi.

Uşurarea le detensionează chipurile.

— Blake, te rog să mi-l aduci înapoi înainte de miezul nopţii. Blake se uită la Andrew şi rânjeşte.

— Ţi se dă oră de stingere?

Natalie apare în spatele nostru şi spune:

— Şi tu la fel! Te vreau înapoi înainte de miezul nopţii!

Acum Andrew e cel care rânjeşte.

Natalie scoate limba la Blake. Chiar le stă bine împreună.

Observații

[←1]

Joc de cuvinte: în engleză, în original – *pedicures*, *manicures*, *cures* (remedii, tratamente). *(N.t.)*

[←2]

Aluzie la nuvela *Straniul caz al doctorului Jekyll şi al domnului Hyde*, scrisă de autorul scoţian Robert Louis Stevenson, în care personajul principal suferă de personalitate multiplă. (*N.t.*)

[←3]

[3] Marcă de analgezice. (*N.t.*)

[←4]

Joc de cărţi, asemănător cu whistul. (*N.t.*)

[←5]

Personajele principale din romanul *Jurnalul unei iubiri*, scris de autorul american Nicholas Sparks. (*N.t.*)

[←6]

Calea Lactee (*N.t.*)

[←7]

Artist spaniol, cunoscut pentru ilustraţiile sale fantastice. (*N.t.*)